77

COLECTIA ROMANTIC

Penny Jordan

ROATA VIEŢII

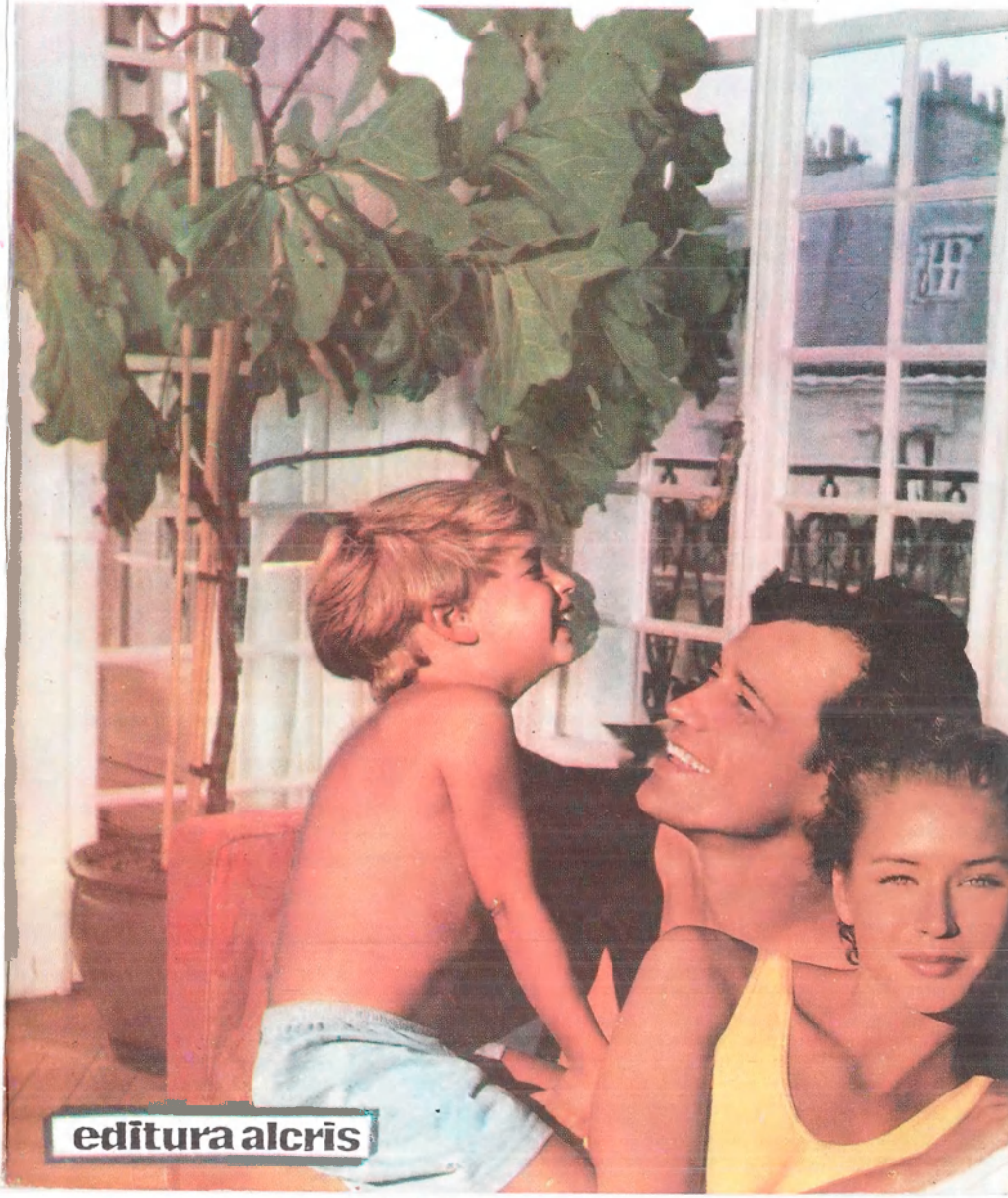

editura alcris

Penny Jordan ROATA VIEŢII

PENNY JORDAN

ROATA VIEȚII

Coperta : **ANDY**

© by PENNY JORDAN, 1993
THE COLLECTION
Mills & Boon Limited
Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin
editurii ALCRIS-M94

PENNY JORDAN

ROATA VIEȚII

Traducere de
GABI AGRIPINEI

BUCUREȘTI, 1995

Redactor : **AURELIAN MICU ANDY**
Consilier editorial : **TRAIAN IANCU**
Lector : **ANGELA VASILE**

ISBN 973-9197-19-1

Colecția „ROMANTIC“

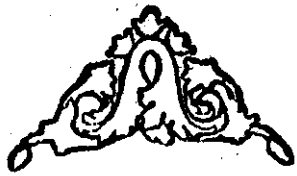

CAPITOLUL I

Sarah se sprijini confortabil de trunchiul salciei şi închise ochii. Lăsând ca murmurul monoton al pârâului s-o învăluie liniştitor, aproape adormind-o, ignoră hotărâtă senzaţia de vinovăţie, încercând să-şi aducă aminte că de dorit era să se gândească la viitorul ei ; la îngrijorarea şefilor ei, cauzată de neputinţa ei de a se detaşa şi de a se opri să se mai implice emoţional în problemele elevilor ei ; la faptul că acest lucru îi periclita foarte serios cariera de profesoară.

Trecând peste aluzia fină pe care o făcuse verişoara ei în dimineaţa aceea, cum că somnul ar putea fi un medicament împotriva stării ei depresive, îşi spuse că de fapt oboseala era rezultatul stresului datorat încheierii recente a trimestrului. De aceea se simţea aşa de stoarsă, aşa de total incapabilă să ia viaţa în piept şi să se lupte pentru realizarea planurilor ambiţioase pe care şi le făcuse în timpul anilor de facultate.

Atunci totul i se păruse atât de simplu ; își va lua diploma, va intra în învățământ și se va îndrepta spre cariera de dascăl, și poate că înainte de a se transfera în sectorul privat, va da examen pentru gradul de profesor plin. Dorea, atunci, ca toate acestea să le realizeze înainte de a împlini treizeci de ani.

Și totuși, la douăzeci și șapte de ani, recunoștea — sau mai degrabă trebuia să recunoască — faptul că în planul inițial a neglijat să ia în considerare nu un factor vital, și anume că ea va deveni așa de atașată de elevii ei, așa de preocupată de problemele lor, încât propriile ei nevoi, propriile ei planuri, propria ei viață, toate au fost lăsate din dorința de a-i ajuta.

Doctorul i-a explicat pe îndelete că epuizarea ei era datorată unei oboseli intense psihice și fizice care o cuprinsese în mijlocul ultimului trimestru ; stresul vieții moderne și slujba ei au fost două încercări prea tari pentru ea.

Șefii ei acceptaseră diagnosticul, dar fuseseră mult mai puțin înțelegători, spunându-i că problemele ei erau, pe jumătate, provocate și de ea însăși ; au subliniat că nimeni nu-i ceruse să-și încarce programul organizând tot felul de activități, în afara orelor de program, pentru elevii ei ; și că nimeni, în afara ei, nu

era de vină că nu rezista să pună la inimă problemele elevilor săi şi să sufere alături de ei.

Marea ei dorinţă de a munci s-a transmis iute şi restului profesorilor, însă au fost repede depăşiţi de problemele cauzate de numărul mult prea mare de copii de care se ocupau ; de asemenea, era greu de lucrat, uneori, cu astfel de copii, recunoscu Sarah, mulţi dintre ei provenind din familii dezorganizate, dar dacă ar fi avut timp şi dacă i-ar fi încurajat, ar fi obţinut rezultate...

Suspină uşor. „Uită slujba", o sfătuise doctorul ei. „Du-te undeva şi odihneşte-te ; stai la soare... fă plajă."

Desigur, asta ar fi fost imposibil. Profesorii nu-şi petrec întreaga vară fără să facă nimic, aşa cum credeau cea mai mare parte a oamenilor, apoi primise vestea că viitorul ei ca profesoară era pus sub semnul întrebării, chiar dacă nu era suspendată din slujbă. De aceea venise aici, în Shropshire, la vara ei şi la soţul acesteia, în acest sat liniştit, unde Sally îi promisese că o să găsească pacea şi odihna de care avea nevoie.

Ross şi Sally se căsătoriseră în urmă cu doi ani. Ross lucra ca inginer cercetător la o firmă din Ludlow, iar Sally ilustra cărţi într-un mic studio de la parterul fermei lor.

Amândoi s-au bucurat de venirea lui Sarah, dar datorită muncii lor, ea îşi petrecea

timpul mai mult singură. De fapt asta şi dorea... sau cel puţin asta îi recomandase doctorul ei. Era adevărat că de când venise în Shropshire, cu două săptămâni în urmă, problemele elevilor ei şi grijile cauzate de ele au început să se estompeze. Dar asta o făcea să se simtă oarecum vinovată, deoarece ei nu erau destul de norocoşi ca să aibă unde să locuiască într-o regiune atât de idilică, unde să poată scăpa de căldura înăbuşitoare şi iritantă din oraş, într-o vară care parcă nu era englezească.

Seara trecută, la buletinul de ştiri, au arătat imagini cu râuri secate, câmpuri uscate şi străzi cu asfaltul aproape topit sub un cer albastru şi fără nori.

Plescăitul unui peşte venit din direcţia râului a făcut-o să deschidă ochii la timp ca să-l vadă sărind din apă pentru a prinde o muscă. Era un păstrăv mare şi vederea lui o făcu să zâmbească amintindu-şi de copilărie şi de partidele de pescuit în compania tatălui şi a fratelui ei.

Acum, părinţii ei erau în Canada, în vizită la John şi Heather şi la gemenii lor... de aceea invitaţia lui Sally a fost un noroc nesperat.

Dintotdeauna, Sarah s-a înţeles bine cu verişoara ei. Sally era mai mare decât ea cu trei ani şi ţineau mult una la alta. Deşi acum doi

ani a fost prima domnişoară de onoare la căsătoria lui Sally cu Ross, a mai trecut un an până să se întâlnească din nou.

Sally a încercat să-şi ascundă şocul pe care l-a avut când a văzut-o coborând din tren. dar nu s-a putut opri să-şi exprime îngrijorarea cu privire la starea ei, la chipul palid şi la privirea obosită a ochilor.

Atunci, cei care le vedeau pentru prima oară împreună, n-ar fi ghicit că Sarah era mai mică decât Sally. Dar acum, după ce s-a odihnit şi a început să mai uite din necazuri, uşor, uşor a mai luat în greutate, aşa că acum, la înălţimea ei de un metru şi şaizeci părea subţire, nu jigărită, iar tenul începuse să-şi piardă paloarea şi încordarea. Ăsta era necazul cu roşcatele : când sunt necăjite, oboseala şi supărarea li se citeşte pe faţă, tenul devine palid, ceea ce în contrast cu părul dă un aer dramatic persoanei.

Datorită zilelor petrecute în aer liber, pielea ei căpătase culoarea aurie a piersicilor, iar la cină Ross a comentat asta, ca pe un eveniment. De dimineaţă, când să plece, Sally i-a spus că începuse să arate ca roşcata sexy care stârnise curiozitatea şi comentariile bărbaţilor la nunta ei.

Sarah se strâmbase la ea. Personal, niciodată nu s-a văzut ca o tipă sexy. Se mişcă încet, încercând să nu-şi mai amintească problemele pe care le avusese la început când intrase în

învățământ și nici comentariile colegilor ei și chiar ale elevilor din clasele mai mari, care refuzau s-o ia în serios, datorită înfățișării ei. Totul se datora faptului că era o roșcată, cu ochii de un verde intens, cu obrajii cu pomeții înalți și bărbia rotundă, pe care o moștenise de la mama ei și această combinație era de vină pentru aerul senzual pe care-l avea înfățișarea ei.

În adolescență, înfățișarea îi cauzase necazuri nesfârșite, atât din partea fetelor, adesea fiindu-i foarte greu să-și facă prietene, cât și din partea băieților, care o considerau sexy și ușuratică.

La facultate și-a dat seama că cea mai bună cale de a rezolva problema era să adopte un aer serios, în contrast direct cu înfățișarea ei și care să arate clar că era acolo ca să învețe și să obțină o diplomă și nu ca să se distreze.

După ce a terminat facultatea și a început să profeseze, și-a legat părul într-o coadă și se machia atât cât să nu pară neîngrijită. Se îmbrăca cât mai obișnuit, alegându-și hainele în culori închise, rezistând tentației de a purta îmbrăcăminte care să-i scoată în evidență feminitatea.

Sally se strâmbase când o văzuse coborând din tren îmbrăcată într-o rochie bej, tăiată în talie, care părea demodată și neatrăgătoare.

Sarah a vrut să-i spună că ultimul lucru pe care și-l dorea ca profesoară era să arate

sexy, dar era prea obosită ca să argumenteze. Şi nici nu a avut energia necesară ca să se opună când Sally pur şi simplu a târât-o la Ludlow şi, neobosită, a început să-i împrospăteze puţin garderoba pe care o adusese cu ea.

Şi din această cauză, azi era îmbrăcată cu un tricou fără mâneci şi un şort de blugi, în picioarele goale avea o pereche de tenişi, iar părul îi era strâns într-o coadă de cal, care-i lăsa ceafa liberă.

Căldura te topea. Era un efort să gândească şi să se mişte, sau era atât de epuizată încât era mai uşor să-i lase pe alţii să ia hotărâri în locul ei şi să se lase dusă de curent ?

În spatele ei, în susul râului cineva mergând pe cărare a făcut un zgomot stârnind nemulţumirea păsărilor, care s-au manifestat ciripind zgomotos.

Brusc, Sarah s-a încordat. Locul ăsta era aşa de retras şi liniştit încât începuse să-l considere ca pe un refugiu personal. S-a tras mai la adăpost în spatele salciei, sperând ca indiferent cine trecea pe acolo, să nu se oprească şi să vorbească cu ea.

Era ceva nou pentru ea, această repulsie de a discuta cu cineva. Poate era rezultatul moralei pe care o primise de la şefii ei, când o preveniseră că amestecul în problemele elevilor săi era în detrimentul carierei ei.

Închise ochii, hotărâtă să nu dea atenţie persoanei care se apropia de ascunzătoarea ei,

dar i-a fost imposibil să ignore vocea timidă şi foarte tânără care i se adresa cu nesiguranţă şi nelinişte.

— Scuzaţi-mă, dar ăsta este drumul spre Ludlow ?

Uimită, deschise ochii.

Un copil... un băieţel, nu mai mare de şase ani, stătea în faţa ei privind-o. Era blond, cu ochii albaştri, puţin prea slab pentru vârsta lui şi, cu experienţa ei, l-a simţit foarte neliniştit.

În timp ce-l privea, era nehotărâtă : o parte din ea, cea realistă, îi şoptea că tot ce avea de făcut era să-i răspundă la întrebare, să-i arate drumul, indiferent cine era şi ce căuta singur acolo în pustietate, în schimb cealaltă parte, cea miloasă, cea grijulie, cea feminină, care deja îi cauzase atâtea necazuri, se întreba cine era şi ce căuta acolo, un copil singur şi aşa de mic.

În timp ce-l studia cu atenţie, îi spuse o mică minciună :

— Nu prea ştiu, dar am o hartă, pe aici, pe undeva şi dacă stai un moment aici, putem să ne uităm împreună.

Adevărul era pe undeva pe la mijloc, adică avea o hartă, dar avea şi un pachet mare cu sandvişuri pe care i-l pusese de dimineaţă doamna Beattie, minunata menajeră a lui Sally.

Fără tragere de inimă, copilul făcu un pas spre ea, însă în acelaşi timp se uită peste umăr, în spate. Era încordat şi privirea lui era neliniştită.

De cine fugea ? se întreba Sarah, în timp ce pe îndelete, fără grabă deschise rucsacul de lângă ea şi cu o nepăsare studiată scoase un termos cu suc răcoritor şi nişte sandvişuri Copilul nu se pregătise pentru o călătorie lungă. Hainele păreau să fie alese la întâmplare o pereche de blugi groşi, un tricou şi era încălţat cu ghete adidas. Blugii erau prea mari şi prea groşi pentru o vreme aşa de călduroasă. Ghetele, tricoul şi blugii, deşi erau de bună calitate şi scumpe, erau cu un număr mai mari... ceea ce arăta că indiferent cine i le cumpărase, nu ştiuse bine măsura.

Sarah se încruntă uşor în timp ce scoase fără grabă harta din rucsac.

Prefăcându-se că nu observă încruntarea şi neliniştea lui şi faptul că se tot uita în direcţia din care venise, îi făcu semn să se aşeze lângă ea.

— Vino lângă mine, îi spuse ea calm. Mă tem că nu mă prea pricep la hărţi, aşa că o să-mi ia ceva timp ca să găsesc drumul cel bun. Ştii, sunt în vacanţă aici. Dar tu ? Locuieşti pe aici ?

Se uită la el cum începuse să-i răspundă accentuat la întrebare şi apoi cum se opreşte brusc.

— Da. Locuiesc... dintr-odată, chipul lui oglindi încăpățânare și nefericire. Stau aici, continuă el morocănos, dar nu locuiesc aici. cu adevărat.

— Aha.

Sarah despături harta și, cu toate că nu-i era foame, desfăcu un sandviș preparat de doamna Beattie și începu să mănânce, arătându-i spre pachet.

— Vrei și tu ? îl întrebă.

Băiețelul dădu din cap.

— Da, vă rog. Într-adevăr mi-e foame, spuse el răgușit.

Era foarte politicos, iar limbajul lui era aproape demodat, ca și cum ar fi fost crescut de niște oameni în vârstă. Gânditoare, Sarah îl privea cum devora sandvișul.

Deja știa că n-o să-l lase să plece, că într-un fel sau altul o să-i câștige încrederea și că o să-l predea familiei.

Un copil de vârsta lui, singur... erau așa de multe pericole, atât de multe primejdii, atât din partea oamenilor cât și din partea naturii. Familia lui, oricine ar fi fost și oriunde locuia, trebuie că era foarte îngrijorată, dacă realizase că el fugise.

Își dădea seama că nu venea de foarte departe și că oboseala din privire se datora mai mult fricii și suferinței decât efortului fizic cauzat de un drum lung.

Avea o zgârietură la braţ, provenind probabil de la un rug de mure rebel pe lângă care trecuse şi era stropit cu noroi pe tricou. Îşi terminase sandvişul şi se uita flămând la celelalte, lucru care o făcu pe Sarah să zâmbească.

— Ai terminat ? Mai vrei ? îl întrebă ea liniştită. Ştii, îi spuse ea în timp ce el muşca din sandviş, nu sunt sigură că ăsta este drumul cel bun. Din hartă reiese...

Se opri, încruntându-se şi ignorându-i încordarea care parcă emana din toată fiinţa lui.

— Cred că poţi să găseşti drumul cel bun cam la o jumătate de milă de aici.

— O jumătate de milă ? asta înseamnă departe ?

— Cam... şi apoi, mai ai încă şase sau şapte mile până la Ludlow. Ai o treabă importantă acolo ? Îi evită privirea, nevrând să-i spună o minciună, dar nici să-i spună adevărul. Nu-i nimic... uite, este o scurtătură, îi explică ea, uitându-se din nou pe hartă. Păcat, nu sunt cu maşina, altfel te-aş fi putut duce până acolo.

Se opri să vadă cum va reacţiona la această idee şi fu bucuroasă să-l vadă că ezită şi este nehotărât.

— Nu am voie să mă urc într-o maşină străină, îi spuse brusc.

Sarah își înăbuși un oftat. Sărmanul copil, oare nimeni nu-l prevenise că și discuția cu un străin poate fi periculoasă ?

— Nu, sigur că nu, îl aprobă serioasă în timp ce scoase un măr din rucsac și i-l întinse.

Încă stătea în picioare, așa că îi făcu loc lângă ea și-l invită să se așeze.

— Dacă vii lângă mine, ne putem uita amândoi pe hartă. Nu mă prea pricep să citesc pe hartă.

— Nu... nici mama mea nu se pricepea... Chipul i se întunecă dintr-odată. Adică... ea nu mai este.

În timp ce vorbea, vocea începuse să-i tremure și-și întoarse capul, vârându-l între umeri.

Asta însemna că mama lui nu mai trăia, sau pur și simplu nu mai locuia cu el ? Sarah nu se mai îndoia acum că fugise și era tare nefericit. Oricum, se supuse invitației și veni să se așeze lângă ea.

Băiatul depășise prima fază a copilăriei, însă pielea mâinilor și picioarelor mai avea încă moliciunea prunciei, iar corpul îi mirosea a lapte și curat.

— Numele meu este Sarah... pe tine cum te cheamă ? îl întrebă ea când aranja harta în așa fel încât să se poată uita și el.

— Robert, îi răspunse, deși...

— Robert... este un nume pentru un bărbat, făcu Sarah, admirativ. Nu te strigă nimeni Robbie ?

Robert scutură din cap.

— Bunica... bunica mea îmi zicea Robbie, dar el a spus că este un nume de copilaş. El îmi zice Robert.

Dintr-odată faţa i se învineţi, ochii i se umplură de lacrimi şi Sarah îşi dădu seama că „el" la care se referea cu atâta mânie şi aversiune era, mai mult ca sigur, tatăl lui.

Nedorind să-l sperie cu întrebările şi să nu mai poată obţine informaţiile de care avea nevoie, nu-l întrebă nimic.

— Ei bine, Robert este un nume potrivit pentru un bărbat şi cred că tu ai... cel puţin opt ani, îi spuse ea cu blândeţe.

Văzu cum cuvintele ei îşi făcură efectul şi pieptul lui Robert se umflă de mândrie, lacrimile dispărând.

— Am şase ani, îi răspunse. Aproape şapte. Mă rog, voi împlini şapte în luna mai.

În mai. Acum era iunie, ceea ce de fapt însemna că avea şase ani, dar Sarah se uită la el admirativ şi-i spuse că-l crezuse mai mare.

— Totuşi, Robert, bunica ta... nu-ţi va simţi lipsa ? îl întrebă. Sunt sigură că se întreabă unde eşti. I-ai lăsat un bilet ?

Brusc, ochii lui Robert se umplură de lacrimi şi dădu cu putere din cap.

— Bunica este moartă, izbucni el. A murit într-un accident de mașină împreună cu mama mea și cu Tom... și eu a trebuit să vin aici să locuiesc cu... el. Îl urăsc. Vreau să mă duc acasă. Nu vreau să mai stau cu el. Doamna Richards poate avea grijă de mine. A făcut-o și înainte, când mama și Tom erau plecați și bunica era bolnavă. Nu trebuie să stau cu el aici. Mama mi-a spus așa. Mi-a spus că nu trebuie să stau cu el. Mama mi-a spus că nu trebuie să-l văd dacă nu vreau și eu nu vreau. Nu-mi place de el. Mama mi-a spus că oricum el nu m-a vrut... că a vrut numai să ajungă la ea.

Ascultând talmeș-balmeșul poticnit, o cuprinse mila, ochii i se umeziră iar inima i se înmuie.

Din ceea ce-i spusese el și din ceea ce văzuse ea, începu să-și dea seama de ceea ce se întâmplase. Părinții lui erau ori despărțiți, ori divorțați ; evident că el locuise cu mama lui sau poate cu bunica în altă parte și din ceea ce-i spusese el, toți muriseră într-un accident de mașină și de aceea el venise să locuiască cu tatăl lui. Un tată care se părea că nu-l dorise niciodată și care probabil că era nemulțumit că acum a trebuit să-și asume responsabilitatea. Sărmanul copil, nu era de mirare că era atât de nefericit, nu era de mirare că

fugea, dar oricât o durea, oricâtă simpatie avea pentru el, ştia că trebuia să afle unde locuia şi cine era tatăl lui.

— Deci ai plecat s-o găseşti pe doamna Richards, nu-i aşa ? se hazardă ea şi el aprobă din cap. Unde locuieşte ? Departe de aici ?

— Locuieşte la Londra, îi răspunse plin de importanţă.

— Londra este foarte departe, comentă Sarah compătimitor. Ai mers mult ?

— Am plecat după micul dejun, îi răspunse el cu nevinovăţie, făcând-o pe Sarah să sufere pentru că-l trăgea de limbă. Dar era spre binele lui... pentru protecţia lui.

— A trebuit să aştept până când el... tatăl meu a plecat la serviciu. Doamna Jacobs a plecat la cumpărături. Mi-a spus să nu părăsesc grădina. Nu-mi place de ea.

Doamna Jacobs. Sarah îşi muşcă buzele. Mai mult ca sigur că o auzise pe doamna Beattie vorbind de doamna Jacobs, care era una din vecinele ei, din sat. Avusese impresia că cele două femei nu prea sunt prietene şi că menajera lui Sally o dispreţuia şi n-o plăcea.

— I-ai... i-ai lăsat un bileţel tatălui tău ? îl întrebă Sarah.

Dădu din cap, cu o expresie încăpăţânată pe chip.

— Nu-i pasă. O să fie mulţumit că a scăpat de mine, îi răspunse. Doamna Jacobs spu-

nea că sunt o povară şi că i-am adus numai ne... ne...

— Necazuri ? îi sugeră Sarah. Îşi înăbuşi un oftat pe când el dădea din cap, foarte impresionat de faptul că-i ghicise gândul. Dar oricât de mult îl plăcea, trebuia să afle adresa şi să-l ducă acasă.

Indiferent cât de răi erau doamna Jacobs şi tatăl lui, nu observase nici un semn de bătaie şi ea avea destulă experienţă în acest domeniu. Din cauza fricii şi a neliniştii, el se închisese în sine şi astfel de copii, observase ea, parcă emanau teama prin toţi porii.

Dar el era aşa de nefericit şi ea se opri să se gândească puţin la tatăl lui, întrebându-se ce fel de om era. Avea impresia, din ceea ce aflase de la Robert, că tatăl lui îl vedea ca pe o povară... un necaz.

— Şi de-asta te duci la Londra... ca s-o găseşti pe doamna Richards ?

— Mai bine stau cu ea decât cu tatăl meu, îi spuse Robert şi din nou ochii i se umplură de lacrimi. Nu-mi place de el, repetă el încăpăţânat.

Instinctiv, Sarah îşi desfăcu braţele şi el i se aruncă la piept, plângând în hohote, în timp ce ea îl mângâia şi-i şoptea cuvinte încurajatoare. Sărmanul copilaş, pentru că era încă un copilaş, cu toate eforturile lui de a arăta mai mare.

În curând, după ce se va mai liniști un pic, va încerca să-l convingă să se întoarcă acasă, dar acum era mai important să-i câștige încrederea și să-l îmbărbăteze, decât să-i pună întrebări, așa că-l lăsă să plângă, legănându-l cu blândețe în timp ce-i mângâia părul blond.

Atentă la ce făcea, nu dăduse importanță ciripitului supărat al păsărilor deranjate de un intrus, așa că nu-l observă pe noul venit decât când acesta dădu la o parte ramurile salciei. Ridicând privirea văzu un bărbat foarte înalt. care-i arunca priviri furioase.

— Robert !

Chiar înainte de a-l atinge pentru a-i atrage atenția, și-a dat seama de legătura dintre ei. Robert începu să tremure și se agăță de ea.

— Nu-i nimic, Robbie, îi șopti ea liniștindu-l în timp ce-o cuprindea mânia pentru lipsa de sensibilitate a tatălui.

— Dacă ai fi așa de amabilă să-mi lași fiul...

Spusele lui emanau mai degrabă o poruncă decât o rugăminte și imediat, Sarah a reacționat împotriva lor, părerea ei, deja proastă, deveni și mai proastă, realizând în același timp că el nu știa să se poarte cu blândețe. Prin atitudinea lui aproape dură, pur și simplu își înspăimântase fiul.

— Trebuie să fii tatăl lui Robert, spuse ea forțându-se să-și ascundă mânia și încercând să se ridice în picioare. O treabă nu prea ușoară având în vedere că Robert se agățase de ea, dar

în final reuși. Automat, adoptă tonul profesoral, uitând că era îmbrăcată în șort și tricou, cu părul legat într-o coadă de cal și nemachiată, până când văzu că o privește cu mânie la început, iar apoi disprețuitor.

— Da, eu sunt, răspunse scurt. Dar nu știu cine ești tu și ce faci aici cu fiul meu. Totuși, trebuie să te anunț că poliția are o părere foarte proastă despre răpitorii de copii.

Răpitorii... Sarah simți nevoia de aer, fiind atât de uluită de această insinuare, încât rămase fără grai.

Robert se agăță și mai tare de ea și nu știa care din cei doi tremura mai tare, copilul de frică sau ea de mânie. Trase aer în piept, gândindu-se la un răspuns pe măsură.

— Da, dar au o părere la fel de proastă despre... despre cruzimea părintească.

— Cruzime părintească ?

Începuse să înainteze spre ei, dar se opri brusc. Chipul lui bronzat se albise dintr-odată. Nu de rușine sau vinovăție, ci de furie. O văzu oglindită în ochii lui. Avea ochii foarte, foarte albaștri, ca niște bucăți de gheață, își zise ea la început, dar acum dintr-o dată aruncau flăcări, pe care parcă le simțise pe pielea ei.

Spre deosebire de Robert, avea părul închis la culoare, deși remarcase că era mătăsos iar spre vârfuri mai deschis la culoare, ca și cum își petrecuse mult timp într-un climat mai cald.

Surprinzător, deoarece la chip semăna foarte bine cu fiul său, sau cel puțin Robert era o versiune în miniatură a tatălui. Același oval al feței, aceeași formă a nasului și a gurii, dar pe când la Robert buza inferioară tremura de emoție și neliniște, la tatăl lui denota o senzualitate care o făcea pe Sarah să dorească să se depărteze de el. Trupul îi fu străbătut de un fior care pătrunse în conștiința ei mai adânc decât mânia și enervarea lui. Nu-și permise să se gândească la asta ; era prea îngrijorată de Robert și de reacția lui de groază la sosirea tatălui, ca să aibă timp să analizeze sentimentele ei față de acest bărbat... nu, nu ca bărbat... ca mascul... ca un mascul senzual, arogant și plin de viață pentru care era o pradă.

— Cruzime părintească, repetă el sever, atrăgându-i din nou atenția asupra lui. Ce naiba vrei să zici ? Ce ți-a spus Robert ? o întrebă el.

Fără să facă o mișcare spre ea, fără chiar să ridice glasul sau să folosească forța, încerca s-o intimideze și ea răspunse imediat la această provocare, îndreptându-și spatele, ridicând bărbia sfidător și țintuindu-l cu o privire dură și rece.

— Robert n-a spus nimic, îi răspunse ea cu sinceritate. Era prea necăjit. Este un băiețel tare nefericit, adăugă ea usturător. Voia să meargă la Ludlow... și la Londra, îi explică.

Văzu cum obrajii i se colorară şi-şi dădu seama cât de neplăcut era pentru el să se confrunte cu adevărul. În alte condiţii, i-ar fi fost milă de el. Era îmbrăcat într-un costum scump, observă că mâinile îi erau zgâriate destul de tare, pantofii îi erau plini de praf, ca şi cum şi-ar fi croit drum pe malul râului căutându-şi disperat fiul. Dar care era motivul ? Mânia ? Putea să i-o vadă pe faţă, împreună cu nerăbdarea şi enervarea, dar nu citi pe chipul lui nici urmă de iubire, de remuşcare sau vinovăţie.

— Vino aici, Robert, îi ceru el scurt, încruntându-se când băiatul refuză să se supună. Era clar că nu ştia să se poarte cu copiii, bănui ea şi gândindu-se la copilul care se agăţase cu disperare de ea.

— Poate dacă merg şi eu cu tine... ? îl linişti ea.

Brusc, în timp ce-o studia cu ochii lui albaştri şi tăioşi, chipul lui bronzat exprimă refuzul. Era gata să zică ceva, dar Robert i-o luă înainte.

— Nu mă întorc. Nu mă întorc cu tine... te urăsc... te urăsc... şi mămica te ura, izbucni el cu mânie.

Începu din nou să plângă cu sughiţuri şi dacă nu-l liniştea, plânsul se va transforma într-o criză de isterie. Instinctiv, Sarah se aplecă şi-l ridică în braţe iar el îşi îngropă faţa în gâtul

ei, înconjurând-o cu înverşunare cu braţele lui mici, în timp ce ea îl legăna şi-l mângâia.

Pe când vorbea încet cu el, îl auzi pe tatăl lui blestemând în şoaptă.

Ridicându-şi manşeta se uită la ceas şi compătimirea pe care începuse s-o simtă pentru el dispăru, când îl auzi adresându-i-se tăios lui Robert.

— Gata, Robert. Uite, am o şedinţă peste o jumătate de oră...

Trebuie că văzuse dispreţul şi antipatia din privirea ei, deoarece se opri din vorbit, gura devenindu-i o linie subţire şi albă de mânie.

— Sunt în acelaşi timp om de afaceri şi tată, îi spuse el sarcastic. Sunt răspunzător atât pentru soarta muncitorilor cât şi de soarta fiului meu. De această întâlnire depinde un contract foarte important pentru compania mea. Fără el... dacă nu-l obţin, ar trebui să concediez o parte din muncitori. De ce naiba şi-a ales tocmai ziua de azi, ca să procedeze aşa... Îţi dai seama că doamna Jacobs şi-a ieşit din minţi de îngrijorare, nu ? i se adresă fiului lui. M-a sunat la birou să-mi spună că ai dispărut şi dacă nu te vedea Ben îndreptându-te spre cărarea de lângă râu... Cât pentru tine... îi aruncă lui Sarah o privire furioasă... mai mult ca sigur că ţi-ai dat seama că un copil de vârsta lui, singur, de capul lui, a fugit de acasă şi în loc să-l încurajezi, cel puţin ai fi putut să-l aduci acasă.

Această acuzație o uimi din nou pe Sarah, dar înainte de a spune ceva, el i se adresă lui Robert.

— Mergem acasă, Robert.

Dar așa cum Sarah își imaginase că se va întâmpla, Robert refuza să se dezlipească de ea, atunci când tatăl lui încercă să-l ia.

Era la capătul nervilor, gândi ea și mai mult de atât, era obligat să stea lângă ea ca să-l ia în brațe, în încercarea de a-l desprinde pe Robert de gâtul ei. Îi simțea mirosul de aftershave, îi vedea porii mici de pe față, negri acolo unde barba începuse să crească, genele dese și întoarse la vârfuri, în timp ce el, încruntându-se, încerca s-o scape de povară.

Sarah se dădu un pas înapoi, fiind neliniștită de reacția ei la apropierea lui, de răspunsul nedorit și neașteptat al corpului ei. Simțea nevoia să se îndepărteze de el, atât pentru siguranța ei cât și ca să-l ajute pe Robert.

— Știi, ar fi mult mai ușor dacă aș veni cu voi, îi spuse ea răgușit.

În privirea care se ațintì asupra ei, citi răspunsul... respingerea și antipatia. Era încă prea aproape... mult, mult prea aproape, gândi ea, simțind cum i se taie respirația și inima începe să-i bată cu putere.

— Nu vreau să mă întorc. Vreau să merg să locuiesc cu doamna Richards, protestă cu putere Robert, încă agățându-se de ea. Nu-l lăsa să mă ia. Îl urăsc !

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu ! Foarte bine, atunci vino cu noi. Pe aici.

Unii oameni nu au deloc simțul recunoștinței, meditã Sarah, strâmbându-se în timp ce el se întorsese pe călcâie așteptând nerăbdător să-l urmeze, dar spre surprinderea ei, se opri și ridică ramurile salciei ca să poată trece și apoi se aplecă și luă rucsacul ei.

— Ai două picioare, Robert, și ești prea greu ca să... i se adresă copilului.

— Sarah. Sarah Myers, se recomandă automat ea.

— Pentru ca domnișoara Sarah Myers să te ducă în brațe până acasă.

— Nu vreau să merg pe jos, fu răspunsul lui Robert pe când se uita la tatăl său cu o expresie încăpățânată pe chip. Gâtul lui Sarah era ud de lacrimile lui și simți cum o cuprinde un val de milă și îngrijorare în timp ce-și dorea ca acest tată aspru să încerce cel puțin să-și înțeleagă fiul și să aibă puțină tandrețe pentru el.

— Foarte bine, dacă nu vrei să mergi pe jos, atunci o să te duc eu în brațe.

Prevăzând modul în care va reacționa la propunerea tatălui lui, Sarah veni în ajutorul copilului.

— De ce nu-mi arăți tu drumul, Robert ? îi sugeră ea, punându-l încet jos, însă stând protector între tatăl lui și el, luându-l de mână.

Întorcând capul, văzu că gestul ei nu scăpase bărbatului. Pe buzele lui juca un zâmbet ironic.

— Aproape ca o mamă, nu-i aşa ? o întărâtă necruţător. Oare datorită sexului te porţi cu atâta lipsă de logică în ceea ce priveşte copiii ? Nu poţi să-ţi dai seama că el este...

— Că el este ce, domnule... ? îl întrerupse Sarah furioasă.

Se uită la ea încruntat, surprins atât de atacul ei verbal, cât şi de dorinţa de a-i afla numele.

— Gray. Gray Phillips, se recomandă el scurt. Cred că ţi-ai dat seama şi singură că Robert se comportă aproape isteric.

Încet, în aşa fel încât Robert să n-o audă, îl contrazise la fel de categoric.

— Nu... ceea ce văd eu, este un băieţel care şi-a pierdut pe cei care-l iubeau... un băieţel care aparent a fost lăsat în grija unei femei care nici nu-l place şi nici nu-i pasă de el... un băieţel care nu are pe nimeni, cu excepţia menajerei mamei lui moarte.

Sarah ştia că se lăsase cuprinsă de emoţie, dar nu avea ce face. Era ceva în acest bărbat nerăbdător şi aspru care o îndemna să-l facă să înţeleagă starea de spirit a copilului.

— Ceea ce mai observ este că nu prea vă pricepeţi la copii, domnule Phillips.

Lui Sarah i se tăie respiraţia când văzu privirea insinuantă care era îndreptată spre mâna ei stângă.

— Şi tu ? Bănuiesc că ai copii ? o tachină el.

Spre ruşinea ei, Sarah simţi cum roşeşte când a trebuit să recunoască adevărul.

— Nu... nu am.

— Atunci îţi sugerez să aştepţi până ce o să ai copii şi apoi să începi să dai sfaturi, îi spuse el printre dinţi.

Total înseninată de atitudinea lui, Sarah îi atrase atenţia curajoasă :

— S-ar putea să nu am copii, dar din punct de vedere profesional...

— Din punct de vedere profesional ? o întrerupse tăios Gray Phillips, încruntându-se. Ce vrei să zici cu asta ? Ce profesie ai ?

— Sunt profesoară, îi spuse Sarah, întrebându-se în gând dacă va mai profesa vreodată, apoi trecu peste temerile ei, când îl simţi pe Robert cum tremură lângă ea.

Indiferent cât de nesuferit îi era tatăl, nu se putea lăsa cuprinsă de antipatie dacă voia să-l ajute pe Robert, meditä ea în continuare.

Robert spusese cu ardoare de copil că-şi urăşte tatăl şi observase expresia de durere de pe chipul lui Gray Phillips în timp ce asculta spusele copilului.

În ciuda simpatiei pe care o simţea pentru Robert, trebuia să recunoască faptul că tatăl lui avea perfectă dreptate să-l ia acasă.

Nu se putea opune, dar ceea ce putea face era să meargă cu el şi să se convingă că Robert era nefericit din cauza pierderii celor dragi şi nu din cauză că tatăl lui îl maltrata.

Foarte curios era că în ciuda antipatiei ei, nu credea că Gray Phillips îşi maltrata copilul. Fusese prea supărat... reacţia lui la dispariţia copilului arăta că nu avea nici o idee despre motivul care-l făcuse pe Robert să fugă.

Acum, mergea înaintea lor, oprindu-se să îndepărteze câte un rug de mure care se întindea spre cărare, supărarea lui crescând când vedea că Robert se agăţa de ea.

Cam după douăzeci de minute, au văzut primele case, dar Gray Phillips, în loc să se îndrepte spre sat, coti pe o cărare mai îngustă decât cea pe care veniseră şi acoperită de ierburi, care se termina brusc în faţa unei porţi solide de lemn încastrată într-un zid înalt de cărămidă.

Gray Phillips deschise poarta şi se dădu la o parte în aşa fel încât ea şi Robert să treacă înaintea lui. La limita bunelor maniere, sau voia să se asigure... că ce ? Că n-o să-l ia pe Robert şi să fugă cu el... Ce şansă ar fi avut în faţa unui bărbat atât de dur ca el ?

Grădina era neîngrijită, rugii de mure chiar mai mari decât cei de pe cărare. După tufişu-

rile sălbatice de mure era un şir de copaci care mărginea o peluză cu straturi de flori, dincolo de care se ridica o casă de cărămidă roşie cu ferestre cu ramele plumbuite.

Sarah recunoscuse stilul vechi elizabetan, iar casa era cu mult mai mare decât cea a verişoarei ei.

Indiferent ce era tatăl lui Robert, cu siguranţă era un om bogat. Dar bogăţia nu putea cumpăra fericirea şi chiar dacă admira casa, nu-l invidia pentru banii pe care-i avea şi pentru ceea ce nu putea obţine cu ei. La ce erau buni banii când propriul fiu se temea de el... când probabil soţia lui îl părăsise ? Oare o înspăimântase şi pe ea ? Dar la început trebuie că l-a iubit. La urma-urmelor, se căsătorise cu el... avuseseră un copil.

O trecu un fior când realiză ce gânduri periculoase îi treceau prin cap. Instinctiv, Sarah tresări, recunoscând că tot punându-şi întrebări despre viaţa personală a cuiva atât de intens, era ceva nefiresc pentru ea.

Pe măsură ce se apropiau de casă, Robert începu să meargă mai încet. Îşi târa picioarele şovăitor. Tatăl său se opri, uitându-se încruntat la amândoi.

— Doamna Jacobs mai este aici ?

Sarah îşi ţinu respiraţia rugându-se ca Gray să se poarte cu blândeţe cu fiul său, să audă ca şi ea groaza care răzbătea din întrebarea lui.

Chiar dacă a auzit-o, n-a arătat-o în nici un fel.

— Nu, nu este, îi răspunse scurt şi apoi nemaiputându-se abţine, se aşează în genunchi în faţa copilului şi luându-l de umeri îl întrebă morocănos :

— Robert, de ce ai făcut-o ? De ce ai fugit ? Îţi dai seama că ai speriat-o pe doamna Jacobs ? Ştii că nu ai voie să părăseşti grădina, ştii, nu-i aşa ?

Robert încă o mai ţinea pe Sarah de mână. Începu să tremure violent şi lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

— Nu-mi place aici, izbucni el cu putere. Vreau să merg acasă, vreau la bunica mea, vreau la doamna Richards. Nu-mi place aici.

Imediat mâinile îi căzură de pe umerii lui Robert. Faţa i se întunecă în timp ce se întoarse supărat şi-i vorbi tăios, cu voce joasă :

— Robert, bunica ta a murit. Ştii foarte bine. Se opri când o văzu pe Sarah oftând mâhnită. Cei vrei să fac ? o provocă el. Să-l mint ? Să pretind că nimic nu s-a întâmplat... că mama lui, amantul şi bunica sunt încă în viaţă ? Hai, Robert. Mergem în casă şi de data asta să nu mai fugi.

După ce se ridică în picioare, îl luă hotărât de braţ şi se îndreptă către casă. Agăţându-se de Sarah, Robert o rugă să nu-l părăsească. S-ar putea ca tatăl lui să nu fie rău intenţionat în ceea ce îl privea pe Robert, dar nici nu ştia

cum să se poarte cu el, remarcase Sarah pe când încerca să-i alunge spaima mângâindu-l şi îndepărtându-i părul ud de pe faţă.

— Robert, dacă eşti cuminte şi mergi acum cu tatăl tău, o să vin să te văd mâine, îi promise ea.

— Nu este nevoie.

Întâlni privirea provocatoare a lui Gray Phillips şi se uită la el la fel de provocator.

— Din punctul dumneavoastră de vedere, nu, îl aprobă ea cu răceală. Dar Robert...

— Nu vreau să pleci. Vreau să stai cu mine, îi spuse Robert izbucnind în plâns.

Îngenunche lângă el şi încercă să-l liniştească.

— Nu pot să stau acum, Robert, îi zise ea. Verişoara mea probabil că este neliniştită pentru că am întârziat, dar îţi promit că vin mâine să te văd.

Se uită sfidător la Gray Phillips pe când vorbea, provocându-l din priviri s-o refuze şi să nu-i permită să vină să-l vadă pe Robert. Apoi, înainte ca acesta să poată spune ceva şi încercând cu disperare să nu cedeze la rugăminţile copilului de a mai rămâne, le întoarse spatele şi se îndepărtă grăbită spre poarta de lemn.

CAPITOLUL II

O jumătate de oră mai târziu, pe când se îndrepta spre casa verişoarei ei, Sarah încă mai tremura datorită revoltei şi mâniei. Încă nu realizase pe deplin ceea ce se întâmplase. Sărmanul băieţel. Fusese aşa de necăjit... şi tatăl său aşa de distant... atât de incapabil să aline necazul şi durerea fiului său.

Sally era în grădină, îngrijind trandafirii, când Sarah intră pe poartă.

— Te simţi bine ? o întrebă ea îngrijorată. Arăţi cam necăjită.

Chipul lui Sally era încruntat când Sarah termină de povestit ceea ce se întâmplase.

— Gray Phillips... Am auzit că recent fiul său a venit să locuiască cu el. Mama băiatului, fosta soţie a lui Gray, a murit într-un accident. După spusele bârfitoarelor din sat, era o femeie puţin cam nesăbuită. Aproape că nici n-a apucat cerneala de pe certificatul de căsătorie să se usuce, că a şi început să aibă amanţi. N-am întâlnit-o niciodată, dar se pare că s-au despărţit înainte de naşterea copilului.

Gray s-a luptat ca să obţină copilul, dar a pierdut şi se pare că nu prea a putut să-l vadă. Într-un fel, asta poate explica aparenta antipatie a copilului faţă de el. Trebuie să fi suferit foarte mult.

— Da, îngrozitor ! aprobă ea cu vehemenţă. Mititelul era într-o stare de nedescris.

Sally făcu ochii mari.

— Nu mă gândeam la băiat, mă refeream la tatăl lui... la Gray.

Sarah se încruntă.

— Gândeşte-te, îi ceru Sally. Să nu ţi se permită niciodată să-ţi vezi copilul, să nu ai nimic de-a face cu el şi dintr-odată să vină să stea cu tine... urându-te... şi probabil acuzându-te de moartea mamei lui. Imaginează-ţi în ce stare trebuie să fi fost când a auzit de fuga lui Robert.

Sarah se încruntă şi mai tare. Sally o făcea să se simtă vinovată... ca şi cum fusese într-un fel nedreaptă cu Gray Phillips, ca şi cum în mod intenţionat l-a judecat greşit şi l-a condamnat.

— Aşadar, mâine te duci să vezi copilul ? o întrebă Sally.

— I-am promis, deşi tatăl lui n-a fost prea încântat.

Sally se uită gânditoare la ea.

— Eşti aşa de impresionabilă, îi spuse ea strâmbându-se, dar de data asta vezi să nu te implici prea tare, draga mea. Gurile rele spun

că din cauza eşecului căsătoriei, Gray Phillips a devenit un bărbat care nu prea are o părere bună despre sexul opus.

— Asta este treaba lui, nu a mea, îi răspunse Sarah hotărâtă şi în acelaşi timp cuprinsă de un sentimnet de descurajare pe când o asculta pe verişoara ei, chiar dacă-i confirma ceea ce simţise instinctiv.

Şi totuşi, de ce trebuia să se simtă descurajată ? Gray Phillips nu reprezenta nimic pentru ea ; nici măcar nu-l plăcuse şi în mod sigur nu era de acord cum se purta cu fiul său.

Dar reacţionase la apropierea lui. Fusese foarte, foarte conştientă de el ca bărbat, conştientă din punct de vedere sexual, şocant şi total străin de felul ei de a fi.

Când era la facultate, a avut o legătură scurtă cu un coleg, relaţie care durase mai puţin de şase luni, dar pentru ea fusese mai importantă din punct de vedere emoţional, decât sexual. Cu destul de mult timp înainte de a termina, Andy n-o mai interesa din punct de vedere sexual.

De atunci fusese prea ocupată, viaţa ei prea plină de alte lucruri ca să-şi permită să-şi piardă timpul cu întâlniri amoroase. Avea prieteni bărbaţi şi mai iubea din când în când, dar nici unul nu avusese nici a mia parte din efectul lui Gray Phillips asupra ei.

Tremurând uşor, îndepărtă acest gând, nevrând să se confrunte cu el sau să-l analizeze.

— Nu știu care este părerea ta, dar eu sunt moartă de foame, continuă Sally. Hai înăuntru să mâncăm ceva.

După masa de seară, Sally îi povesti lui Ross despre întâlnirea lui Sarah.

— Gray Phillips... ridică el din sprâncene... mmm ! Foarte interesant. Cum te-ai descurcat cu el, Sarah ? Este foarte bine cunoscut în cercurile de afaceri de aici. Un fel de binefăcător local. Când unchiul lui a murit, el a preluat afacerea familiei, care era aproape falimentară, o companie de construcții de mașini din Ludlow, și a făcut în așa fel încât a salvat-o și apoi a venit s-o dezvolte. L-am întâlnit, deși nu-l cunosc foarte bine. Este tipul de om închis în sine. Nu joacă golf... nu este membru al unui club privat care s-a deschis recent lângă Ludlow, deși are toate atuurile pentru a fi primit acolo. Am auzit că fiul lui a venit să locuiască cu el. Ieri, șeful meu s-a întâmplat să menționeze că Phillips luase legătura cu el, întrebându-l dacă soția lui putea să-i recomande o agenție bună care să-i trimită pe cineva să aibă grijă de copil. Se pare că are probleme în direcția asta. Un bărbat bogat și singur... Ross ridică ușor umerii. Se pare că femeia pe care dorea s-o angajeze ca menajeră ezita, pentru că nu voia să stea singură cu el, iar cele care ar fi vrut slujba erau interesate mai întâi de tată, decât de copil. Totuși, acum are o menajeră.

— Elsie Jacobs, o localnică, îi spuse Sally strâmbându-se. Şi ştii ce fel de femeie este. Cu greu poate fi numită persoana potrivită pentru a avea grijă de un copil.

— Mmm... Ce crezi despre el, Sarah ? Este grozav, nu-i aşa ?

— Dacă, din întâmplare îţi plac tipii aroganţi, nervoşi şi total lipsiţi de sensibilitate, atunci da, pentru că este, răspunse ea acru.

Lui Ross îi plăcea s-o tachineze şi mereu îi spunea că este timpul să-şi găsească un bărbat şi să se aşeze la casa ei, aşa că ştia prea bine care era sensul întrebării. Totuşi, de data asta nu era dispusă nici să răspundă la provocarea lui.

— Pentru băieţel, Robert, îmi pare rău, spuse Sally soţului ei. Din ceea ce mi-a spus Sarah, era aproape istovit. Încerca să ajungă la Londra, s-o găsească pe menajera bunicii lui. Trebuie că a fost îngrozitor pentru el să-i piardă aşa dintr-odată pe toţi cei pe care-i iubea.

— Mmm... deşi din câte ştiu, maică-sa n-a fost o sfântă, o întrerupse Ross. Cei din partea locului nu par să fi avut o părere bună despre ea, şi deoarece căsătoria a durat foarte puţin... Şi apoi să-i interzici lui Gray să-şi vadă copilul...

— Mai mult ca sigur că nici un judecător n-ar face asta fără un motiv întemeiat, sublinie Sarah, încruntându-se.

— Păi, nu cred, dar dacă îţi iei un avocat destul de bun, cine ştie ? Şi se pare că ea, mama, a fost foarte convingătoare în rol când a considerat că este necesar, iar din ceea ce ştiu şi am auzit despre el, Gray nu este tipul care să cerşească simpatia sau mila oamenilor.

— Nu, nu este, îl aprobă cu căldură Sarah, amintindu-şi cât de tare se opusese tatăl lui Robert refuzându-i ajutorul, dar şi de comportamentul lui faţă de copil.

Ross îi aruncă o privire gânditoare.

— Totuşi, este foarte bine cunoscut de localnici şi a făcut destul de multe lucruri bune pentru comunitate.

— Păcat că n-a făcut ceva şi pentru copilul lui, spuse Sarah sever. Dacă l-ai fi văzut... Era aşa de necăjit... aşa... aşa de nefericit.

Ross se încruntă.

— Doar nu vrei să insinuezi că Phillips îşi chinuieşte copilul, nu-i aşa ?

Imediat, Sarah neagă din cap.

— Nu... cel puţin nu fizic şi nu în mod deliberat, doar din punct de vedere emoţional... Am impresia că între ei nu este nici un fel de legătură. Bănuiesc că... Gray Phillips îşi priveşte fiul ca pe o altă responsabilitate, ca pe o povară pe care trebuie să şi-o asume. Părea mult mai îngrijorat de întâlnirea de afaceri pe care urma s-o aibă, decât de Robert... iar pentru Robert, el este încă un străin. Dacă n-a fost nici o legătură între ei de la naşterea lui

Robert... Şi dacă este adevărat ceea ce spui, că mama lui i-a vorbit despre Gray ca despre un fel de monstru, atunci are dreptate să fie înspăimântat, nu crezi ? interveni Sally.

— Nu este uşor pentru un bărbat să se descurce cu un copil, dar pentru Gray Phillips, în momentul de faţă este chiar mai dificil decât în mod obişnuit, comentă şi Ross.

— S-au auzit zvonuri despre un trust multinaţional care vrea să preia compania, explică el. Gray este acţionarul principal, dar mai sunt şi alţi membri ai familiei care deţin acţiuni şi care se pare că sunt în favoarea preluării, deoarece asta le-ar aduce mulţi bani gheaţă. Natural că, pe de altă parte, Gray vrea să-şi conducă singur afacerea, aşa că sunt destule lupte de culise, în timp ce negocierile continuă. Bănuiesc că în final trebuie să cumpere şi acţiunile celorlalţi acţionari ; însă asta înseamnă o grămadă de bani. Nu, n-aş vrea să fiu în locul lui acum, încheie Ross.

• • •

În noaptea aceea, în pat, pentru prima oară de la întâlnirea istorică şi deprimantă cu şefii ei, Sarah descoperise că nu se mai gândea la critica lor, în schimb revedea cu lux de amănunte întâlnirea ei cu Gray Phillips.

Straniu cât de puternică este mintea omului.

Fără să facă cel mai mic efort, putea să-l vadă în faţa ochilor aşa de clar, chiar în cele mai mici detalii, cum ar fi expresia schimbătoare a feţei, putea să audă sunetul puternic al vocii, putea să-şi reamintească fiecare gest, fiecare mişcare pe care o făcuse, ca şi cum bărbatul în persoană era acolo lângă ea.

Se mişcă în pat, strângând cu înverşunare din ochi, încercând să şi-l scoată din minte. Nu avea importanţă ce-i spusese Ross ; încă simţea că Gray Phillips putea face mai mult ca să-şi ajute fiul. Sărmanul băieţel, să-şi piardă într-un mod aşa de dureros pe toţi cei pe care-i iubea... să fie mutat dintr-un mediu familiar şi iubitor, într-unul care părea total ostil şi străin. Să fie forţat să trăiască cu un tată pe care nu-l văzuse în viaţa lui şi despre care i se spusese că nu-l iubeşte deloc.

— Te urăsc ! îi strigase Robert tatălui său, cu vehemenţa unui copil înspăimântat şi pentru un moment, Sarah avusese impresia că a văzut o licărire de emoţie străbătând ochii aceia cu privire ca de gheaţă. Dar ce însemna acea emoţie, n-avea de unde să ştie. Mai mult ca sigur, exprima mânie şi nerăbdare... cu siguranţă nu putea să fie o emoţie de altă natură... căldură sufletească sau dragoste.

Poate că într-un fel greşise când i-a promis lui Robert că o să-l viziteze, fără să obţină mai întâi acordul tatălui... poate că acţionase deliberat pentru că simţise că permisiunea i-ar fi

fost refuzată. Dar, se gândea ea, cum ar fi putut să se împace cu ea însăşi dacă i-ar fi întors spatele băiatului, ridicând din umeri şi zicând că nu era treaba ei ? Nu, n-ar fi putut face aşa ceva. Ar fi fost împotriva firii ei. Într-un târziu obosită, încercă să adoarmă.

• • •

— Auzi, de ce nu iei maşina mea ? N-am nevoie de ea azi, aşa că poţi s-o foloseşti.

Luau cafeaua în bucătărie când Sally îi făcu oferta.

— Păi, dacă eşti sigură că nu te deranjează, îi zise Sarah recunoscătoare, deşi nu sunt sigură cum o să găsesc casa. Cărarea pe care am fost ajungea la poarta din spatele casei şi... Am o hartă a satului. Casa nu este greu de găsit. Aduc harta şi ne uităm...

— Casa a fost cumpărată de bunicul lui Gray Phillips, îi explică Sally când ea reveni cu harta pe care o întinse pe masă, fixând-o cu cana de cafea. Tatăl lui Gray era cel mai mare dintre fraţi şi ar fi trebuit să moştenească atât casa cât şi compania, dar era în armată. A fost omorât în misiune când Gary era foarte mic. Cel puţin aşa mi-a povestit doamna Richards. Se pare că mama lui Gray s-a recăsătorit şi a plecat în America, lăsându-l pe Gray aici. A fost crescut de bunicul lui, unchiul lui nu

s-a căsătorit niciodată şi, iarăşi după spusele doamnei Richards, Gray a fost trimis la internat şi apoi la facultate, aşa că practic, şi-a petrecut aici numai vacanţele.

Sarah se încruntă în timp ce asculta povestea lui Sally. Împotriva voinţei ei, simţea o simpatie dureroasă faţă de copilăria singuratică a lui Gray, dar oare această singurătate n-ar fi trebuit să-l facă mai înţelegător faţă de copilul lui ? Însă în acelaşi timp cunoştea destulă psihologie ca să înţeleagă că un adult adesea pricinuia copilului lui aceleaşi suferinţe pe care le-a îndurat el însuşi, câteodată în mod intenţionat, dar cel mai adesea inconştient. Uneori, pe neaşteptate, durerea şi resentimentul pentru copilăria lor nefericită, deşi adânc îngropate în trecut, ieşeau la suprafaţă şi chiar inconştient deveneau geloşi pe copiii lor, care aveau o copilărie mai fericită ca a lor.

Cei mai mulţi oameni puşi faţă în faţă cu adevărul, erau îngroziţi şi iritaţi, respingându-l imediat, chiar când li se explica că n-o făceau conştient.

Era oare Gray Phillips la fel ? Oare în subconştientul lui era gelos pe fericirea copilului lui ?

Tragi concluzii pripite — se preveni Sarah încercând să se concentreze asupra hărţii... Nu este timpul să te laşi cuprinsă de emoţie. Dar acum, Robert nu avea nevoie de o persoană care să-i sporească lipsa de încredere şi afec-

ţiune faţă de tatăl lui, ci de cineva care să-l încurajeze cu blândeţe, să găsească o punte de înţelegere cu Gray.

Asta nu era treaba ei, se apostrofă ea, o jumătate de oră mai târziu când conducea maşina lui Sally. Tot ce putea face era să-l încurajeze pe Robert cât de bine putea şi cu blândeţe, să-i arate la ce pericole se expunea dacă mai fugea de acasă. Era regretabil că Gray Phillips nu încerca să găsească o persoană mai înţelegătoare şi mai blândă decât doamna Jacobs ca să aibă grijă de fiul lui, având în vedere că el nu era încă pregătit să-i dea lui Robert tot sprijinul moral de care avea nevoie.

Găsi casa destul de uşor. Porţile se deschiseră automat când se apropie de ele, permiţându-i accesul pe aleea acoperită cu pietriş.

Văzută din faţă, casa părea şi mai mare decât părea din spate şi era construită în formă de „E" în stil elizabetan tradiţional. Aleea ocolea faţada şi trecând pe sub o arcadă de cărămidă se oprea în faţa unor grajduri vechi. Parcând maşina acolo, Sarah coborî.

Oare i se părea sau într-adevăr paşii ei pe pietrişul aleii răsunau aşa de tare?

Se întoarse spre intrarea principală, oprindu-se să admire şirul dublu de şină strălucitoare care mărginea cărarea spre casă. Dincolo de şină, mai departe, se zărea umbra unui pod peste un lac mic artificial şi jetul unei fân-

tâni. Gândindu-se că trebuie să coste o avere întreţinerea casei şi grădinii, urcă scările şi trase de lanţul clopoţelului.

Mult timp nu răspunse nimeni şi tocmai se întreba supărată dacă Gray Phillips nu-i dăduse instrucţiuni doamnei Jacobs să n-o primească, atunci când uşa se deschise brusc numai cât permitea lanţul de siguranţă.

— Tu eşti, Sarah ? întrebă o voce subţirică şi familiară.

— Robert... unde este doamna Jacobs ? zise ea în timp ce el se întindea să desfacă lanţul de siguranţă.

— A plecat acasă, îi spuse Robert când deschise uşa şi intră. A spus că nu este plătită să aibă grijă de unul ca mine şi că o calc pe nervi, adăugă el cu amărăciune.

Holul avea tavanul jos cu grinzi aparente, parchetul de stejar perfect lustruit, iar şemineul imens semăna cu o peşteră. Era foarte curat şi totuşi, într-un fel, neprimitor.

În nişa din perete ar fi mers un vas mare cu flori, pe parchet un covor gros în culori vii. Din hol pornea spre etajul superior o superbă scară de stejar cu balustrada sculptată şi bogat ornamentată. O fereastră situată la jumătatea distanţei spre etaj lăsa razele soarelui să pătrundă şi să lumineze candelabrul greu de fier forjat care atârna din tavan. Sarah se întreba cum de nimeni nu se gândise să pună în nişa de la fereastră o canapea con-

fortabilă şi realiză cât de tristă era casa, în ciuda faptului că strălucea de curăţenie.

— Eşti singur acasă ? îl întrebă ea în timp ce Robert o luă de mână şi începu s-o tragă în direcţia unei uşi care se deschidea din hol.

— Da. Tatăl meu a plecat la birou.

— Şi doamna Jacobs a plecat ? Se întoarce ?

— Nu. Robert clătină din cap. A spus că nu mai pune piciorul aici. Cel puţin cât sunt eu aici. Copiii sunt o pacoste, a spus, şi sunt o mulţime de locuri unde poate să muncească fără să fie nevoită să-i suporte.

Dintr-odată, ochii i se umplură de lacrimi şi se întoarse spre ea.

— Tatăl meu iarăşi o să se supere pe mine, nu-i aşa ? Dar nu este vina mea că am scăpat laptele. Am alunecat pe cimentul din bucătărie şi sticla s-a spart.

Sarah simţi un amestec de mânie şi dezgust. Cum a putut tatăl lui să-l lase în seama unei persoane atât de nepotrivite ca doamna Jacobs şi cum de-a putut această femeie să plece şi să lase un copil de şase ani singur, mai ales că ştia că nu mai avea pe nimeni care să aibă grijă de el şi mai ales când era aşa de vulnerabil ?

Robert deschise uşa care dădea în bucătărie. Sarah se încruntă şi mai tare când văzu balta de lapte de pe ciment şi cioburile de sti-

clă împrăştiate peste tot. Chiar plecase doamna Jacobs, fără să strângă cioburile ? Aşa se părea.

Încet, spunându-i lui Robert să nu se apropie de cioburi, Sarah începu să cureţe pe jos.

În timp ce ea strângea cioburile de pe jos, Robert, cu lacrimi în ochi, îi spunea cum i-a alunecat sticla pe când îşi turna lapte în castronul cu fulgi de cereale.

Frigiderul de unde luase laptele avea congelatorul deasupra şi era mult prea sus ca un copil de şase ani să poată ajunge la el.

Când a auzit cum a trebuit să tragă scaunul pe ciment şi să se urce pe el ca să deschidă uşa, în timp de doamna Jacobs stătea la masă şi bea ceai, se înfurie atât pe doamna Jacobs cât şi pe tatăl lui, încât simţi că era bine că nici unul din ei nu era acolo ca să le poată spune ce gândeşte despre ei.

Mai mult ca sigur că femeia îşi dăduse seama ce pericol era pentru un copil de vârsta lui Robert să se urce pe un scaun ca să deschidă uşa frigiderului. Şi iarăşi mai mult ca sigur că n-ar fi trebuit să-l lase pe copil să-şi prepare singur micul dejun !

Sarah era hotărâtă să afle de ce doamna Jacobs nu i-a turnat laptele, chiar cu riscul de a părea curioasă şi că profită de inocenţa lui.

— A spus că nu era treaba ei să mă hrănească. Şi apoi, era foarte supărată. A spus că nu merit să capăt de mâncare pentru ceea

ce am făcut ieri. A mai spus că ar trebui să fiu biciuit şi închis în camera mea. Chipul i se întunecă şi se înfricoşă. N-o să-i spui... n-o să-i spui lui tata despre lapte, nu-i aşa, Sarah ?

— Nu, dacă tu nu vrei, îl asigura Sarah, dar în spate îşi încrucişă degetele. Avea toată intenţia să-i spună lui Gray Phillips ce gândeşte ea despre un tată care-şi lasă copilul în grija unei femei ca doamna Jacobs.

Era aproape ora prânzului când şi-a dat seama că din cauza incidentului, Robert nu mâncase la micul dejun. A deschis frigiderul şi s-a uitat dezgustată la conţinutul sărăcăcios. În congelator erau câteva farfurii gata pregătite pentru a putea fi puse în cuptorul cu microunde şi câteva pachete de semipreparate, dar din câte a văzut, nimic hrănitor pentru un copil în creştere... nici fructe proaspete, nici legume, nimic din ceea ce s-ar putea prepara o mâncare hrănitoare pentru Robert.

Când a deschis cutia de pâine a văzut o bucată de pâine albă uscată şi neapetisantă, însă a găsit o cantitate apreciabilă de biscuiţi. Sarah a strâmbat din nas dezgustată.

— Robert, îl anunţă ea hotărâtă, noi doi mergem la cumpărături.

Era destul de cald afară pentru ca Robert să meargă în pantaloni scurţi şi tricou. Înainte de a pleca, Sarah a luat din poşetă o bucată de hârtie şi a scris un bilet pe care l-a lăsat sprijinit pe masă în bucătărie, în cazul

în care doamna Jacobs comunicându-i lui Gray hotărârea ei, acesta ar fi venit să vadă dacă Robert era bine.

Având în vedere că nu avea chei de la uşi, a lăsat uşa din spate descuiată, rugându-se în gând ca în timp ce erau plecaţi să nu intre nimeni în casă.

În cel mai apropiat super-magazin au descoperit un raion cu alimente bine aprovizionat, nemaifiind necesar să se deplaseze până la Ludlow.

După ce a parcat maşina şi au luat un cărucior, l-a întrebat pe Robert ce-ar vrea să mănânce şi fu mulţumită să constate din răspunsurile lui la întrebările ei, că mama lui fusese foarte atentă cu alimentaţia fiului său.

Totuşi, când a lăudat-o pe mama lui pentru asta, Robert a negat.

— Dar n-am locuit cu mămica şi cu Tom, i-a spus spre surprinderea ei. Am locuit cu bunica. Nu era loc pentru mine la mămica şi apoi...

Se uită posomorât la ea şi începu să-şi târâie picioarele pe ciment.

— Tom nu mă plăcea, continuă el morocănos. Tatăl lui Peter ţine la el, adăugă el cu melancolie, făcând-o pe Sarah să se oprească din cercetarea rafturilor şi să se uite întrebător la el.

— Peter ?

— Era colegul meu de şcoală, îi spuse Robert. El locuia cu părinţii lui. Tăticul lui obişnuia să se joace cu el. L-a învăţat să joace şi fotbal, continuă el invidios.

Bietul micuţ. Sarah dorea să se aplece, să-l ia în braţe şi să-l ţină strâns şi să-i spună că nu era vina lui că fusese nefericit cu bărbaţii din familia lui, deoarece îi putea vedea frica din privire pentru că într-un fel, credea că era vina lui că la început amantul mamei lui şi apoi tatăl lui l-au respins.

Părea ciudat că după ce se luptase să-l obţină pe fiul ei, acesta să nu locuiască cu ea şi apoi, de ce-i interzisese şi tatălui să-l vadă ?

Sarah privea rafturile încruntată. Avea destui bani la ea, bani cu care venise de acasă şi pe care nu avea cum să-i cheltuiască, datorită generozităţii verişoarei ei. După spusele lui Ross şi Sally, Gray Phillips era un om bogat şi mai mult ca sigur că-şi putea permite să cumpere hrana potrivită pentru fiul lui, aşa că nu era nevoie să se zgârcească.

Putea numai să se minuneze la gândul că menajera se mulţumise să-i hrănească pe amândoi numai cu semipreparate. Nu avea nimic împotriva acestora în caz de urgenţă sau în zilele în care nu aveai timp să pregăteşti altceva, dar ca sursă permanentă de hrană...

Se opri să-l întrebe pe Robert dacă-i place

peştele şi încercă să nu se gândească la cât de nemulţumit va fi Gray Phillips de amestecul ei.

După ce terminară de cumpărat, se îndreptară spre maşină. Robert pălăvrăgea despre bunica lui şi din asta Sarah îşi dădu seama cât de mult îi lipsea, mai mult chiar decât mama lui, dar la urma-urmelor, bunica lui îl crescuse... Asta explica aerul ciudat de demodat pe care-l avea uneori, manierele grave şi mature care-l deosebeau de ceilalţi copii de vârsta lui.

Odată ajunşi acasă, fu mulţumită să constate că nu au avut musafiri nepoftiţi, dar în acelaşi timp a văzut că doamna Jacobs nu-şi schimbase hotărârea de a nu se mai întoarce.

Oare femeia asta nu avea suflet deloc şi nu-i păsa că un copil de şase ani este de capul lui ?

După ce i-a pregătit lui Robert ceva de mâncare şi după ce acesta a terminat de mâncat, l-a întrebat dacă ştia la ce oră se întoarce tatăl lui. Un lucru era sigur : în nici un caz nu putea să-l lase singur pe Robert, ceea ce însemna să stea cu el până ce Gray Phillips venea de la birou.

Robert ridică din umeri la întrebarea ei. Se părea că tatăl lui nu venea acasă la aceeaşi oră şi a fost uimită să constate, din sporovăiala lui sinceră, nu numai că adesea băiatul fusese lăsat de menajeră să-şi pregătească masa de seară singur şi să se pregătească pentru cul-

care, dar doamna Jacobs îl amenința că o să aibă necazuri mari dacă tatăl lui venea acasă și-l găsea treaz.

Cu alte cuvinte, menajera sporise teama lui Robert față de tatăl lui, folosindu-l pe Gray pe post de sperietoare, dar mânia ei față de această femeie era nimic pe lângă mânia pe care o simțea față de Gray Phillips. Mai mult ca sigur că oricine care avea cât de cât puțină minte, ar fi putut vedea ce se întâmplă... sau ar fi trebuit să vadă ce se întâmpla ? Ceea ce însemna ori că Gray Phillips nu-și făcea griji pentru fiul lui sau, mai rău, pur și simplu nu-l interesa.

După ce terminară de spălat vasele, i-a telefonat lui Sally, i-a explicat situația și i-a spus că se simte datoare să stea cu Robert până vine tatăl lui.

— Da, sigur că trebuie, o aprobă hotărâtă Sally, negând că ar avea nevoie de mașină. Atunci Sarah i-a povestit situația în care l-a găsit pe Robert în dimineața aceea când a venit să-l vadă.

— Păi, nu mă surprinde, îi spuse Sally. Doamna Richards a fost aici azi dimineață și spunea că doamna Jacobs este ultima femeie din lume în grija căreia poți lăsa un copil mic. Toată lumea știe că nu poate suferi copiii.

După ce puse receptorul în furcă se gândi că Gray Phillips, ca localnic, trebuia să cu-

noască din auzite măcar, reputația acestei femei și totuși își lăsase copilul în grija ei.

Nevrând să se îndepărteze de casă, în caz că Gray se întorcea mai devreme, Sarah și-a petrecut după-amiaza în grădină cu Robert. Era un copil inteligent, chiar dacă puțin cam sensibil și având nevoie să fie mai bine pregătit pentru viață. Asta era urmarea faptului că nu avusese un bărbat prin preajmă, gândi Sarah, în timp ce Robert sporovăia vesel despre viața lui înainte de a veni să stea cu tatăl lui. I-a confirmat încă o dată că locuise cu bunica lui și nu cu mama lui și mai mult decât atât, se părea că n-o vedea prea des.

La ora șase au intrat în casă și la sugestia ei, Robert s-a dus sus să facă o baie înainte de masă. Dar a insistat încăpățânat să meargă cu el și l-a urmat, cam fără tragere de inimă. Nu voia ca, venind acasă, Gray Phillips să creadă că-și băga nasul unde nu trebuia.

Din această cauză a stat mai mult în bucătărie, înăbușindu-și dorința de a se uita prin camere.

Dar acum, cu Robert rugând-o și insistând să vină cu el, pentru că altfel nu face baie, l-a urmat fără convingere pe scările care duceau pe un hol-galerie larg, cu parchetul perfect lustruit și cu portrete întunecate pe pereți.

Lângă perete era o comodă din stejar la fel de goală ca și cea de jos și pe care s-ar fi potrivit un vas cu flori care ar fi adus puțină

căldură şi culoare locului, se gândi ea, amintindu-şi de mulţimea de flori din grădină. Aproape că-i venea să se ducă să culeagă câteva flori, ca să înveselească sobrietatea locului.

Două coridoare mici se deschideau din coridorul principal. Robert o luă de mână şi o conduse pe unul dintre ele, oprindu-se în faţa unei uşi din capăt pe care o deschise.

Dormitorul lui era spaţios şi surprinzător de bine mobilat, cu grijă, ca pentru un băiat de vârsta lui. Avea un dulap de jucării, un birou şi un scaun, un pat pentru o singură persoană foarte comod şi pe perete un poster cu eroii preferaţi ai copiilor, broaştele ţestoase Ninja. Din dormitor se deschidea o uşă care dădea în baie.

Baia era la fel de bine echipată ca şi dormitorul, avea un duş şi cadă, dar în jurul căzii avea un strat de murdărie şi pe jos o grămadă de prosoape ude.

— Doamna Jacobs a spus că nu face curat aici pentru că sunt un băiat rău, îi spuse Robert când o văzu că se uită la prosoape. Faţa i se întunecă. La bunica mea aveam jucăriile mele în baie şi chiar o corăbioară cu care mă jucam, dar doamna Jacobs mi le-a aruncat, adăugă el cu lacrimi în ochi. A spus că sunt pentru sugari.

Inima lui Sarah se înmuie în timp ce sentimentele ei erau împărţite între milă pentru Ro-

bert şi furie pentru femeia insensibilă şi fără înţelegere pentru un copil aşa de mic.

— Nu-i nimic. Poate facem o bărcuţă de hârtie în seara asta, sugeră ea. Dar n-o să plutească prea bine, adăugă ea.

Dintr-odată, faţa lui Robert se lumină.

— Chiar putem s-o facem ? întrebă el tresărind de bucurie la sugestia ei.

— Da, dacă găsim o foaie de hârtie, îl asigură ea.

Brusc, chipul lui Robert se întunecă.

— Nu am hârtie. Doamna Jacobs mi-a luat-o, deoarece spunea că fac murdărie. Totuşi, este hârtie în birou. Putem merge jos să luăm o foaie.

Sarah ezită. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să scotocească prin casa altcuiva, ştiind cât îi era şi ei de neplăcut ca o altă persoană să pătrundă în intimitatea ei şi totuşi îi promise lui Robert că dacă el ştia unde este hârtia...

Biroul, aşa cum îl numise el, era mult mai mic decât biblioteca, plin cu rafturi cu cărţi, cea mai mare parte dintre ele legate în piele.

Un birou impresionant domina cea mai mare parte din încăpere, iar într-un fel, computerul făcea notă discordantă cu încăperea aceea.

Două ferestre foarte mari cu vitralii dădeau spre grădină, geamurile lor colorate filtrând lumina strălucitoare a amurgului. Canapelele

de la geamuri erau îmbrăcate în damasc, țesătura aducând puțină culoare în această cameră.

Se părea că hârtia era ținută în ultimul sertar de la birou, dar când Robert a încercat să-l deschidă, s-a dovedit prea greu pentru el. Fără tragere de inimă, Sarah a îngenuncheat lângă el, ca să-l ajute.

— Ce naiba se întâmplă aici ?!

Sarah îngheță, când auzi vocea aceea bărbătească plină de furie, și-l simți pe Robert cum se strânge în ea. Pentru un moment, mânia bărbatului îi învăluise pe amândoi.

Simțindu-se ca un hoț prins asupra faptului, Sarah se întoarse încet, dorind din tot sufletul să nu fi stat în genunchi, poziție nu prea grozavă când voiai să te aperi și mai mult ca sigur nu o poziție din care poți discuta cu cineva... mai ales când acel cineva se apleca asupra ta, aruncându-ți priviri furioase și aparent gândind ceea ce era mai rău despre tine și despre acțiunea ta.

— Căutam niște hârtie ca să putem face o bărcuță, ca să mă joc cu ea în baie.

Vocea nesigură și puțin nervoasă a lui Robert a spart tăcerea apăsătoare care se așternuse în cameră.

Amândoi se uitară la el, cu expresii diferite pe chipuri. A lui Sarah era plină de tandrețe și mâna ei porni să-i mângâie obrazul ca pen-

tru a-l asigura că nu are de ce să se teamă, a tatălui mai întunecată și mai iritată ca la început.

— Ce ? Vrei să-mi explici și mie ce se petrece aici ? întrebă Gray Phillips întorcându-se spre Sarah. Și unde naiba este doamna Jacobs ? Ea trebuia să stea cu Robert până mă întorc eu.

Lângă ea, Sarah îl simți pe Robert cum începe să tremure și știu imediat că-i era frică de tatăl lui că o să-l învinovățească pentru plecarea menajerei.

Fără să-și permită să se certe cu Gray pentru ce credea el că făcea ea acolo, Sarah îl împinse ușor pe Robert spre ușă.

— Robbie, vrei să te duci sus și să te pregătești pentru culcare în timp ce eu discut cu tatăl tău ?

Robert a fost mai mult decât bucuros să se supună și sărind în picioare, fugi spre ușă și apoi pe scări în sus.

Când fu sigură că nu-i mai putea auzi, Sarah se ridică la rândul ei în picioare. Își scosese pantofii când îngenunchease lângă copil și acum era u la o oarecare distanță de ea. Și-ar fi dorit să fie puțin mai înaltă, însă își îndreptă corpul cât putu de tare și ridică bărbia sfidător, hotărâtă să-l înfrunte, lucru care i se oglindi în privirea provocatoare pe care i-o aruncă bărbatului.

Tăcerea lui te intimida chiar mai mult decât furia lui, dar ea nu avea nici un motiv să fie intimidată de el. La urma-urmelor, el era cel care trebuia să aibă grijă de Robert... el era cel care lăsase în grija unei persoane nepotrivite copilul.

Gândindu-se la asta se simţi mai uşurată, şi chiar prinse curaj când îi zise :

— Se pare că doamna Jacobs a plecat...

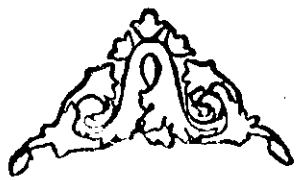

CAPITOLUL III

Inima lui Sarah bătea năvalnic. Se lăsă o tăcere lungă, lungă de tot, înainte ca Gray Phillips să răspundă, dar gândurile şi privirile pe care le-au schimbat între ei în acest timp, semănau mai mult cu un duel şi înainte ca el să deschidă gura, Sarah ştia că el o învinovăţea pe ea pentru plecarea menajerei.

— Ce ?! explodă el cu brutalitate.

— Plecase înainte de a ajunge eu aici, spuse ea repede şi apoi, temându-se ca el să nu dea vina pe Robert, adăugă cu amărăciune : Puteam să mă gândesc că cel puţin tatăl lui Robert va face tot ce este posibil ca să se asigure că persoana care trebuia să aibă grijă de copil era una responsabilă şi blândă şi nu o femeie de care toată lumea ştie că nu poate suferi copiii.

Văzu pe faţa lui că a ţintit unde trebuia. Privirea îi deveni dură şi strălucì ameninţător, dar înainte de a putea spune ceva, Sarah continuă :

— Îţi dai seama că nu-l hrănea cum se cuvine ? Nici măcar nu luase micul dejun. Nu era nici un fel de mâncare potrivită pentru vârsta lui.

— Ai fost foarte ocupată, nu ?

Insinuarea veninoasă o reduse la tăcere, cu toate că n-o acuzase de nimic. Privirea pe care i-a aruncat-o a făcut-o să se simtă ca cel din urmă spion şi în acelaşi timp, vinovată şi umilită. Ce Dumnezeu făcea, doar nu-l acuza că voia să-l înfometeze pe Robert ? Dar era prea mândră ca să retragă ceea ce spusese. La urma-urmelor, adevăratul vinovat era el, se autolinişti ea.

— Dacă erai aşa de îngrijorată din cauza lui Robert, nu era mai simplu să-mi dai un telefon ?

Cuvintele lui avură efectul unui duş rece asupra ei.

— Poate că aş fi făcut-o dacă aş fi ştiut unde să telefonez, îi spuse ea cu o voce tremurătoare, încercând să-şi revină.

— Robert ştia numărul de telefon de la birou.

Nu se putu opri să nu roşească. Ar fi trebuit să se gândească la asta... ar fi trebuit. Îşi muşcă distantă buza dorind acum, când era oricum prea târziu, să nu fi acţionat atât de impulsiv şi sentimental, reacţii pe care oricum, un bărbat n-ar fi putut să le înţeleagă.

Prima ei grijă fusese pentru Robert... pentru binele lui, dar se părea că asta nu era de ajuns pentru ca ea să se apere.

— Am crezut că fac ceva ce trebuie făcut, spuse ea cu voce înceată şi tremurătoare.

Cum de fusese posibil ? se întrebă ea mânioasă şi disperată. Cum de se inversase situaţia, ea fiind acum acuzata şi el fiind acuzatorul ? La urma-urmelor, nu se întâmplase totul din vina lui, în timp ce ea... ea acţionase numai din dorinţa de a-l ajuta pe Robert ?

Tot ce putea face în apărarea ei era să-l provoace, deşi ştia că era periculos.

— Chiar dacă aş fi ştiut numărul, Robert părea să fie aşa de...

Se opri brusc, incapabilă să-şi ducă gândul până la capăt şi să-l acuze de faptul că propriul lui copil se temea de el, deşi ştia că acesta era adevărul.

Prea sensibilă... prea plină de grijă faţă de sentimentele celorlalţi şi din această cauză era prea vulnerabilă ca să fie o bună profesoară ; asta era ceea ce-i spuseseră şefii ei şi acum criticile lor îi răsunau în urechi, spunându-şi că era perfect îndreptăţită să-l acuze pe Gray şi că cel puţin nu trecea cu vederea comportarea lui aspră faţă de fiul lui. Îl certă că în mod deliberat mărise teama lui Robert, dar în ochii ei, să nu fie conştient de nefericirea şi necazurile băiatului era aproape cea mai mare crimă.

În orice caz, Gray Phillips nu împărtăşea părerea ei, acum că ea tăcea stânjenită şi nu se simţea capabilă să folosească cuvinte dure.

— Robert pare că ce ? Că mai mult se teme de mine decât să fie înconjurat de prezenţa mea, asta ai vrut să spui ? îi completă el propoziţia.

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet ironic.

— Lasă-mă să-ţi dau un sfat, domnişoară Myers, adăugă el. Odată ce ai început să critici pe cineva, nu te opri la jumătate. Făcând aşa, dai impresia că nu prea crezi în ceea ce spui.

Imediat, Sarah se repezi la el furioasă, de data asta fără să mai ţină seama dacă-l răneşte sau nu.

— Nu este adevărat, îi spuse ea mânioasă. Lui Robert îi este într-adevăr teamă de tine. Dacă nu ar fi...

Se opri din nou.

— Dacă nu ar fi adevărat, ar fi venit la mine să-l consolez, să-l încurajez şi nu la tine — asta ai vrut să spui ? continuă el cu un ton mieros. Nu ţi-a trecut prin minte, că fiind obişnuit mai mult în companie femeiască, Robert s-ar fi putut să fie atât de înspăimântat de mine, cât să nu ştie cum să se poarte cu mine ?

Sarah simţi cum obrajii i-au luat foc şi încă o dată, se blestemă în gând pentru tenul ei sensibil.

— Dar mama lui Robert era... avea... bâlbâi ea stânjenită.

— Un iubit ? Într-adevăr. De fapt, a avut un şir de iubiţi. Când îi văzu chipul, zâmbi ironic. Pari şocată. Este adevărul-adevărat, dar se pare că pe morţi trebuie să-i vorbeşti numai de bine, nu ? Trebuie să consemnăm numai fapte bune.

Chipul lui căpătă o expresie amară şi întunecată.

— Din punctul meu de vedere, fosta mea soţie n-a făcut nici o faptă bună şi trebuie să ştii că Robert n-a locuit cu mama lui ; fosta mea soţie m-a târât prin tribunale ca să se asigure că nu am dreptul să-mi văd copilul, să se asigure că n-o să fiu nimic pentru el, ca apoi, fără jenă, să-l încredinţeze bunicii ca să-l crească. Vezi, Angela nu-l iubea pe Robert ; Angela nu se iubea decât pe ea însăşi.

Se opri cu un gest nepotrivit cu firea lui şi părând ciudat de vulnerabil, îşi trecu mâna prin păr cu o privire derutată, aproape la fel de uimit ca şi ea de ceea ce spusese.

Într-o fracţiune de secundă, Sarah îşi dădu seama atunci când se uită la el, că arăta nu ca un duşman... nu ca tatăl unui băieţel vulnerabil şi înspăimântat, ci ca un om foarte obosit. Nu era uşor pentru el să aibă grijă de un copil care, în ciuda faptului că era tatăl lui, îi

era complet străin... mai mult un copil care trecuse prin drama pierderii dintr-odată a celor apropiați.

Dar chiar și așa, să-l lași pe Robert în seama unei femei ca doamna Jacobs... După toate probabilitățile, Gray Phillips era un om bogat... destul de bogat ca să-și poată permite să angajeze o guvernantă calificată care să vadă de fiul lui.

Gray parcă îi citise gândurile.

— Mi-am petrecut cea mai mare a zilei de azi trecând în revistă diferite persoane pentru postul de guvernantă pentru Robert, dar până acum n-am avut succes, îi spuse el mai calm.

Își mușcă buza ușor și Sarah își aminti ce-i spusese Ross, cum că Gray avea probleme în găsirea unei persoane potrivite pentru a avea grijă de Robert.

— Probabil că și mâine o să fac același lucru, și sper să obțin un rezultat mai bun.

Deși realiză că nu era treaba ei, Sarah nu se putu abține.

— Deoarece persoana pe care vrei s-o angajezi o să aibă grijă de Robert, n-ar fi mai înțelept să-i permiți și lui să-și spună părerea despre viitoarea guvernantă ?

— Și să aleagă o păpușă blondă care să semene cu maică-sa ? îi răspunse dezgustat.

Sarah fu străbătută de un fior. Mai târziu, încercând să-și analizeze acea stare, fu neplăcut surprinsă de un sentiment care chiar dacă

nu era gelozie, era destul de apropiat de ea, deşi nu avea nici cea mai vagă idee de ce ar fi trebuit să se simtă geloasă pe mama moartă a lui Robert. Poate că era din cauza tonului amar folosit de Gray când descrisese o femeie atât de diferită de ea din toate punctele de vedere. Deşi cuvintele nu fuseseră nici pe departe măgulitoare şi apreciative la adresa ei ca femeie, îndepărtând tenta de critică extrem de dură, ghici din descrierea lui Gray că fosta lui soţie a fost mai mult decât drăguţă, fusese extrem de frumoasă... extrem de feminină şi probabil foarte răsfăţată şi dorită în felul în care femeile de felul ei erau, aşteptând şi primind omagiile bărbaţilor ca pe ceva normal.

Ea era mulţumită, se încurajă ea şi în acelaşi timp nu avea nici o importanţă că nici un bărbat n-o va privi vreodată în acest fel, că înfăţişarea ei nu va încuraja nici un bărbat s-o trateze ca pe o păpuşă frumoasă şi fără creier ; doar o mică parte din ea, necunoscută până în prezent, regreta, brusc şi şocant în acelaşi timp pentru ea, diferenţa dintre ea şi femeia pe care Gray Phillips o descrisese cu atâta asprime.

Până acum totul arătase că o disprețuise şi avea aversiune pentru fosta lui soţie şi încă foarte tare, dar de fapt n-ar fi făcut la fel orice bărbat care a îndurat o căsnicie ca a lui, urmată de un divorţ cu probleme ? Aproape că

aceste două lucruri l-au condus la aceste sentimente față de fosta lui soție, când de fapt era probabil că în adâncul inimii, el...

El ce ? Încă o iubea ? Și dacă era așa ? se întrebă Sarah curajoasă. Sentimentele lui pentru fosta soție n-o interesau, deși poate că ele erau explicația atitudinii lui față de copil.

Își analiză gândurile cu atenție, fiind conștientă că o tulburase faptul de a avea sentimente atât de puternice față de un bărbat care practic era un străin... cum era de fapt Gray.

Cu încăpățânare, se obligă să înfrunte adevărul pe care-l evitase cu grijă încă de la prima întâlnire cu el.

Era diferit de toți bărbații pe care-i cunoscuse, era mult... mult prea periculos și oarecum mult... mult mai senzual. Foarte nemulțumită, fu forțată să admită cât de mult era prezent în gândurile ei, aceasta fiind o experiență total nouă pentru ea. Mai întâlnise bărbați chipeși, avusese și ea o perioadă în adolescență când colecționase portrete cu cântăreți de rock îndrăgiți, dar asta era prima oară când încerca o astfel de năvală a simțurilor în prezența unui bărbat. Această stare o deranja și o mâhnea în același timp, cu atât mai mult cu cât atitudinea lui față de ea cât și față de Robert arăta opusul a tot ce ar fi putut ea aștepta de la un bărbat în situația asta. Nu avea nici un fel de blândețe, de delicatețe sau de afecțiune... nici un semn că ar fi învățat ceva

din lecţia pe care o primise şi din care se presupunea că ar fi trebuit să ţină minte câte ceva. În final, un bărbat ar fi trebuit să-şi amintească umil cât de mult au păcătuit înaintaşii lui faţă de femei de-a lungul generaţiilor şi să fie dornici să îndrepte aceste păcate.

Şi totuşi... şi totuşi, cinstit, nu putea să-l acuze că ar fi un bărbat agresiv sexual... că ar fi utilizat puternica lui senzualitate deliberat... sau măcar că ar fi conştient de ea. Enervare, nerăbdare, mânie, acestea erau trăirile pe care i le arătase până acum şi în timp ce stătea în faţa lui, era neplăcut surprinsă la gândul de a fi considerată un intrus în casa lui, recunoscând cât de nemulţumită s-ar fi simţit ea dacă întorcându-se acasă după o zi obositoare, ar fi găsit un străin în casă.

Acestea îi erau gândurile care-i treceau cu repeziciune prin minte.

— Mai... mai bine plec. Acum că te-ai întors...

În timp ce vorbea se îndreptă spre uşă foarte, foarte nerăbdătoare să se elibereze de prezenţa lui tulburătoare, chiar dacă-şi dădea seama că el nu era vinovat cu nimic de efectul pe care-l avea asupra ei şi că vina era de fapt a ei pentru că era aşa de slabă la minte şi vulnerabilă, încât să fie aşa de atrasă sexual de un bărbat căruia evident nu-i păsa de ea, nici măcar ca femeie.

— Fără să-i spui la revedere lui Robert ?

Cuvintele seci o făcură să se oprească şi să se roşească la ironia ascunsă în cuvinte şi cu atât mai rău, cu cât exprimau adevărul. Pentru un moment fusese absorbită de propriile sentimente, încât uitase de copil.

— Nu... sigur că nu, spuse ea apărându-se. Tocmai voiam să te întreb dacă nu te deranjează dacă mă duc sus să-mi iau la revedere de la el.

Privirea pe care i-o aruncă, însoţită de ridicarea sprâncenelor şi un zâmbet cinic, o făcu să se simtă şi mai stingherită, şi mai vinovată.

— Simte-te ca la tine acasă, îi spuse el răutăcios, apoi adăugă : Sunt sigur că nu este necesar să-ţi arăt drumul.

Ar fi vrut să protesteze... să-i explice că nu profitase de absenţa lui şi de nevinovăţia lui Robert ca să scotocească prin casă, dar ştia că protestele ei s-ar fi izbit de acelaşi zid de cinism batjocoritor şi apoi, de ce trebuia să se explice sau să se scuze ? Ştia care era adevărul şi în acelaşi timp ştia că el va refuza s-o creadă.

Tremurând se îndreptă spre uşă, oprindu-se nehotărâtă, aşteptând ca el să se dea la o parte ca să poată trece. Când o făcu, îşi dădu seama că trecând pe lângă el, îşi ţinuse respiraţia ca şi când ar fi fost teribil de înfricoşată ca nu cumva, pe neaşteptate, să se atingă de el. Parcă ţinându-şi respiraţia ar fi putut să se facă mai mică, dar când se apropie, el se dădu un pas

înapoi, făcându-i destul loc ca să treacă, dar nici nu făcu vreun gest că ar vrea s-o însoţească.

Robert era încă în baie. Ridică neliniştit capul când auzi uşa, expresia schimbându-i-se când văzu că era ea. Îi explică, oţelindu-şi inima, că trebuie să plece.

Ca un compromis, aşteptă până când el termină baia, îl ajută să se şteargă şi să se îmbrace într-o pijama curată pe care o găsi într-un sertar al comodei. În timp ce o lua, observă că toate lucrurile aveau încă etichetele pe ele. Pe când se îndepărta, Robert îi spuse cu nevinovăţie :

— Mămica a vrut să-mi cumpere unele noi, dar n-a avut bani.

Sarah se încruntă în timp ce-l ajuta să se îmbrace. Îi făcuse impresia că mama şi bunica lui Robert nu avuseseră probleme financiare. Oare greşise, sau mama lui Robert fusese tipul de femeie care era prea egoistă, prea preocupată de ea însăşi ca să-şi dea seama că fiul ei creştea şi avea nevoie de haine noi, o persoană care pentru a-şi ascunde vina de a-şi fi neglijat fiul, dădea vina pe lipsa banilor ?

Îndată ce-l băgă în pat şi-l acoperi, Sarah se simţi mai liniştită şi gata de plecare.

În hol toate uşile erau închise. Oare ăsta era un semn că Gray Phillips aştepta ca ea să plece fără să-l mai deranjeze ? Mai mult

ca sigur. La urma-urmelor, îşi făcuse cunoscut punctul de vedere legat de prezenţa ei în casă.

Era gata să deschidă uşa de la intrare, când îi auzi vocea plină de ironie în spatele ei.

— Nu te mai oboseşti să-ţi iei rămas bun, Sarah ?

Era atâta ironie în vocea lui, atâta condamnare şi o critică neaşteptată la felul ei de a părăsi casa, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să plece pe furiş, fără să aibă bunul simţ de a se comporta civilizat, ceea ce imediat o făcu să se simtă vinovată ca atunci când, intrând în cameră, o surprinsese răscolind prin sertar.

Ca şi atunci, roşi până la rădăcina părului. blestemându-şi albeaţa pielii.

— Eu... eu n-am vrut să te mai deranjez, îi răspunse ea nervoasă.

— Nu sunt sigur că nu.

Se uită la ea studiind-o atent şi dintr-odată, stânjeneala ei se transformă într-o acută şi sufocantă senzaţie de apropiere, ca şi cum ar fi atins o coardă sensibilă din adâncul fiinţei ei, în aşa fel încât tot corpul îi vibra ca un răspuns la această senzaţie.

— Ce păcat că nu te-ai gândit la asta mai înainte, nu ? îi spuse el mieros continuând s-o privească.

Se îndreptă spre ea, forţând-o să se dea un pas înapoi pentru a păstra distanţa între ei.

Pentru o clipă, a avut impresia nebunească şi totul ireală că o s-o ia în braţe, o s-o strângă la piept, o să...

Înghiţi cu greutate, atenţia fiindu-i atrasă fără voia ei de gura lui, pulsul luând-o razna şi întrebându-se ce va simţi... ce va simţi ea dacă ar lua-o în braţe, dacă s-ar apleca s-o sărute, dacă ar... Un lucru era sigur : n-ar fi fost numai o tentativă, sau un amant nesigur de el... mai mult ca sigur că avea destulă experienţă. Ar fi...

Închise ochii, încercând să gonească aceste gânduri nebuneşti şi în timp ce stătea aşa, l-a auzit cum desfăcea lanţul de siguranţă şi deschidea uşa.

Gândul că el nu avusese deloc intenţia s-o atingă, ci doar pur şi simplu să deschidă uşa îndeplinind oficiul de gazdă care conducea un musafir sau mai degrabă care conducea un musafir nepoftit, din punctul lui de vedere, umplu de amărăciune inima ei blândă şi biciui încă o dată nervii ei şi aşa încordaţi.

Când începu să deschidă uşa, Sarah încercă să se strecoare prin deschizătura îngustă, dorind cu disperare să fugă, nu atât de el cât de atracţia nefirească pe care o simţise pentru el, dar din nefericire, în graba ei a apreciat greşit lăţimea deschizăturii şi s-a lovit cu capul de tocul uşii, durerea făcând-o să scoată un ţipăt de durere.

În acel moment a luat-o de braţ, dar nu ca un iubit prevăzător ci ca un adult adus la exasperare de prostia unui copil ignorant şi o ţinu strâns până deschise larg uşa.

— Am mai auzit eu de femei care-şi apreciază greşit dimensiunile corpului, crezând că se pot strecura şi într-o gaură, dar până şi un copil de şase ani ar fi apreciat corect distanţa, îi spuse el.

Critica lui a durut-o.

— Probabil că verişoara mea se tot întreabă ce este cu mine. Trebuie să mă duc acasă, minţi ea.

— Într-adevăr, dar acele câteva secunde în care ai fi aşteptat să deschid uşa, n-ar fi schimbat nimic. Ciudat, nu-i aşa, cum de ai devenit aşa dintr-odată aşa de grăbită, după ce ai terminat cu Robert ?

Nu mai era nimic de zis şi acum deschise uşa larg, ca ea să poată trece. Tot ce mai era de făcut era să-şi desprindă braţul de strânsoarea lui de fier şi să încerce să iasă cât mai demnă din această situaţie. În timp ce se îndrepta grăbită spre maşină, se abţinu să se uite înapoi să vadă dacă Gray mai era în prag urmărind-o cu privirea.

Desigur, a trebuit să scârţâie cauciucurile de la maşina lui Sally şi să trimită o ploaie de pietriş în toate părţile în timp ce întorcea maşina şi desigur Gray a asistat la toate a-

cestea cu un chip impenetrabil, văzu ea când, cedând tentației, a aruncat o privire scurtă în direcția intrării, în drum spre poartă.

Natural că atunci când a ajuns acasă, Sally a vrut să afle tot ce se întâmplase.

— Sărăcuța de tine, cred că te-ai simțit stânjenită de moarte, făcu ea cu simpatie când Sarah îi explică părerea lui Gray când a găsit-o scotocind în sertarul biroului. Și totuși, ar fi trebuit să-ți fie recunoscător pentru că ai intervenit și ai avut grijă de copil.

— Se pare că nu prea i-a plăcut ideea, îi spuse Sarah strâmbându-se.

— Sărmanul. Nu-l invidiez, remarcă Ross mai târziu, când stăteau la o ceașcă de cafea. Nu poate fi ușor pentru el să aibă grijă de copil și să găsească și o guvernantă pentru el.

Sally aruncă cu o pernuță în el.

— Bărbații, toți sunteți la fel și vă apărați unul pe altul, îl acuză ea. Ce fel de tată și-ar fi lăsat copilul în grija unei femei ca doamna Jacobs ?

— Dar nu avea altă alternativă, îi răspunse sec Ross.

— Ei bine, dacă încerci să faci una ca asta copiilor noștri, începu Sally, dar el răspunse aruncând pernuța înapoi și zâmbindu-i :

— Păi, n-o să fie cazul... nu cu tine acasă și având grijă de ei, nu ? îi spuse el provocator.

Sarah încercă să nu se simtă invidioasă pe afecțiunea lor, pe înțelegerea perfectă între

Sally şi soţul ei. Ross se putea pretinde în unele ocazii bărbat grozav, dar nu era nici o îndoială că mariajul lor era bazat pe o înţelegere perfectă şi Sarah ştia că atunci când vor veni copiii, amândoi îşi vor împărţi responsabilitatea educării lor.

— Nu fi prea dură cu Gray, îi spuse Ross încet. N-a fost uşor pentru el. S-a întâmplat ca azi la birou să povestesc cum te-ai întâlnit cu Robert şi unul dintre colegi, care ştia de căsătoria lui Gray, a spus cu nevastă-sa era o uşuratică de prima clasă. Gurile rele spun că l-a păcălit pe Gray ca să se căsătorească cu ea, rămânând gravidă şi apoi, când a realizat că în ciuda banilor, nu era un tip petrecăreţ care să meargă din dineu în dineu l-a părăsit, refuzându-i dreptul de a-şi vizita copilul. Se pare că l-a ameninţat că dacă încearcă să obţină acest drept prin tribunal, va declara că nu este copilul lui, dar a fost foarte încântată să primească bani de la el. Toate astea mi-au fost povestite de o persoană care admite că atunci când Gray s-a însurat cu ea şi a adus-o aici, a fost foarte impresionat de înfăţişarea ei. Dar oricum, avea un chip de înger şi un caracter oribil.

— Bine, s-ar putea să ai dreptate, îl întrerupse Sally pe Ross. Dar dacă el era aşa de doritor să-şi vadă copilul, atunci, cum de este aşa de rece cu el acum ?

Ross ridică din umeri.

— Cine ştie ? Poate că-i este frică să-l lase pe băiat să se apropie prea mult de el, sau poate copilul nu-l lasă pe el să se apropie. La urma-urmelor, din ceea ce am auzit, maică-sa nu scăpa nici o ocazie să-l denigreze pe Gray. Cine ştie ce i-o fi spus copilului ? Nu poate fi aşa de uşor pentru Gray.

— Nu. Ei bine, să sperăm că o să găsească pe cineva potrivit să aibă grijă de copil şi asta cât de curând. Deja Robert a fugit o dată de acasă şi un copil de vârsta asta este extraordinar de vulnerabil. Mă trec fiori gândindu-mă ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu l-ar fi găsit Sarah.

— Nu eu l-am găsit pe el, o corectă Sarah. Ca să zic aşa, el m-a găsit pe mine. În timp ce se întorcea spre Sally, se încruntă. Crezi că s-ar putea să încerce să fugă din nou ?

Abia în după-amiaza asta încercase cu blândeţe să-i explice lui Robert ce pericole îl aşteaptă dacă fuge de acasă. Se pare că bunica lui îl prevenise de pericolele care-l păşteau dacă vorbea cu persoane necunoscute, în special cele cu maşină, dar neglijase să-i explice şi de ce. Sarah se zbătuse pe de o parte între dorinţa de a întări aceste explicaţii vagi, pe care i le dăduse bunica lui cu nişte exemple concrete, iar pe de altă parte, repulsia de a se amesteca în educaţia unui copil care nu avea nici o legătură cu ea.

— Deci îl întrebăm sau nu ? îi întrerupse Sally gândurile şi Sarah descoperi că în fapt, verişoara ei plănuia un dineu. Mai mult decât atât, o întreba dacă credea că era potrivit să-l invite pe Gray.

— Nu mă întreba pe mine. Adică...

— O pui în încurcătură, îi spuse Ross soţiei lui, comentariul lui crescând şi mai mult stânjeneala lui Sarah.

— Oh, Sarah, îmi pare rău. Nu încercam să pun la cale nici o căsătorie, îi zise Sally imediat. Nu, numai că eu până acum n-am dat un dineu, de când m-am mutat aici. Acum, că aproape am terminat comanda pe care am avut-o, am început să sufăr de o uşoară stare de singurătate, deşi presupun că sezonul oficial pentru dineuri începe abia când se închid şcolile. Dar întotdeauna mi s-a spus că nu-mi place să respect regulile.

— De ce nu vrei să admiţi că eşti a naibii de curioasă să-l cunoşti pe Gray Phillips şi acesta este singurul mod civilizat de a-ţi satisface curiozitatea, o tachină Ross.

De data asta fu rândul lui Sally să roşească.

— Păi, normal că sunt curioasă, se apără ea. Şi Sarah nu mă ajută deloc. Menajera mea mi-l descrie ca pe un bărbat trăsnet. „Înţelegi ce vreau să spun", o imită Sally pe doamna Beattie, dar Sarah, ei bine, tu nu prea ai vorbit despre el ca despre un bărbat, ci numai

despre el ca tatăl lui Robert. Îi aruncă verișoarei ei o privire plină de reproș. Este chiar așa de grozav precum zice doamna Beattie ?

— Nu l-aș descrie exact ca „grozav", zise Sarah cu sinceritate, dar în timp ce-i răspundea lui Sally, era conștientă de tot ce nu putea spune, tot ce ascundea chiar și de ea, felul în care îi răspunsese fizic, felul în care atât de stupid crezuse că el o s-o sărute, până la punctul în care aproape că simțise gustul buzelor lui... Ca să fiu cinstită, nu prea m-am uitat cu atenție la el, minți ea. De fapt, relația lui cu Robert mă interesează mai mult.

— Așadar, nu te deranjează dacă-l invit la dineu ? o întrebă Sally, timid.

Ce putea să spună ?

— Atâta timp cât n-o să trebuiască să stau lângă el, nu mă deranjează deloc, îi răspunse ea încercând să pară calmă.

Dar se pare că uitase cât de bine o cunoștea Sally, și acel aer de ușoară afectare care spunea atât de mult. Mai târziu, când au rămas singure, Sally reveni la subiect.

— Uite ce este, dacă într-adevăr te deranjează, n-o să-l invit pe Gray Phillips la dineu, îi spuse ea calmă.

— Să mă deranjeze... sigur că nu mă deranjează... de ce m-ar deranja ? se apără Sarah ignorând privirea pe care i-o arunca Sally.

CAPITOLUL IV

Trecuseră vreo două zile fără ca Sarah să-l vadă sau să audă ceva despre Robert sau despre tatăl lui. Își spuse că era mulțumită, deoarece mai mult ca sigur Gray Phillips găsise pe cineva potrivit să aibă grijă de copil și acesta începuse să se obișnuiască cu mediul în care trăia.

Sally, care fără prea mare entuziasm se străduise să termine comanda pe care o avea, făcea încă planuri pentru dineul pe care voia să-l dea și care, dintr-unul pentru șase-opt persoane, ajunsese aproape la douăzeci de invitați.

— Poate ar trebui să dau o petrecere în aer liber, cu bufet rece, murmură Sally mai mult pentru ea decât pentru Sarah, când își beau cafeaua de dimineață. Da, într-o duminică și bufet rece. Ce crezi ?

— Mi se pare o treabă destul de dificilă, îi spuse Sarah cu sinceritate.

— Mmm... poate, dar gustările reci necesită mult mai puțină muncă, comparativ cu un

dineu şi mult mai apropiat de talentele mele culinare, recunoscu Sally zâmbind. Îţi aminteşti de dineul pe care l-am dat când l-ai cunoscut pe John Howarth ?

— Nu cumva era un fel de şef ? o întrebă Sarah în timp ce-şi storcea mintea încercând să-şi reamintească la care dintre foştii ei prieteni se referea.

— Acela era, o aprobă Sally. Îmi reamintesc că plănuisem să servesc un sufleu, numai că ceva n-a mers cum trebuia şi am sfârşit prin a servi îngheţată şi plăcintă cu mere... îţi aminteşti ?

— Bineînţeles că-mi amintesc, doar eu am fost cea care a trebuit să fug să cumpăr nenorocita aia de îngheţată, îi aminti Sarah cu însufleţire.

— Nu l-am mai întâlnit pe John după aceea. Mă întreb de ce.

Amândouă izbucniră în râs.

— Hai, gata, înapoi la muncă, îi spuse Sally, terminându-şi cafeaua. Tu ce-o să faci ?

— O să fac o plimbare lungă, îi răspunse Sarah.

Sally se încruntă.

— Nu trebuie să te laşi doborâtă de problemele tale cu şcoala, o sfătui ea cu blândeţe. Te cunosc bine, Sarah. Tu eşti ca o plantă sensibilă, foarte uşor înclinată să te retragi în

tine ca să te aperi când te simţi atacată. Aş fi dorit să-ţi fiu de mai mult ajutor în această perioadă dificilă pentru tine.

— Îmi eşti de ajutor, o asigură Sarah. Dar este o problemă pe care trebuie s-o rezolv singură. Cine ştie ? Poate că ei au dreptate că nu sunt făcută să fiu profesoară.

— Dar îţi place aşa de mult şi apoi...

— Ce altceva pot să fac ? o întrebă Sarah cu o strâmbătură. Încă nu ştiu, dar trebuie să fie ceva la urma-urmelor, dacă ne luăm după ziare, o grămadă de profesori părăsesc catedrele şi trebuie să găsească ceva de făcut.

— Având în vedere calificarea ta, sunt sigură că n-o să ai probleme în a-ţi găsi altă slujbă, deşi asta înseamnă s-o iei de la început şi mai mult ca sigur, de la treapta de stagiar.

— Gata, nu-ţi mai fă probleme pentru mine, îi spuse Sarah verişoarei sale cu afecţiune, zâmbindu-i, dar în realitate neavând nici un chef să zâmbească, numai când se gândea la problemele pe care le avea de rezolvat.

Oare într-adevăr voia să se întoarcă în învăţământ, la vechea ei şcoală, ştiind că acolo fiecare mişcare a ei a fost urmărită şi criticată ? Era adevărat că-şi dorea să fie profesoară... că-şi iubea elevii, dar în acelaşi timp nu era adevărat că prea era înclinată să se implice emoţional în problemele lor ? Ăsta era defectul ei şi nu se putea vindeca în totalita-

te, indiferent cât ar fi încercat să fie altfel. Şi totuşi, dacă voia să-şi continue cariera, trebuia să găsească o cale să nu se mai implice atât de tare în problemele altora.

Se plimbă mult timp, încercând să lămurească sentimentele de vină şi ineficienţă care atârnau asupra ei ca un nor negru încă de la acea oribilă întrevedere cu şefii ei. Nu avea importanţă cât de des îşi spusese că nu greşise, nu se putea calma. Nu avea importanţă cât de mult încercaseră prietenii şi familia s-o încurajeze şi deşi încercase şi se luptase alături de toţi, nu putuse să îndepărteze sentimentul de disperare pe care această recunoaştere i-l adusese.

Şi totuşi, a părăsit catedra, ce altceva ar fi putut face ? Să se îndrepte spre alt domeniu ? Şi de fapt care alt domeniu ?

Era după-amiază târziu, când se reîntoarse acasă prin pajiştea din spatele casei şi desfăcând portiţa de la capătul grădinii, voia să ocolească şi să se îndrepte spre intrarea principală.

În timp ce înainta pe aleea din grădină, Sally deschise uşa din spate şi-i făcu semn să se apropie, în acelaşi timp ducându-şi degetul la gură, aşa încât Sarah se încruntă.

— Ce este ? S-a întâmplat ceva rău ? o întrebă ea.

— Ai un musafir, o informă Sally cu un aer conspirativ. Gray Phillips. L-am băgat în salon. Este aici de o grămadă de timp. Am crezut că te întorci mai devreme.

Gray Phillips ! De ce voia s-o vadă ? Inima începuse să-i bată nebunește și era conștientă de starea de neliniște combinată cu repulsia de a-l vedea. Părul îi era ciufulit datorită plimbării și-și dădea seama că era într-un total contrast cu femeile pe care le cunoștea și le admira el. Trebuia numai să-și amintească felul în care-și descrisese fosta soție... emoția pe care o simțise ascunsă în cuvintele pe care le folosise.

Oprește-te, se certă ea, în timp ce-și scotea pantofii în spălătorie, ignorând dorința lui Sally de a se grăbi.

— Dacă a așteptat atâta timp, mai poate aștepta puțin. Măcar până îmi pieptăn părul și mă spăl pe mâini, îi spuse Sarah cu sinceritate, nedorind să admită chiar și în fața unei persoane la care ținea, că nu avea nici o dorință să-l vadă.

— Este cam nerăbdător, o preveni Sally. Mă duc să-l anunț că ai venit.

În ciuda intenției de a nu se grăbi, odată ajunsă sus în cameră, Sarah descoperi că mâinile îi tremurau în timp ce se spăla și și-a periat părul mai repede și mai cu putere decât în mod normal, apoi își studie chipul nefardat

dorind să nu fi arătat atât de banal. Chiar își spuse că rujul pe care și-l dăduse pe buze cu o mână tremurătoare era pur și simplu pentru a-i ridica moralul și nimic altceva. Dar când realiză că tocmai își scosese blugii și cămașa și își punea o fustă și o bluză nouă, își dădu seama că nu mai are rost să se mintă.

Din capul scărilor, se uită înspre parter tremurând puțin. Ce se întâmpla cu ea ? Chiar credea că o să-l impresioneze ca femeie pe Gray Phillips, numai pentru că-și schimbase hainele ? Chiar nu avea minte să-și dea seama că hainele — sau cel puțin hainele potrivite — pot atrage privirea unui bărbat, dar atracția, atracția reală la care nu poți rezista. așa cum a simțit-o ea, nu avusese nimic de-a face cu îmbrăcămintea și că totul ținea de ceva mai subtil și senzual ?

Nu era genul de femeie care să-i placă lui Gray Phillips și dacă ar fi avut și minte, ar fi trebuit să fie mulțumită. Ross îi sugerase că mariajul lui îi lăsase un gust amar și o părere foarte proastă despre femei și ea bănuia că dacă ar dori să aibă o relație cu o femeie, și-ar ascunde foarte bine sentimentele, în timp ce ea...

Clătinând din cap își schimbă hainele. Trebuia să pună capăt acestei stări. Nu era numai periculos, dar se putea transforma în pasiune. În loc să permită gândurilor să ia o cale greșită, ar trebui să se concentreze asupra faptului

că Gray Phillips venise s-o vadă şi să afle de ce. Era din cauza lui Robert ? Se întâmplase ceva cu băiatul ? Fugise din nou ?

Cu degetele înţepenite, trase fermoarul de la fustă în timp ce se gândea să nu fie acesta motivul pentru care venise s-o vadă. Dar nu, nu putea fi acesta motivul. Greu de imaginat că Gray Phillips ar fi pierdut atâta timp preţios aşteptând-o pe ea, în loc să caute copilul, dacă acesta ar fi fugit.

Coborî, îndreptându-se spre salon. Uşa se deschise în timp ce se apropia şi Sally apăru în prag. Se strâmbă la ea.

— Mai bine tu decât eu, îi şopti ea. O fi el sexy, dar nu este vorbăreţ deloc, nu-i aşa ?

Când Sarah înaintă în salon, Gray Phillips stătea cu spatele la uşă, uitându-se în grădină.

Deşi înainta foarte uşor, nefăcând nici un zgomot pe covorul gros, ori a auzit-o, ori i-a văzut imaginea reflectată în geam, deoarece s-a întors brusc.

Spre marea ei supărare, Sarah s-a auzit scuzându-se cu o voce slabă :

— Îmi pare rău că a trebuit să aştepţi aşa de mult. Am fost să mă plimb.

Ce naiba o apucase ? De ce simţea nevoia mereu să-l împace ?

Chipul întunecat cu care întâmpină sosirea ei, privirea ciudată şi gânditoare care-i stră-

lucea în ochi părură s-o înştiinţeze că într-un fel, el îşi dăduse seama de comportamentul ei nefiresc.

— Ar fi trebuit să dau un telefon mai întâi, spuse el scurt. Dar dacă tot am venit, mi s-a părut o prostie să nu aştept... însă am o întâlnire la ora cinci, aşa că dacă nu te deranjează, am să trec direct la subiect. Sarah aprobă din cap. Este adevărat că eşti aici ca să te gândeşti ce-o să faci mai departe şi că deşi eşti profesoară, s-ar putea să nu te mai întorci la catedră ?

Sarah simţi că-şi alesese cu grijă cuvintele, ca şi cum ar fi vrut să n-o jignească şi asta o surprinse şi o făcu să se uite la el.

O privea foarte atent şi în acelaşi timp se apropiase de ea în aşa fel, încât acum nu-i mai separa decât canapeaua.

Pulsul i se accentuă şi i se puse un nod în gât în timp ce toate slăbiciunile o invadară din nou. Ştia prea bine ce mai putea să audă din bârfa locală şi se gândi cu câtă ironie obraznică trebuie că ascultase ceea ce se spunea.

Aceste gânduri o făcură să ridice capul şi se uită la el provocator.

— Dacă te referi la ceea ce mi-au sugerat şefii mei că n-ar fi o idee prea bună să mă întorc la catedră pentru că mă implicam prea

mult în problemele elevilor mei, atunci da, este adevărat, îi răspunse ea cu același ton rece ca al lui.

Privirea pe care i-o aruncă o făcu să roșească puternic, deși nu citea în ochii lui nici mânie, nici mulțumire. În loc de asta, se uita la ea cu o privire care ar putea fi descrisă ca veselă și aprobatoare, ca și cum acest bărbat avea simțul umorului și era de acord cu ea, lucru care părea total nefiresc... mai degrabă o glumă.

— Și nu ai început să-ți cauți o nouă slujbă ? continuă el întrebările.

Sarah ridică din umeri.

— Nu... nu încă.

Din tonul ei se vedea că nu era un subiect asupra căruia dorea să stăruie și, în același timp, că planurile ei de viitor nu erau treaba lui.

— Bine.

Bine ? Cu ochii măriți de uimire se uită întrebătoare la el. Ce voia să zică ?

— Ce înseamnă asta ? îl întrebă ea plină de amărăciune, toate gândurile din după-amiaza aceea venindu-i în minte, în acel moment dând un alt sens exclamației lui. Ești mulțumit că n-o să-mi revărs sentimentele iraționale asupra șefului meu ?

Ce Dumnezeu o apucase ? se întrebă ea mânioasă, încercând totuși să-și țină mânia în frâu.

— Asta înseamnă, îi spuse Gray Phillips ignorându-şi ieşirea, că sunt mulţumit că nu te-ai angajat încă, deoarece vreau să te întreb dacă ţi-ar face plăcere să lucrezi pentru mine.

Să lucreze pentru el ! Sarah rămase cu gura căscată, total uimită de vorbele lui.

— Dar nu ştiu nimic despre maşini, se auzi ea spunând prosteşte.

Urmă o mică pauză, ca şi cum l-ar fi luat prin surprindere.

— Nici nu este nevoie. Cel puţin, nu dacă Robert nu este interesat de problema asta, îi răspunse el calm.

— Robert ? Dar...

— Ceea ce vreau să te întreb este dacă vrei să lucrezi pentru mine ca îndrumător şi companie pentru Robert, îi spuse el anticipându-i întrebările.

— Vrei să am grijă de Robert ?

Uimirea i se citea pe chip şi în voce. După tot ce se întâmplase între ei, simţise că ea ar fi ultima persoană de pe pământ pe care şi-ar fi dorit-o lângă fiul lui.

— Dar am crezut... ai spus... am crezut că ai găsit o guvernantă.

— Aşa este, dar din nefericire, nici una nu s-a dovedit a fi potrivită — sau cel puţin patru dintre ele păreau foarte bine pregătite, dar când mi-am amintit sfatul tău şi le-am

prezentat lui Robert, acesta le-a respins pe toate. Atunci mi-a spus că ceea ce ar dori cu adevărat ar fi ca tu să ai grijă de el.

Sarah era uluită. Orice gândise despre el, oricum îl judecase, nici măcar nu-i trecuse prin minte că el îi va permite fiului lui, la prima vedere un fiu care-i părea o povară — să-şi spună părerea.

— Dar... nu mă placi.

Îşi muşcă buzele întrebându-se ce naiba se întâmpla cu bunul ei simţ. Era o prostie să spui aşa ceva cu voce tare, chiar dacă era adevărat.

Chiar şi el era de această părere, deoarece privirea i se întunecă iar gura îi deveni o linie subţire.

— Nu trebuie să te plac eu, îi răspunse cu severitate. Şi în nici un caz nu este necesar ca tu să mă placi. Încerc să pun interesul lui Robert înainte, Sarah. Nu aşa m-ai sfătuit tu să fac ?

Acuzaţia uşoară semăna mai mult a dojană decât a recunoaştere că ar fi putut greşi în comportamentul lui faţă de copil.

— Dar... dar... nu sunt pregătită pentru o astfel de muncă, protestă ea. Sunt profesoară.

— O profesoară care, luându-ne după bârfa locală, este atât de compătimitoare încât îşi petrece mai mult timp încercând să rezolve problemele elevilor săi decât să-i înveţe.

Un puternic instinct matern nu este ceva care poate fi predat sau învăţat, Sarah.

Un puternic instinct matern. Fără motiv, cuvintele lui au făcut-o să simtă un nod în gât.

— Dar nu ştiu dacă să accept slujba asta, protestă ea. Şi nu ar fi corect faţă de Robert, să se obişnuiască cu mine, când...

— Nu-ţi cer să te angajez permanent, o întrerupse Gray Phillips. Ar fi imposibil şi inadmisibil, atât pentru tine cât şi pentru el, dar nu pot să neg că în aceste momente este un copil foarte vulnerabil. Se pare că are o afecţiune foarte puternică pentru tine, Sarah. Robert este fiul meu şi este foarte normal ca să doresc să fie fericit... şi sper ca în timp, să uite...

— Că şi-a pierdut mama şi bunica ? îl întrerupse Sarah dojenitor. Asta ar fi imposibil şi nedrept. Are nevoie să-şi amintească de ele, să vorbească despre ele. Şi cum să vorbească despre ele când tu ţi-ai făcut cunoscută foarte clar părerea despre mama lui ?

Tăcu brusc, dându-şi seama că spusese prea mult.

— Încep să-mi dau seama că nu eşti potrivită pentru cariera de profesoară, îi răspunse nepoliticos Gray Phillips.

Întoarse repede capul ca el să nu-i poată vedea lacrimile din ochi. Mai mult din mândrie rănită decât din alt motiv.

— Nu sunt bună nici ca înlocuitoare de mamă şi dacă asta vrei pentru Robert, îţi sugerez să-ţi găseşti una într-un mod mult mai convenţional, se auzi răspunzându-i aproape violent.

— Adică să mă recăsătoresc ?

Privirea îi era aţintită şi periculoasă ca două ace de gheaţă iar pe chip avea o expresie dură şi amară.

— N-ar fi mai bine să lăsăm la o parte această peltea siropoasă şi să revenim la subiect ? îi ceru el răstit. Nu ţi-am cerut nici o clipă să veghezi asupra lui Robert ca o înlocuitoare de mamă. Pur şi simplu încerc să stabilesc dacă ai fi interesată să lucrezi pentru mine ca guvernantă a lui Robert. Şi dacă te interesează, trebuie să te previn că o să vreau un angajament scris că o să rămâi în serviciul meu minimum un an.

Sarah a vrut să refuze, să-i spună că era imposibil pentru ea să se gândească să lucreze pentru el când era foarte clar că nu s-ar fi suportat unul pe altul. Şi nu era numai asta... mai era şi atracţia periculoasă pe care o simţea pentru el ca bărbat.

— Dacă accepţi slujba asta, sunt pregătit să-ţi dau mână liberă în legătură cu Robert.

— Permiţându-ţi ţie să-l ignori, îl acuză ea muşcător.

— Privirea pe care i-a aruncat-o îi spori îndoielile. Oricât de mult îl plăcea pe Robert și oricât de mult dorea să-l ajute pe băiețel, nu putea lucra pentru tatăl lui.

— Nu-mi da răspunsul chiar acum, îi spuse Gray Phillips, ignorând încercarea ei de a spune că deja se hotărâse. Te sun mâine și o să-mi spui atunci ce-ai hotărât. Fără îndoială că vrei să discuți oferta mea cu verișoara ta și cu soțul ei.

Fără motiv, tonul lui a iritat-o.

— De ce să discut ? îl întrebă ea războinică. Sunt adultă și perfect capabilă să iau singură hotărârile care privesc viața mea.

— Sunt sigur că așa este, dar cei mai mulți dintre noi țin la părerea celor apropiați când se iau hotărâri decisive în viața noastră.

În timp ce asculta acest comentariu împăciuitor, Sarah se gândi că el nu ascultase în viața lui părerea nimănui. Dar ascultase părerea lui Robert, îi reaminti vocea interioară.

Gray deja se îndrepta spre ușă, trecând pe lângă ea. Peste un minut va fi prea târziu ca să-i spună că deja se hotărâse că nu voia să accepte slujba și totuși îl lăsă să deschidă ușa, să treacă pe lângă ea și să creadă că ea se va gândi la propunerea lui, când ea era sigură că și el știe că răspunsul va fi nu.

Stătea la geam și vedea cum se îndepărta mașina, când Sally intră în salon.

— Ei bine ? o întrebă ea nerăbdătoare.

— Mmm ? Se întoarse cam fără tragere de inimă, nevrând să piardă din ochi maşina care se îndepărta.

— Oh... nu era nimic important. Vrea să am grijă de Robert, dar pentru asta trebuie să-mi iau un angajament scris în care să fiu de acord să lucrez pentru el timp de un an.

— Cum ? Îţi oferă o slujbă ? se bucură Sally. Păi este minunat. Eram îngrozită la gândul că o să pleci. O să fie grozav să te am aici, în special când Ross pleacă atât de des. Oh, Sarah, sunt atât de mulţumită.

— N-am acceptat încă, o întrerupse Sarah. Vine din nou mâine după răspuns, dar...

— Dar ce ? Bineînţeles că o să accepţi. Vreau să zic, ce este un an ? O să fie o perioadă binevenită de linişte... în care o să te gândeşti ce vrei să faci cu adevărat.

— Sunt încă angajată ca profesoară, îi reaminti repede Sarah.

Începu să se simtă prinsă într-un vârtej... pe de o parte simţea pericolele şi îşi dădea seama că era imposibil să lucreze pentru el, pe de altă parte, Sally nu ştia nimic despre sentimentele puternice şi nedorite pe care i le trezea Gray şi în acelaşi timp era sigură că n-o să-i spună nimic lui Sally.

— Hai, iubito, o linguşi Sally, ştii la fel de bine ca şi mine că la începutul anului şco-

lar o să-ţi fie îngrozitor de greu să te prezinţi la şcoală. Ştiu cât de ataşată eşti de copii... Cât de...

— Maternă, o completă Sarah cu ironie.

Sally se uită încruntată la ea.

— Eşti prea dură cu tine. Toată lumea ştie cât de importanţi sunt primii ani în formarea copiilor şi de asemenea, toată lumea ştie că în marea majoritate a cazurilor, mama este cea mai importantă persoană în această perioadă. Tu singură ai spus cât de îngrijorată eşti pentru Robert şi uite că ai posibilitatea să-l ajuţi.

Sarah clătină din cap.

— Nu sunt aşa de sigură că ar fi bine, se încăpăţână ea.

Sally îi aruncă o privire vicleană.

— Ei bine, ai douăzeci şi patru ore de gândire şi desigur hotărârea decisivă îţi aparţine, îi zise ea.

Ceea ce n-o împiedică la masă să-i arate toate avantajele pe care le-ar avea acceptând oferta lui Gray Phillips şi discuţia continuă şi după ce terminară de mâncat. Desigur, Ross o susţinu cu putere pe Sally, adăugând propria lui aprobare şi putere de convingere.

În pat, aşteptând amurgul să vină, Sarah recunoscu că dacă n-ar fi fost Gray Phillips la mijloc, ar fi fost mai mult decât bucuroasă să accepte slujba. Îl plăcea pe Robert... se ataşase de el şi ştia că l-ar fi putut ajuta. Era oare corect să pună propriile îndoieli şi slăbi-

ciuni înaintea interesului copilului ? Oare nu era capabilă să ignore şi să-şi stăpânească emoţiile şi sentimentele pentru tatăl lui ? La urma-urmelor, era aproape sigură că Gray Phillips va face în aşa fel încât să vină în contact cu ei cât mai puţin şi având o guvernantă pentru Robert, însemna că o să poată lipsi de acasă mai mult, atâta timp cât ea va sta acolo ca să aibă grijă de Robert. Dacă va accepta, va pune condiţia ca să se ducă zilnic acolo şi să nu locuiască în casă cu ei. Ceea ce însemna că avea nevoie de maşină. Ei bine, adunase destui bani ca să-şi poată permite să-şi cumpere una... dar de ce se gândea la asemenea lucruri când pur şi simplu nu va accepta slujba?

*
* *

— Ai primit o scrisoare, o anunţă Sally la micul dejun, după ce se întoarse de la poartă cu poşta. Hmm... arată foarte oficială, comentă ea în timp ce i-o întindea.

O străbătu un fior de nelinişte în timp ce-o deschidea şi uitând de micul dejun, o citi o dată şi încă o dată.

— Sarah, ce este ? Ce s-a întâmplat ?

Abia la întrebarea plină de nelinişte a lui Sally, Sarah ridică privirea de pe scrisoare, cu o privire şocată şi întunecată.

— M-au concediat, îi răspunse cu voce tremurătoare. După ce mi-au spus că-mi dau timp să mă acomodez... că a fost o simplă întrevedere...

— Te-au concediat? Dar cu siguranță nu pot face asta? o întrerupse Ross cu severitate.

Sarah ridică din umeri.

— Păi aici scrie că au trebuit să facă reduceri și deoarece eu am fost ultima angajată, este de la sine înțeles că sunt prima care trebuie să plece.

— Asta nu înseamnă că ai fost concediată, obiectă Sally, dar Sarah clătină din cap.

— Oh, nu? Dar atunci ce înseamnă? o întrebă ea cu amărăciune.

Atât verișoara ei, cât și Ross au încercat s-o încurajeze și s-o liniștească, dar Sarah se simțea prea nenorocită... prea deprimată, prea aproape de eșec ca să mai poată fi încurajată.

— Ei bine, cel puțin asta limpezește lucrurile, comentă Sally mai târziu, după ce Ross plecă la birou. Acum ești obligată să accepți oferta lui Gray.

Obligată? Cuvântul o făcu să simtă un fior de gheață pe șira spinării. A vrut să protesteze, dar nu avea cuvinte. Se simțea prea lovită, înfrântă, ca să mai zică ceva. Lacrimi de autocompătimire îi umplură ochii. Era o ratată... cine ar mai angaja-o ca profesoară a-

cum ? Cum ar arăta autobiografia ei, când va scrie că a fost concediată... sau aproape ?

Gândurile negre şi pline de disperare i se învârteau prin minte. Ultimul lucru pe care-l dorea era să lucreze pentru Gray, şi totuşi Sally avea dreptate : ce altă alternativă avea acum ? Cu greu putea accepta să trăiască pe spinarea părinţilor sau a verişoarei ei în timp ce-şi va căuta o altă slujbă. Nu când deja i se oferise una.

Nu. Sally avea dreptate. Oricât ar fi dorit ea ca lucrurile să stea altfel, acum nu avea altă alternativă, decât să accepte oferta lui Gray Phillips.

CAPITOLUL V

Mai târziu în după-amiaza aceea, Sarah i-a spus lui Gray Phillips vestea, însă i-a transmis-o cu o voce atât de înceată şi plină de amărăciune, încât n-a reuşit să-i ascundă ceea ce simţea cu adevărat.

I s-a părut ciudat totuşi că el nu părea dispus s-o întrebe de lipsa ei de entuziasm pentru slujbă.

— Bine, sunt mulţumit că te-ai hotărât, deşi mai trebuie să discutăm despre salariu şi despre ziua liberă, îi spuse el. Lângă dormitorul lui Robert este o cameră liberă care are şi baie proprie.

Sarah îl întrerupse brusc :

— Nu pot locui acolo, îi zise ea repede. Nici nu se pune problema.

Acum fu rândul lui să se încrunte.

— Voi sta cu Robert până te vei întoarce de la birou, adăugă ea înainte ca el să poată spune ceva. Dar nu voi locui acolo.

Ştia că privea atent, dar nu se putea hotărî să-l privească şi ea. Dacă o întreba de ce ? Îşi

ţinu respiraţia gândindu-se să n-o facă, neştiind ce motiv să găsească încât să fie şi credibil ; ştia că nu poate să doarmă sub acelaşi acoperiş cu acest bărbat, pentru propria liniște.

Surâse cu amărăciune. Cerule, semăna cu un personaj din romanele victoriene. Ce rău i se putea întâmpla dacă dormea sub acelaşi acoperiş cu Gray Phillips ? Răul pe care-l putea face orice apropiere de el, îşi răspunse cu tristeţe. Pericolul nu zăcea în el, ci în ea, în faptul că era atât de conştientă de el ca bărbat şi din cauza asta... din cauza asta era absolut necesar să nu-şi poată permite să viseze că dormind sub acelaşi acoperiş însemna că... Însemna că ce ? că de aici mai era un pas de a dormi în patul lui... în braţele lui. Poate. Era absolut patetic.

— Dar dacă faci aşa, o să ai nevoie de o maşină, remarcă el.

Sarah încă nu se uitase la el.

— Da, ai dreptate. Oricum plănuisem să-mi cumpăr una, minţi ea.

Urmă o lungă pauză în timpul căreia se rugă ca nu cumva să-şi schimbe hotărârea şi să nu-i mai ofere slujba.

— Bine. Aş fi preferat să locuieşti cu noi din mai multe motive, îi spuse el spre uimirea ei, dar dacă asta doreşti, trebuie să fiu de acord.

Abia îi venea să creadă. Întoarse capul, nevrând ca el s-o privească în ochi.

Expresia lui severă arăta că era perfect conștient de faptul că nu dorea această slujbă și Sarah se rugă în gând ca el să nu fie atât de perspicace, ca să-și dea seama de ce n-o voia. Dar cum ar fi putut bănui ? Doar îi explicase foarte clar, că nu căuta nici un fel de complicație sentimentală sau o relație cu o femeie și, mai mult ca sigur, că dacă și-ar fi dat seama cât de vulnerabilă era în fața lui, ar fi fost primul care s-ar fi ținut la o distanță respectabilă față de ea. Nu era în siguranță acolo. Dar dacă ar bănui un singur minut, că el ghicise ce simte... Ei bine, atunci ar fi trebuit să plece, cu contract sau fără.

Acum vorbea despre bani și salariul pe care voia să i-l plătească era mai mult decât generos.

Așa cum îi spusese Sally, mai târziu, după ce el plecase, ar fi fost o prostie să-l refuze. Ar fi dorit ca și ea să fie la fel de sigură de asta.

Gray a dorit ca ea să înceapă să lucreze pentru el imediat, dar așa cum îi explicase verișoarei ei, nu putea s-o facă până când nu-și cumpăra o mașină.

— De ce n-o folosești pe a mea între timp ? se oferi Sally imediat, cu generozitate.

Sarah clătină din cap.

— Nu, nu pot. N-ar fi corect față de tine.

Dacă sperase să amâne lucrurile până la găsirea unei mașini potrivite, curând a descoperit că se înșelase amarnic, deoarece în seara aceea, imediat după ce au terminat de mâncat, a sunat telefonul.

Ross s-a dus să răspundă.

— Era Gray Phillips, îi spuse el, zece minute mai târziu când a revenit în cameră. Se pare că a găsit o mașină potrivită pentru tine. Mai mult ca sigur că era un chilipir. Este un automobil a cărui stăpână, o femeie în vârstă, l-a folosit destul de rar, așa că kilometrajul este foarte mic.

Sarah deschise gura să-i amintească vărului ei prin alianță că Gray Phillips nu avea nici un drept să se amestece în treburile ei cu atâta aroganță și că ea era perfect capabilă să-și găsească o mașină, dar înainte să poată spune ceva, Ross continuă lăudând calitățile mașinii, un model mai vechi, pe care Gray îl găsise pentru ea. Și amândoi, Ross și Sally, erau atât de entuziasmați și plini de laude la adresa lui Gray Phillips pentru ceea ce făcuse, că Sarah s-a simțit incapabilă să-și spună propriile sentimente.

O jumătate de oră mai târziu, când toți trei se îndreptau spre satul unde locuia proprietara mașinii, Sarah era încă plină de resentimente.

În timp ce stătea tăcută pe bancheta din spate, își spunea că nimeni și nimic n-o va de-

termina să cumpere o mașină pe care n-o alesese ea, că detestă să fie tratată ca un copil incapabil să ia o hotărâre, incapabil să se conducă în viață.

Atitudinea și-a menținut-o până când a văzut mașina. Se ținu tare chiar în fața entuziasmului lui Sally și Ross și chiar după ce a fost prezentată actualei proprietărese, o văduvă încântătoare de vreo cincizeci de ani, care a răspuns de bunăvoie la una din întrebările care bâzâiau în capul lui Sarah. Cu inocență, a explicat că a lucrat pentru Gray Phillips, ca funcționară la biroul lui și că întâmplător a menționat că se gândea să-și schimbe mașina. Domnul Gray a anunțat-o că știa pe cineva care era interesat s-o cumpere.

Da, Laura Greig era, fără îndoială, nevinovată și în alte condiții, Sarah ar fi fost impresionată de felul în care vorbea de mașinuța ei, ca și cum ar fi fost o ființă vie, cu sentimente și emoții și nu un obiect neînsuflețit. În orice caz, datorită sentimentelor ei față de Gray Phillips care încerca s-o manevreze, să uzurpe dreptul ei de a lua hotărâri proprii, se agăța încăpățânată de dorința ei de a respinge mașina.

Dar asta a durat până a văzut mașina.

De fapt, nu avea nici o idee la ce trebuia să se aștepte — sigur, după întâlnirea cu Laura Greig, avusese impresia că mașina urma să fie una mică și rezistentă, fără îndoială, perfect în-

treţinută şi reparată, de culoare spălăcită... bej sau gri. Chiar dacă nu avusese dorinţa să aibă o maşină rapidă, de culoare strălucitoare, numai simplul fapt că Gray Phillips hotărâse că maşina aleasă de o văduvă de cincizeci de ani era potrivită pentru ea, o făcu să se revolte, sentiment pe care nu-l mai resimţise din adolescenţă.

Dar în căldura apusului să fie confruntată cu o maşină de un roşu strălucitor, decapotabilă, cu scaunele îmbrăcate în piele crem şi capota împăturită, a fost un şoc pentru Sarah care clipi de câteva ori înainte de a se dumiri că ceea ce vedea era adevărat.

Cum se uita de la Laura Greig la maşină şi înapoi, văzu uşoara roşeaţă care începu să-i acopere obrajii femeii.

— Nepotul meu m-a ajutat s-o aleg, îi explică ea tremurător. Nu prea eram sigură la început, dar înţelegi...

În timp ce vorbea, mângâia caroseria maşinii cu dragoste.

— Fiica mea aştepta al treilea copil, care s-a dovedit a fi o pereche de gemeni şi, desigur, nu pot să iau toţi patru copiii pe bancheta din spate a Henriettei, spuse ea cu regret. Aşa că mi-e frică... Scoase un oftat uşor.

Henrietta nu spuse nimic, pur şi simplu stătea acolo, pe cele patru roţi, cu vopseaua strălucind, dar Sarah putea să jure că nu regreta pierderea celor patru copii ca viitori pasageri.

— Este superbă, se auzi ea spunând, şi-şi dădu seama că în momentul în care a vorbit, a pierdut partida.

O jumătate de oră mai târziu, cu formalităţile îndeplinite, Sarah asculta ameţită cum Laura Greig admitea :

— Ştiu că este o prostie, dar sunt mulţumită că Henrietta şi-a găsit un cămin bun. Roşi din nou. Ginerele meu crede că sunt nebună... dar asta a fost prima mea maşină. Când trăia soţul meu... Suspină uşor. Nu eram sigură când Gray mi-a spus că eşti persoana ideală pentru Henrietta. De fapt, până în momentul în care te-am întâlnit, eram convinsă că o să-ţi spun că mi-am schimbat părerea şi n-o mai vând.

Sarah asculta încercând să nu se întrebe dacă nu cumva Gray Phillips, la adăpostul unui comportament dur, era un cunoscător al caracterului oamenilor mai bun decât ea.

Mai târziu, când se îndreptau spre casă, Sally comentă :

— Trebuie că Gray s-a gândit o grămadă la tine, Sarah. Mă refer la faptul că şi-a bătut capul pentru tine...

— Nu cred că în mod special are o părere bună despre mine... mai mult a făcut-o pentru binele fiului lui, o corectă Sarah sec.

— Mmm !

Sally nu părea total convinsă, dar Sarah refuză hotărâtă să fie atât de redusă încât să-şi

permită nebunia să-i dea dreptate lui Sally. La urma-urmelor, știa exact ce părere avea Gray Phillips despre ea și mai știa foarte bine că, dacă Robert nu s-ar fi ataşat atât de repede şi de puternic de ea, nici nu s-ar fi pus problema angajării ei pe post de guvernantă.

Deoarece trebuia să mai treacă încă o zi până când Sarah să devină proprietara maşinii şi să plătească taxele de asigurare şi impozitul, Sally a insistat ca ea să împrumute maşina ei, decât să mai amâne începerea slujbei cu încă o zi. Cam fără chef, Sarah a acceptat oferta ei generoasă, ştiind că deşi nu prea dorea să înceapă să lucreze cu Gray, de dragul lui Robbie nu-şi mai putea permite să mai întârzie.

Datorită educaţiei primite în copilărie, a considerat că era civilizat să-i dea un telefon lui Gray Phillips.

Era gata să închidă, când el a răspuns. În acel moment a fost cuprinsă de panică amestecată cu încântare.

— Sper că nu te-am deranjat, spuse ea cu o voce tremurătoare şi uşor schimbată, dar am vrut să-ţi mulţumesc pentru că ţi-ai dat atâta osteneală pentru a-mi găsi o maşină...

— Deci ai fost şi ai văzut-o. Spre deosebire de ea, vocea lui era hotărâtă şi fără ezitări.

— Asta-i bine, ţi-a plăcut ?

Întrebarea a surprins-o, în special după modul arbitrar în care, pur şi simplu i-a ordonat

să se ducă să vadă maşina. Prinsă pe picior greşit, i-a răspuns cinstit, cu entuziasm :

— Da... da, mi-a plăcut, deşi nu era chiar cum presupuneam eu că o să fie.

Se opri, furioasă că şi-a trădat entuziasmul, dar părea că Gray nu observase, deoarece îi răspunse în treacăt :

— Bine, sunt mulţumit că s-a rezolvat. Atunci, vii aici mâine ?

Sarah trase aer în piept.

— Da, aprobă ea. La ce oră doreşti să vin ?

— În general plec în jur de ora opt. Dacă poţi să ajungi înainte... Ştiu că este devreme, dar trebuie să fiu la birou la opt şi jumătate. Doamna Jacobs obişnuia să-i dea lui Robert micul dejun şi...

— Sigur, o să am grijă să fie hrănit cum trebuie, începu Sarah să-l asigure impetuoasă, dar el o opri, surprinzând-o când începu să vorbească cu răceală.

— Da, sunt sigur că aşa o să faci. Totuşi, ceea ce voiam să zic, era că având în vedere că începi aşa devreme, ar fi bine dacă ai lua micul dejun cu Robert. Asta numai dacă nu ai aceleaşi obiecţii puternice ca să mănânci aici, ca atunci când ai refuzat să locuieşti aici.

Sarah nu ştia ce să răspundă. Şi-a dat seama de ironia care răzbătea din vocea lui şi asta o făcu să se cutremure. O făcea să pară ca personajul dintr-un roman victorian, tipul de femeie care ar fi refuzat să se aşeze pe un

scaun pentru că înainte stătuse un bărbat pe el. Când şi-a recăpătat vocea, i-a răspuns cât mai neutru cu putinţă :

— Mulţumesc. Sunt de acord că ar fi mult mai bine dacă aş lua micul dejun cu Robert, deşi în acest caz va fi necesar să-mi reţii din salariu...

Sunetul de nemulţumire pe care-l scoase, o făcu să tacă.

— Uite ce este, n-o să mă cert cu tine pentru o gură de mâncare. După cum arăţi, presupun că oricum o să mănânci mai puţin decât Robert. Femeile ! Când o să învăţaţi că bărbaţii nu consideră că a fi subţire este egal cu a fi dorită ? O femeie care este sigură şi fericită, mulţumită de înfăţişarea ei, care se bucură de mâncare şi o şi arată, este mult, mult mai plăcută decât o nevropată care este permanent îngrijorată de greutatea ei şi îşi ciuguleşte mâncarea...

Sarah trase aer în piept cu putere şi apoi îl lăsă să iasă afară în timp ce număra până la zece.

— Nu mi-am pierdut pofta de mâncare, îi spuse ea scurt şi dacă sunt puţin slabă, este mai mult din cauza oboselii şi îngrijorării, decât din dorinţa de a răbda de foame pentru a face impresie unui bărbat.

— Mă bucur că aud asta, îi spuse Gray împăciuitor. Nu vreau ca Robert să deprindă obi-

ceiuri proaste în ce privește hrana, pe lângă celelalte probleme emoționale pe care le are.

— Dacă într-adevăr asta ai crezut că urma să fac, sunt surprinsă că ai vrut să mă angajezi, pară Sarah cu repeziciune.

Tăcerea dintre ei se prelungi atât de mult, încât ea crezu că el închisese telefonul și era gata să facă și ea același lucru.

— Nu părerea mea este importantă, îi spuse el încet, ci a lui Robert și apoi... Se opri din vorbit și Sarah auzi foarte clar soneria de la intrare. Îmi pare rău, trebuie să închid. Atunci te aștept mâine dimineață, la ora opt. La revedere, Sarah.

Pe când punea receptorul în furcă, descoperi că tremura. Când închise ochii mânioasă și dezgustată, simți imediat lacrimi în ochi.

Ce se întâmplase cu ea ? Ar fi trebuit să se pună în gardă, dându-și seama cât de opus era față de ea, cât de puțin o plăcea, lăsând la o parte faptul că n-o dorea și totuși, deoarece vorbise cu el, se purta ca un copil care tocmai primise jucăria favorită.

Slavă Domnului că nu dormea acolo. Încerca să se vadă coborând dimineața cu Robert la micul dejun și găsindu-l la masă bându-și cafeaua și citind ziarul... poate îmbrăcat cu un halat de baie, cu picioarele goale, cu corpul încă ud după duș.

Pe neașteptate, fu cuprinsă de o dorință fizică, iar mintea îi fu confruntată cu emoții

puternice. Nu se găsise niciodată în această situaţie, nici măcar nu ştiuse că era capabilă de o asemenea dorinţă neaşteptată.

Nu se crezuse în stare să-l vadă atât de clar în minte, ba mai mult, şi cu adaosuri... Trase adânc aer în piept şi apoi încă o dată, încercând să-şi pună ordine în gânduri.

Gândindu-se la faptul că trebuia să se scoale dis-de-dimineaţă, se duse la culcare devreme, dar dormi prost şi se trezi mult înainte ca ceasul să sune. În final, abandonă ideea de a mai sta în pat aşteptând ceasul să sune şi sculându-se, se duse în bucătărie să facă o ceaşcă de cafea, înainte de a se duce să facă un duş şi să se îmbrace.

Având în minte natura slujbei ei, se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurţi din bumbac şi cu un tricou în culori vii, iar pe umeri îşi puse un pulovăr, în cazul în care ziua strălucitoare care începuse ar fi devenit răcoroasă spre seară.

În picioare îşi puse o pereche de pantofi uşori din pânză, iar în geantă îşi îndesă hârtie, creioane şi nişte caiete. Dorea ca îndată ce se lămurea în privinţa nivelului de cunoştinţe al lui Robert, să stabilească un program potrivit în care să-l înveţe, dar în acelaşi timp să se şi distreze.

Deşi Gray hotărâse cu ea să semneze un contract, asigurându-se că va rămâne în servi-

ciul lui un an întreg, nu-i spusese ce aştepta de la ea, o dată ce Robbie va merge la şcoală în toamnă. Desigur, se aştepta ca ea să-l ducă şi să-l aducă pe Robert de la şcoală şi să rămână cu el până ce el va veni de la birou, dar între timp, ce aştepta de la ea ? Să aibă grijă de Robbie ca şi cum ar înlocui-o pe mama lui... să-i cumpere haine, să le spele şi să le călce, să fie acolo în caz că ar fi avut probleme la şcoală ? Erau încă în vacanţa de vară, îşi reaminti ea şi avea destul timp să afle exact ce avea în minte Gray. Un lucru era sigur : nu era el tipul de om care să nu-i spună exact ce voia de la ea.

Era ora opt şi zece când ajunse şi, după ce parcă maşina cu grijă, ca să nu-i blocheze ieşirea lui Gray, se îndreptă spre casă.

În timp ce ezita dacă să sune la uşă sau să se îndrepte spre uşa din spate, Gray Phillips în persoană deschise uşa din faţă şi stând în prag, a invitat-o înăuntru.

În locul halatului de baie pe care şi-l închipuise, purta un costum bleumarin închis, cămaşă albă ca zăpada şi o cravată asortată şi totuşi, în timp ce-l urma în casă, trebui să recunoască faptul că şi îmbrăcat aşa de sobru, o afecta la fel de mult ca şi cum ar fi fost îmbrăcat lejer.

Ce-l făcea pe acest bărbat înalt şi lat în umeri, care purta costumul acela scump la fel

de degajat de parcă ar fi fost obișnuit, să pară în același timp atât de serios, dar atât de... de sexy ? Poate că răspunsul stătea în siguranța și aroganța înnăscută a lui Gray, în faptul că purta aceste haine sobre cu atâta degajare și ușurință.

Pe când el închidea ușa de la intrare, Sarah ezita dacă să se îndrepte spre bucătărie sau nu.

Automat, s-a întors spre el simțind că o studia, și-l văzu uitându-se mirat la îmbrăcămintea ei.

— Nu mi-ai spus că vrei să port uniformă, îi replică ea imediat, apărându-se. Nu sunt guvernantă de meserie și am crezut că Robbie o să se simtă mai în largul lui... mai relaxat, dacă...

— Dacă o să arăți mai degrabă ca o puștoaică decât ca un adult, o completă el ironic.

Puștoaică ! Era ridicol și dacă încerca să insinueze că hainele ei erau prea tinerești... dar pe când ea se uita amenințător, el adăugă mai încet :

— Noroc că Robbie este așa de mic. Cu picioarele alea...

Privirea lungă și apreciativă cu care îi studia picioarele fu atât de neașteptată și atât de diferită de atitudinea lui de până atunci, încât ea rămase nemișcată, cu fața roșie ca focul și cu ochii strălucind de furie. Nu știa ce

s-ar fi întâmplat dacă uşa de la bucătărie nu s-ar fi deschis şi Robbie n-ar fi venit în fugă la ea, aruncându-i-se pur şi simplu în braţe. În timp ce se apleca să-l prindă şi să-l ridice în braţe sărutându-l, mânia îi fu risipită de bucuria lui Robbie.

— Acum mă crezi, nu-i aşa ? îi spuse Gray, în timp ce Robbie îi înconjura gâtul cu braţele, refuzând să-i dea drumul.

Aruncând o privire severă spre Gray, văzu o umbră pe chipul lui şi apoi el îşi feri faţa repede, ca şi cum ar fi dorit să nu fie observat.

Ross spusese că la început Gray luptase cu disperare ca să obţină custodia fiului său. Dacă ţinea la copil cât de cât, trebuia că-l durea foarte tare să vadă că-l privea ca pe un străin... şi mai mult, ca pe unul de care se temea şi nu-l plăcea.

— Tatăl meu mi-a spus că tu o să ai grijă de mine, că o să vii aici în fiecare zi, îi spuse Robbie şi inima Sarei tresări la cuvântul „tatăl meu" când ar fi trebuit să spună „tăticul meu".

— Este adevărat, Robbie, îi confirmă ea, în timp ce Gray privea încruntat.

— Dă-mi-l mie, este prea greu pentru tine, îi spuse scurt.

Prea greu pentru ea ? Sarah era gata să nege că era aşa de slabă, încât nu putea căra un copil de şase ani, care oricum era prea slab

pentru vârsta lui, când își aminti că Gray era tatăl lui și că spre binele lui Robbie, una din sarcinile ei era să obțină o apropiere între tată și fiu. Trebuia să facă în așa fel, încât Robbie să se încreadă în tatăl lui și să-l iubească, sentimente care trebuiau să se dezvolte în fiecare copil.

Oricum, în timp ce încerca să i-l dea lui Gray, Robbie se strânse și mai tare de ea, corpul devenindu-i rigid, refuzând să se ducă la tatăl lui.

— Am adus hârtie, Robbie, îi spuse ea veselă, ignorând rugămintea din privirea lui, când Gray îl luă în brațe.

— Iar mâine, dacă vrei, putem merge să cumpărăm creioane colorate.

— Azi. Vreau să merg azi, îi răspunse Robbie, dar Sarah clătină din cap.

— Mi-e teamă că nu se poate azi, Robbie, spuse ea hotărâtă. Până când n-o să-mi iau mașina mea, n-o să putem merge, deoarece mașina pe care o folosesc acum nu are centura de siguranță pentru locurile de pe bancheta din spate.

Acesta fusese unul din principalele lucruri care o făcuseră să cedeze când se hotărâse să cumpere mașina cea roșie, strălucitoare și decapotabilă. Centurile de siguranță erau necesare dacă dorea să se simtă liniștită când mergea cu Robbie în mașină.

— Dar vom găsi ce să facem astăzi, îi spuse ea zâmbind. Ai luat micul dejun ? îl întrebă.

Când copilul negă, Sarah îi sugeră :

— Atunci de ce nu-l lăsăm pe ta... tăticul tău să se ducă la birou ? Apoi o să mănânci ceva şi pe urmă vom decide ce vom face azi.

În timp ce ea vorbea cu Robbie, Gray se îndreptă spre bucătărie. Sarah îl urmă, privirea fiindu-i atrasă imediat de masa mare de lemn înconjurată de două superbe scaune, masă care, ca şi bucătăria, era făcută pentru a satisface nevoile unei familii mari dar pe care acum stăteau numai o cană de cafea şi o jumătate de felie de pâine prăjită pe o farfurie.

Fără nici un motiv, la vederea acelei căni singuratice şi o farfurie, simţi o durere interioară. Cum putea să-l blameze pe Gray Phillips pentru atitudinea lui faţă de femei ? Probabil că o iubise pe mama lui Robbie. Când se însurase cu ea, se aşteptase să împartă toate bucuriile şi intimităţile unei familii unite, dar în loc de asta, soţia lui l-a înşelat permanent înainte de a-l părăsi şi de a lua copilul cu ea.

Deja Gray îl pusese pe Robbie jos şi imediat băieţelul a venit şi s-a lipit de ea.

— Am comandat un set de chei pentru tine, i-a spus Gray, băgând mâna în buzunar

şi dându-i cheile. Când le-a luat, fără să vrea, degetele lui i-au atins încheietura mâinii, făcând-o să se încordeze şi să se retragă repede, ferindu-se de acest contact fizic direct. Acolo unde o atinsese, pielea o ardea şi o ciudată senzaţie de căldură şi slăbiciune îi înfioră braţul.

— Diseară mă întorc la şase. Era încruntat, cu gândul în altă parte şi pentru o clipă, cedă tentaţiei şi se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost căsătoriţi şi Robbie copilul lor. Ar fi sărutat-o pe obraji înainte de a pleca, cu promisiunea de a nu întârzia, ori aşa cum sugera gura lui senzuală, şi-ar fi permis o despărţire mai afectuoasă în intimitatea camerei lor ? Ar săruta-o cu tandreţe şi încet, felul de sărut de care să-ţi aminteşti toată ziua ca o promisiune pentru o viitoare intimitate care va urma mai târziu, o dată ce Robret va adormi şi ei vor fi singuri ?

Cu un mic şoc, Sarah recunoscu că întreaga ei fiinţă răspundea nebuneşte la gândurile erotice şi periculoase care-i treceau prin minte. Lângă ea, Gray a luat o gură de cafea, strâmbându-se când şi-a dat seama că se răcise.

Lăsând pe masă cafeaua neterminată şi pâinea, îşi luă servieta care era aşezată lângă scaun şi se ridică.

Înainte de a se îndrepta spre uşă, pentru un moment ezită şi se uită la Robert şi deşi Sa-

rah se ruga în tăcere ca să facă un gest de afecţiune şi să arate puţină căldură fiului lui, el nu făcu nici un gest să se apropie de el.

— Aminteşte-ţi, Robert, să fii cuminte, îi spuse el scurt cu severitate şi apoi plecă, sunetul paşilor răsunând pe parchetul holului înainte de a se auzi uşa închizându-se după el.

— Sarah... Sarah, mi-e foame.

Robbie o trăgea de mânecă, uitându-se în sus la ea. Gura lui era identică cu a tatălui, gândi Sarah cu durere în timp ce-i zâmbea şi-l întreba ce ar vrea să mănânce.

CAPITOLUL VI

După o săptămână, între Sarah şi Robbie se stabilise o prietenie afectuoasă, însă ea simţea că nu făcuse nimic pentru a stabili o apropiere între Robbie şi Gray. Dar cum putea s-o facă dacă Robbie îl vedea atât de puţin pe tatăl lui ? De multe ori, Gray se întorcea mai târziu decât o anunţase, sunând-o de la birou ca să-i spună că mai întârzie şi rugând-o să mai rămână, aşa că ea era cea care-l culca pe Robbie şi îi citea povestea înainte de a se culca.

Îşi dădea seama că Gray era nemulţumit de faptul că ea nu locuia acolo, dar era hotărâtă să nu renunţe la decizia ei. Văzându-l dimineaţa stând în cămaşă lângă masa din bucătărie, sorbind repede cafeaua pe jumătate rece, se părea că acesta era micul dejun, era îndeajuns s-o facă conştientă de el într-un mod nebunesc şi dureros, încât îşi dădea seama că era prea vulnerabilă ca să riste să locuiască în aceeaşi casă cu el. De ce trebuia să simtă ceva pentru el ? Cu siguranţă că el n-o încu-

rajase în direcţia asta, iar ea niciodată nu crezuse că era atât de senzuală şi că va ceda în faţa unei dorinţe fizice atât de puternice şi asta înseamnă că... Asta înseamnă că ce ? Că se îndrăgostise de el ? La vârsta ei ? Era sigură că depăşise de mult această perioadă prostească. Să se îndrăgostească la prima vedere era ceva specific adolescenţei. O dată cu maturitatea şi experienţa, venea şi ştiinţa că dragostea adevărată era un sentiment care se dezvolta greu şi câteodată dureros ; era ca o plantă delicată care avea nevoie de îngrijire. Şi apoi... apoi sentimentele ei erau mai profunde decât o simplă atracţie sexuală şi de adoraţie a bărbatului mitic căruia i se atribuiseră o grămadă de calităţi şi însuşiri, imposibil de găsit la exemplarele existente azi. Dimineaţa, când îl vedea pe Gray strâmbându-se la gustul cafelei reci... când îl vedea pe Robbie cum refuză să vorbească cu el, simţea o durere profundă pentru el. Seara, când se întorcea de la birou obosit şi supărat, ar fi vrut să-l mângâie, să împartă necazurile cu el, să-şi deschidă braţele şi să-l ţină la piept la fel ca pe Robbie, să dea frâu liber dragostei ei afectuoase şi să răspundă dorinţei lui. Sarah era atât de conştientă de el, ca bărbat, iar acest sentiment devenise atât de puternic, încât se simţea stânjenită şi neliniştită.

Asta nu însemnă că ţinea la el. Asta însemna că-l iubea, acel amestec complice şi dificil de sentimente şi dorinţe pe care bunul simţ şi logica îi spuneau că trebuia să-l oprească, dar care continua să se dezvolte. Dar cum putea să-l iubească, când el era un străin pentru ea ? Intimitatea, faptul de a fi în casa lui atâtea ore pe zi necesita o apropiere, dar asta nu privea numai problemele casnice ca de exemplu faptul că el îşi spăla şi călca singur cămăşile, faptul că nu ştia măsura pentru hainele fiului său, deşi cum se mutase la el, Gray îi cumpărase lui Robbie haine noi, nici una nu era pe măsura lui şi nici potrivite pentru un copil care locuia într-o casă înconjurată de o grădină aşa de mare. Robbie avea nevoie de haine trainice, de sport, tricouri şi pantaloni scurţi, nu de lucrurile spălăcite şi demodate pe care le găsise în dulapul lui. Robbie avea nevoie de o mamă ; nu trebuia să cadă în capcană şi să-l lase pe copil să o considere astfel, mai mult pentru binele lui decât pentru ea. În timp ce ea era o persoană matură din acest punct de vedere, capabilă să ştie să-şi ascundă durerea, Robbie era doar un copil. Ea nu putea... nu trebuia să-i permită să se ataşeze aşa de tare de ea, pentru că el ar suferi în eventualitatea plecării ei.

Ea a făcut tot ce-a putut, în timpul discuţiilor menţionându-l din când în când, ca şi

cum Gray era mereu prezent în viaţa lui Robbie, chiar dacă el refuza cu încăpăţânare să accepte asta.

*
* *

Astăzi era ziua ei de naştere şi în seara aceea, Sally şi Ross o invitaseră să cineze în oraş. De dimineaţă găsise felicitările pe masa din bucătărie şi ei se sculaseră devreme ca să fie cu ea când le deschidea.

Pe când citea felicitările, se gândea la contrastul dintre căldura şi afecţiunea care existau în familia ei şi singurătatea lui Gray. Părinţii ei îi trimiseseră o felicitare şi o scrisoare afectuoasă, mai primise felicitări de la fratele său şi familia lui din Canada, de la verii, mătuşile şi unchii ei, de la colegii de şcoală şi de la facultate, colegi care acum erau răspândiţi în toate colţurile Europei, cu slujbele lor ; iar în seara aceea, fusese ameninţată, o să fie invitată la un restaurant scump şi la modă şi de aceea aştepta cu nerăbdare să ajungă acasă.

La sfârşitul săptămânii, când nu lucra, deoarece Gray era acasă şi avea grijă de Robbie, Sally o târâse în cel mai apropiat oraş unde insistase să-i cumpere o rochie nouă, în ciuda protestelor lui Sarah că era prea scumpă.

— Am fost bine plătită pentru ultima comandă, îi spuse Sally. Şi apoi, mă face să mă

simt mai puțin vinovată de extravaganța mea, adăugă ea cu un zâmbet. Ce crezi că o să zică Ross de asta ? o întrebă pe Sarah apărând îmbrăcată într-o rochie de jerse negru, extrem de mulată pe corp și cu bretele subțiri.

— Cred că dacă o porți când ieși să sărbătorim ziua mea de naștere, la întoarcere Ross va dori să fiu la un milion de kilometri depărtare, îi răspunse ea cu sinceritate.

La început fusese îngrijorată că prezența ei în casă ar fi putut fi sursă de iritare pentru Ross, cauzând certuri între soți, dar Sally o asigură că soțul ei nu era prea pretențios cu astfel de lucruri.

— Și apoi, adăugă ea cu zâmbetul cunoscut, pereții casei sunt destul de groși și știi că este imposibil să auzi chiar telefonul din cealaltă cameră și dacă Ross vrea să facă dragoste pasionată, nebunească cu mine...

Se opri când văzu expresia de pe chipul lui Sarah și izbucni în râs.

— Am uitat cât de sfioasă ești. Și pe urmă, din ceea ce am auzit, numai cu adulți în casă nu se întâmplă accidente. Dar de îndată ce au apărut copiii, care aleargă prin casă și dau buzna în dormitorul tău exact când nu trebuie, începi să înțelegi ce înseamnă să fii frustrat.

De data asta amândouă izbucniră în râs.

*

* *

După week-end-ul petrecut departe de el, Robbie era tentat să se agațe de ea, dorind parcă să se asigure permanent că n-o să plece, dorind o grămadă de asigurări și semne ale afecțiunii ei. Era un băiețel foarte iubitor și totuși Sarah a înțeles din comentariile lui despre mama sa și despre viața pe care o dusese la bunica lui, că mama lui nu fusese prea afectuoasă cu el.

Sarah observase cât de temător era ori de câte ori o atingea cu degetele lui subțiri și tremurânde și cât de încordat, ca și cum s-ar fi așteptat să-l respingă. Din sporovăiala lui nevinovată a înțeles că mama lui avea unghii lungi și roșii și întotdeauna purta pantofi cu toc înalt. Sarah își dădea seama că poate era nedreaptă, însă începuse să aibă impresia că fosta soție a lui Gray nu fusese mama devotată care pretinsese că era, ci o femeie care preferase să-și lase fiul în grija bunicii, astfel ca ea să fie liberă și să-și trăiască viața.

Sarah își zise că viața putea să fie extrem de dificilă pentru părinții despărțiți, care niciodată nu puteau dedica nici un minut copiilor lor și încerca din greu să n-o judece cu aceeași măsură pe mama lui Robbie.

Un singur lucru făcuse temeinic această femeie şi anume, îi inoculase lui Robbie o frică imensă faţă de tatăl lui şi dorinţa de a-l respinge. Sarah trebuia numai să menţioneze numele lui Gray pentru ca Robbie să se încordeze şi chipul să i se strâmbe. Şi totuşi, vineri seara, când Gray întârziase pentru prima oară, a comentat :

— Îmi pare bine că tăticul lucrează până târziu deoarece asta înseamnă că o să stai mai mult cu mine, nu-i aşa ?

Era pentru prima oară când îl numea pe Gray „tăticul" şi astă a făcut-o pe Sarah să spere că, în timp, ar putea să-l ajute să depăşească antipatia pe care o simţea pentru tatăl lui.

În dimineaţa aceea, Gray îi spusese că intenţiona să vină acasă mai devreme şi de aceea nu i-a spus, aşa cum intenţionase la început, că lua masa în oraş şi că avea să plece la ora şase, dar acum era şase şi un sfert şi nu era nici un semn că avea să apară, iar când sunase la fabrică, nu era nimeni.

Acum, muşcându-şi buza, se uită la ceas şi hotărî că mai putea aştepta până la şapte înainte de a o suna pe Sally ca s-o prevină că nu va ajunge la timp.

Era şapte şi zece când, în sfârşit, a ridicat receptorul şi a format numărul verişoarei ei.

Imediat, Sally a răspuns la telefon.

— Oh, nu ! exclamă ea când Sarah îi spuse că Gray nu se întorsese. Nu i-ai explicat de dimineaţă că urma să iei masa în oraş ?

— Nu, recunoscu Sarah. A spus că se întoarce devreme. Am încercat la fabrică, dar nu răspunde nimeni şi desigur, nu pot să-l las pe Robbie de capul lui.

— Nu, sigur că nu, fu de acord Sally. Masa a fost rezervată pentru opt şi jumătate... şi mă îndoiesc că putem schimba rezervarea. Restaurantul este foarte solicitat.

— Uite, dacă nu pot ajunge la timp, nu văd de ce tu şi Ross n-aţi merge singuri, îi spuse Sarah.

— Sarah, astăzi este ziua ta de naştere, îi reaminti Sally. Of, ce nesuferit ! Cine crede că eşti ? Nici măcar nu a avut bunul simţ să te sune, să te anunţe...

— În mod normal o face, se trezi Sarah apărându-l pe Gray. Uite ce este, îl aştept până la şapte şi jumătate şi dacă nu se întoarce, te sun şi-ţi spun.

Şapte şi jumătate. Sosi ora de culcare a lui Robbie şi nici urmă de Gray. Suspinând, Sarah îşi sună verişoara. Sally era furioasă pe toată situaţia şi mai ales pe Gray, dar fu de acord cu Sarah că nu avea altă alternativă.

— Sper să-i spui câteva lui Gray, îi zise Sally, asigurând-o că ea şi Ross vor merge la restaurant ca să nu fie totul pierdut.

— Deşi mi se pare nedrept, deoarece era ziua ta de naştere, şi trebuia să te sărbătorim pe tine.

După ce şi-a liniştit verişoara, Sarah s-a întors şi l-a văzut pe Robbie stând la câţiva paşi de ea cu o expresie neliniştită pe chip.

O durea foarte tare că trebuia să fie aşa de speriat... de vulnerabil... de conştient cât de nedemni de încredere sunt adulţii şi dragostea lor. În tăcere, îl luă în braţe şi-l strânse la piept pentru a-l linişti.

— Haide, Robbie, este timpul să faci baie şi să te culci, îi zise ea cu veselie.

— Pot să mănânc o felie de tort la masa de seară ? o întrebă el, încruntarea transformându-i-se în zâmbet.

Sarah clătină din cap. Împreună cu Robbie îşi petrecuse dimineaţa făcând un tort de ziua ei, din care mâncaseră cu mare economie la ceai.

— Nici un fel de prăjitură înainte de culcare, Robbie, îi reaminti ea. Dar ce-ai zice de un măr proaspăt ?

O aprobă din cap cu solemnitate. Era un copil aşa de supus... de ascultător... chiar prea supus şi tăcut câteodată, gândi ea privindu-l.

Desigur, faptul că fusese crescut de bunica lui era într-un fel răspunsul la problemă şi, la urma-urmelor, nu era nimic rău în a avea bune maniere, chiar şi de modă veche, dar mai multă exuberanţă l-ar face să se poată a-

dapta mai uşor la şcoală. Lui Sarah îi era frică de întâlnirea cu alţi copii de vârsta lui, mai vioi şi mai puternici, întâlnire care s-ar putea dovedi copleşitoare pentru el, făcându-l să se retragă iarăşi în cochilia lui. Deja se interesase de activităţile extraşcolare la care să poată lua parte şi el, în aşa fel încât să întâlnească copii de vârsta lui, iar în săptămâna asta îl dusese la bazin.

La ora opt Robbie era gata de culcare. Sarah i-a citit povestea preferată înainte de a adormi. Observase că de câte ori era supărat sau obosit, încerca să se înconjoare de lucruri familiare la care ţinea. Cu încetul, îl ajuta să devină mai receptiv, să-i lărgească orizontul ca să fie cât mai sigur pe el, dar procesul era lung şi lent... nu era ceva care putea fi obţinut cu repeziciune. Ceva care ar putea face mai mult rău decât bine, atunci când va veni timpul să plece. O va privi atunci ca pe un alt adult care-l va trăda.

Suspinând, Sarah coborî scările, luând cu ea hainele murdare ca să le pună la spălat.

Din moment ce nu avea altă alternativă decât să aştepte întoarcerea lui Gray, trebuia să găsească ceva de făcut.

În bucătărie, dalia pe care ea şi Robbie o culeseseră din grădină, părea o pată de culoare pe masă, chiar dacă floarea începuse să se ofilească. Robbie avea un ochi surprinzător de bine dezvoltat pentru un copil de vârsta lui şi

desenase floarea cu destulă acurateţe. Sarah prinse tabloul pe panoul de anunţuri pe care-l instalase în bucătărie, din nou cu ajutorul lui Robbie, însă nu înainte de a-i cere permisiunea lui Gray. Acesta ridicase din umeri, dar nu făcuse nici un fel de alt comentariu, decât :

— Bine, dacă tu crezi că este necesar.

Probabil că nu era necesar, dar util da. În fiecare zi când luau ceaiul, ea şi Robbie făceau o listă cu ceea ce făcuseră şi cu ceea ce voiau să facă. Amândouă listele erau prinse cu pioneze pe afişier. Robbie putea citi destul de bine, dar la matematică era un dezastru şi Sarah încerca să-l ajute, lăsându-l în fiecare zi să facă totalul la ambele liste, scăzând o sumă din alta, transformând lecţia într-un joc care îi distra pe amândoi.

La ora zece, tocmai când terminase de călcat ultima cămaşă, a auzit maşina lui Gray şi a văzut lumina farurilor în timp ce se îndrepta spre casă.

A intrat direct în bucătărie pe uşa din spate, în loc să intre pe uşa principală. Fusese o zi caldă şi atmosfera era încărcată, iar afară, deşi era noapte, încă era cald.

Gray îşi scosese haina şi cravata. Nasturele de la gât era descheiat, pielea îi lucea de transpiraţie şi începuse să-i crească barba, desenând o umbră întunecată în jurul maxilarului.

La lumina din bucătărie, Sarah văzu că avea chipul încordat.

Ca întotdeauna, la vederea lui îi reveneau toate sentimentele dureroase pe care cu atâta greutate încerca să le țină sub control. El mirosea a căldură și transpirație și ea era atât de conștientă de prezența lui, ca bărbat, încât simțea cum i se strânge stomacul, o reacție groaznică și chinuitoare, nervii fiindu-i încordați la maximum.

Încruntarea i se adânci atunci când văzu ce făcea ea, ca și cum o astfel de treabă casnică îi displăcea profund.

— Robbie a adormit ? o întrebă el punându-și jos servieta și trăgându-și un scaun, se lăsă să cadă pe el.

— Da, îi confirmă Sarah.

— Atunci n-am să mă duc să-l deranjez.

Sarah își mușcă buzele. Dacă-i era greu să-l facă pe Robbie să vadă în el o persoană lângă care putea crește și pe care ar putea-o iubi, atunci era la fel de greu să-l facă pe Gray să-și înțeleagă responsabilitatea în a-i oferi lui Robbie încurajarea și afecțiunea de care avea nevoie ca să-și poată învinge antipatia față de el.

— Îmi pare rău că am întârziat atât de mult, se scuză Gray. Am avut o problemă cu unul din furnizorii noștri. A trebuit să mă duc la Londra ca s-o rezolv. Știu că i-am spus lui

Mary să te sune și să-ți spună că o să vin în jur de opt, dar din nefericire, treaba a durat mai mult decât am anticipat.

Mary era secretara lui, o femeie de peste treizeci și cinci de ani. N-avea rost să-i spună acum că nu numai că nu primise mesajul lui, dar că și ea avusese alte planuri pentru seara aceea.

Având în vedere că terminase de călcat și nu mai avea nici un motiv să stea, își luă geanta de pe cuier, verificând dacă avea cheile de la mașină.

În timp ce se îndrepta spre ușă, îl auzi deschizând ușa de la frigider.

— Ce este asta ? întrebă el, scoțând ce mai rămăsese din tort.

La insistența lui Robbie, scrisese pe tort „La mulți ani, Sarah !"

— Este un tort, îi spuse îndată, simțindu-se oarecum vulnerabilă și fără apărare.

— Așadar azi este ziua ta. Se uita la ea într-un fel ciudat și speculativ, care o făcu să roșească fără să știe de ce.

— Am crezut că o femeie de vârsta ta și-ar fi făcut niște planuri mai excitante ca să-și petreacă ziua de naștere, decât să mănânce tort în compania unui copil de șase ani.

Tonul cinic și felul în care zâmbea turnă gaz peste foc, redeșteptându-i sentimente de durere și revoltă.

— De fapt, ar fi trebuit să iau masa în oraş, îi spuse ea furioasă. Şi având în vedere că nu am primit nici un mesaj de la Mary şi nici nu puteam să-l las pe Robbie singur, şi că m-ai asigurat azi-dimineaţă că te întorci devreme...

— Ai avut o întâlnire ?

De ce i se părea aşa de imposibil ? Nu-şi dădea seama cât de insultător... cât de nedrept era ? Pentru nimic în lume nu i-ar spune că întâlnirea o avea cu verii ei.

— Da, am avut, îi răspunse ea ţeapănă.

Aştepta să se scuze... să-i spună că-i părea rău că-i stricase seara.

— Ei bine, fără nici o îndoială că ţinându-l în tensiune, o să-l faci să fie mult mai doritor de compania ta, îi spuse el cu un ton cinic. Nu asta doreşte orice femeie ?

Sarah îl străpunse cu privirea, dragostea ei pentru el transformându-se în mânie la cuvintele lui.

— Nu pot să vorbesc pentru alte femei, îi spuse ea acru. Dar eu în mod sigur nu procedez aşa şi acum, dacă-mi permiteţi, o să vă spun noapte bună.

Încă era foc şi pară când ajunse acasă. Era întuneric deoarece Ross şi Sally nu se întorseseră încă. În salon, felicitările mai erau aşezate pe şemineu şi pervaz, reamintindu-i cât de bine începuse ziua. La naiba cu Gray Phillips... numai pentru că nevasta lui fusese genul de femeie căreia îi făcea plăcere să se

distreze şi să rănească oamenii, nu însemna că trebuie s-o acuze pe ea. Se opri brusc. Vedea lucrurile prea personal... devenea prea implicată emoţional, nu numai cu Robbie ci şi cu Gray, în timp ce el abia îşi dădea seama că ea exista.

Obosită, urcă scările şi se pregăti de culcare.

*
* *

— Atunci i-ai spus cât de supărată erai ? o întrebă Sally.

— Într-un fel, o aprobă Sarah, nevrând să-i explice cu exactitate ce se întâmplase.

— Să ştii că nu trebuie să-l laşi să profite de inima ta bună. Eşti angajată să ai grijă de Robbie, nu să acţionezi ca o înlocuitoare de mamă.

Sarah suspină.

— Trebuie să plec, îi spuse lui Sally. Altfel ajung târziu.

Nu era nimic neobişnuit să vadă maşina lui Gray parcată afară, deşi i s-a părut ciudat că intrând în bucătărie n-a găsit pe nimeni, iar lumina era stinsă.

O farfurie cu o bucată de pizza neapetisantă zăcea pe masa din bucătărie, alături de o cană de cafea pe jumătate băută.

Încruntându-se, Sarah intră în hol. Tăcere. Pentru o clipă, nu ştiu ce să facă.

Ezită puţin în timp ce se simţea ca o persoană care nimerise fără să vrea la bordul unui vas fantomă. Singurul lucru era să se ducă sus şi să vadă dacă Robbie încă mai dormea, însă nu uitase sentimentul pe care l-a avut când el o privise ca pe o hoaţă, când a găsit-o scotocind în biroul lui. Şi dacă cumva mai dormea, după toate probabilităţile...

Numai gândul că ar putea să se întâlnească cu el, pe jumătate dezbrăcat, ieşind din dormitor sau din baie...

„Termină cu prostiile !" se certă ea hotărâtă, ignorându-şi slăbiciunile şi îndreptându-se spre scări.

Era o angajată... plătită să aibă grijă de Robbie... şi asta trebuia să facă. Dacă Gray încă mai dormea... Ei bine, putea să-l trimită pe Robbie să-l trezească, îşi zise în timp ce ajungea la etaj şi deschidea uşa dormitorului lui Robbie.

Perdelele era încă trase. Nu se vedea nici urmă de Robbie, însă auzea apa curgând în baie, dar nu asta o făcu să se înţepenească în prag. Nu, era pur şi simplu Gray, care dormea în patul lui Robbie, îmbrăcat.

În timp ce încă îl privea, Robbie apăru din baie pe jumătate îmbrăcat.

— Am avut un coşmar, îi spuse el în şoaptă. Tăticul a venit sus. A spus că nu trebuie să-mi fie frică pentru că el era acolo.

Altă dată, Sarah s-ar fi bucurat de felul natural în care Robbie îi spusese lui Gray „tăticul", de felul în care se părea că acceptase că atunci când Gray spusese „nu-ţi fie teamă" însemna că nu avea de ce să se teamă... la fel cum s-ar fi bucurat că Gray auzise plânsul copilului şi se dusese să vadă ce se întâmplase.

— Sarah, mi-e foame. Vreau să mănânc, îl auzi pe Robbie spunând în timp ce deschideau uşa de la dormitor şi se îndrepta spre scări.

Tocmai voia să-l cheme înapoi şi să-l trimită să-l scoale pe Gray, când acesta se mişcă, încruntându-se în timp ce încerca să-şi găsească o poziţie mai confortabilă în patul mic.

Trebuie că fusese extenuat dacă adormise în patul mic, şi încă împărţindu-l cu Robbie, gândi Sarah păşind spre uşă, aşteptând ca el să se trezească, dar în loc de asta el întinse braţul, lovind paharul cu apă tonică de pe noptieră. În fiecare seară, Sarah aşeza cu grijă un pahar cu apă pentru Robbie.

Sarah reacţionă instinctiv, întinzându-se, prea târziu totuşi şi neavând altceva de făcut decât să ridice paharul de pe covorul ud. În timp ce îngenunchea lângă pat, simţi imediat mâna lui Gray pe părul ei.

Mişcarea total neaşteptată o făcu să rămână nemişcată... incapabilă să respire... incapabilă să facă ceva. Degetele lui se mişcau uşor pe

părul ei. Scoase un sunet adânc de plăcere, înainte s-o prindă de ceafă şi s-o tragă încet spre el.

Ea văzu că încă avea ochii închişi şi dormea profund, total inconştient de ce făcea. Asta însemna... asta însemna că trebuia să-i dea la o parte mâna din părul ei şi apoi să-l trezească. Numai Cel de Sus ştia cine credea el că este ea. Vreo femeie necunoscută cu care avusese vreo legătură intimă, care...

Înghiţi cu greutate. Acum era aşa de aproape de el încât putea să-i vadă porii din piele, umbra albăstruie a bărbii, genele mătăsoase şi dese. Putea să-i simtă parfumul corpului şi instinctiv, ca să se protejeze să nu cadă, a trebuit să pună mâna pe pieptul lui şi astfel a simţit cum îi bate inima, puternic şi neregulat.

— Mmm...

Inima începu să-i bată cu putere, când el îi mirosi pielea moale a gâtului, iar cu degetele o mângâia ritmic în spatele urechii. Simţurile îi erau răscolite de senzaţii pătimaşe, sfârcurile i se întăriră... Zvâcnind, întregul corp răspundea în mod şocant la atingerea lui. Barba lui îi irita pielea sensibilă a gâtului şi totuşi senzaţia era mai mult erotică decât neplăcută, făcând-o să-şi simtă pielea ca de găină. Instinctiv, se mişcă mai aproape, arcuindu-şi gâtul astfel ca gura lui să-i atingă pie-

lea. Mâna pe care i-o pusese pe piept se încordă. Putea să-i audă respirația neregulată, simțind cum îi tremura tot corpul.

Ea purta o bluză subțire de bumbac și un șort. Când Gray îi prinse sânul cu mâna liberă, scoase un sunet ușor și uimit. Dar el nu-și dădea seama, cu gura lipită de gâtul ei. Cu vârful limbii și cu dinții începu să traseze urme care o făceau să simtă o plăcere erotică.

Sarah tremura, știind că ar fi trebuit să se îndepărteze, însă confuză, făcea exact contrariul, adică se apropia de el... ignorând nebunește gândul că trebuia să se îndepărteze de el, înainte ca Gray să se trezească și să-și dea seama ce făcea, de fapt ceea ce îi permitea ea să facă.

Se cutremură, când cu degetul Gray începu să-i frece sfârcul și-și înghiți micul geamăt de plăcere care i se urcase pe buze. Gura lui îi lăsa urme pe piele, făcând-o chiar să se înfioare, căutându-i buzele, iar ea nu se putu ori să nu întoarcă capul în așa fel încât gurile lor să se întâlnească.

Inima i s-a oprit în piept când buzele lor s-au întâlnit, simțurile fiindu-i cuprinse de o frenezie amețitoare datorită sărutărilor lui stăruitoare.

Nu era un sărut ușor, o mângâiere, ci sărutul unui bărbat care dorește intim și cu pasiune o femeie. Dar care era acea femeie ? Nu

ea, gândi Sarah rămânând nemişcată în îmbrăţişarea lui, dorinţa scăzându-i brusc, cu corpul ţeapăn, chinuită de ruşine.

Gray încă o săruta, muşcând-o cu violenţă de buza superioară ca şi cum ar fi simţit că vrea să se opună.

Durerea neaşteptată a făcut-o să ţipe şi să se dea un pas înapoi.

Imediat el deschise ochii, încruntându-se în timp ce se uita la ea.

Cu repeziciune, Sarah sări în picioare.

— Ai dat peste paharul de pe noptieră, se bâlbâi ea îngrozită. Îmi pare rău că te-am trezit.

Încă era încruntat şi-l simţea cum gândeşte... încerca să-şi amintească ceva, ce părea vag şi confuz.

Dintr-odată, îşi dădu seama că privirea lui era fixată pe gura ei. Cu inima bătând, şi-o prinse brusc între dinţi, încercând să nu tresară din cauza muşcăturii. Se simţea slabă, vulnerabilă, aşa de speriată că el şi-ar putea reaminti şi s-o acuze, aşa de speriată că el ar putea crede că ea fusese aceea, că el ar putea ghici, dar când începu să vorbească el o întrebă nervos :

— Ce naiba caut eu aici ? arătându-i clar că nu-şi amintea ce se întâmplase, ceea ce o făcu să se simtă uşurată.

— Robbie a spus că a avut un coşmar şi tu ai venit la el, îi răspunse neutru. Probabil că ai adormit lângă el.

Gray mormăi ceva ce semăna cu o aprobare, sau mă rog, cu aşa ceva. Se ridică blestemând, frecându-şi spatele.

— Dumnezeule, spatele meu, se plânse el.

Deja Sarah se îndrepta spre uşă. Prin mişcarea pe care el o făcuse, cămaşa îi ieşise din pantaloni, lăsând la vedere stomacul şi pieptul musculos. Se întinse şi Sarah auzi oasele trosnind.

— Cât este ceasul ? o întrebă el şi blestemă din nou când ea răspunse. La naiba ! trebuia să fiu la o întâlnire de afaceri într-o oră. O s-o sun pe Mary s-o amâne.

Era încruntat, în mod cert cu gândul la treburile lui, nimic din comportarea lui nesugerând că era conştient de ceea ce se întâmplase şi totuşi, când deschise uşa la dormitor, el se uită fix la ea cu o privire scrutătoare, care apoi coborî pe buzele ei tumefiate.

Sarah tremura aşa de puternic încât era mirată că el n-a observat. Încă îşi muşca buzele, durerea crescând cu fiecare minut, dar nu îndrăznea să le dea drumul, ca el să nu vadă muşcătura şi să-şi amintească.

Deschizând uşa se întoarse şi se grăbi spre scări. Joş, în bucătărie, Robbie îşi pusese deja o porţie de fulgi de porumb. Deasupra gurii

avea o mustață de lapte și ridicându-și privirea îi zâmbi larg, când o văzu intrând în bucătărie.

*

* *

O jumătate de oră mai târziu, când Gray a intrat în bucătărie, Sarah era cu spatele la ușă. Imediat se încordă, incapabilă să se întoarcă și să se uite la el. Își dăduse seama... își reamintise... sau a dormit așa de adânc încât nici nu știa că o atinsese... că o sărutase ?

Îl auzi deschizând ușa frigiderului și se forță să nu se întoarcă. În piept, inima îi bătea dureros de violent și era neliniștită. Părea atât de distant, de rece... Privindu-l acum îmbrăcat în costumul sobru, îi era aproape imposibil să creadă că el fusese... Înghiți cu greutate, reamintindu-și că de fapt nu cu ea dorise să facă dragoste ; că nu la ea se gândise când o sărutase și o mângâiase...

El își luă niște suc de portocale din frigider și era gata să se întoarcă. Imediat, ea se prefăcu ocupată, învârtindu-se pe lângă Robbie.

— Sarah, mai facem astăzi un tort ? o întrebă Robbie.

Sarah știa că Gray o privea studiind-o și chiar dacă simțea cum roșeața începea să-i cuprindă obrajii și gâtul, refuza să se întoarcă să-l privească.

Îşi dădu seama că era ca şi cum încerca să reziste unei forţe fizice puternice şi în acelaşi timp lupta cu propria ei dorinţă de a întoarce capul ca să vadă de ce-o privea aşa de atent.

Zece minute mai târziu, după ce termină micul dejun, Gray îşi luă servieta şi se îndreptă spre uşă, apropiindu-se puţin ca să-i spună scurt :

— Dacă ai un minut, te rog, Sarah.

Zăpăcită, îl urmă în hol. Probabil că-şi amintise şi voia să ştie de ce nu-l oprise, de ce nu-l trezise, de ce ea...

— Cred că ar fi o idee bună, dacă Robbie s-ar abţine să mai mănânce tort, îi spuse el. Bănuiesc că din cauza asta a avut coşmarul care ne-a trezit noaptea trecută, atât pe mine cât şi pe el.

Sarah se uită fix la el.

— Am crezut că ai mai multă minte şi că n-o să-i dai voie să mănânce o astfel de umplutură... atâta zahăr şi grăsimi... îl auzi ea continuând pe un ton critic.

— Am folosit o reţetă dietetică, îl informă ţeapănă Sarah.

Cum îndrăznea el să insinueze că ea era de vină pentru coşmarul lui Robbie, când el... ? Îi stătea pe vârful limbii să-i spună asta : că dacă într-adevăr era îngrijorat de coşmarurile lui Robbie, ar fi putut afla cauza lor în casă, în modul de comportare faţă de copil şi nu să bănuiască reţetele ei. Încă şocată de critica

lui nedreaptă când ea se aştepta ca el să abordeze un subiect total diferit, o făcu să se zăpăcească atât de tare, încât rămase fără grai şi uită ceea ce voia să spună.

Cum el se întoarse, îşi muşcă buza destul de tare, uitând că era rănită. Rezultatul fu o durere vie care o făcu să scoată un ţipăt uşor ; asta îl făcu să se oprească şi să se întoarcă s-o privească.

În clipa în care privirea lui se fixă pe buza umflată, se simţi stânjenită şi vinovată.

— Dacă aş fi în locul tău, i-aş spune prietenului să fie mai puţin dur data viitoare, îi zise el în timp ce deschidea uşa.

Era pe jumătate ieşit din casă când Sarah, încercând să pară calmă, deşi cu vocea răguşită de mânie, îi spuse tremurat :

— Pentru ştiinţa ta, nu am un prieten...

Se opri brusc, realizând şocată ceea ce era gată să spună.

— Pentru ştiinţa mea, ce ? o îmboldi el.

Din nou se uită la gura ei. Scârbită, Sarah realiză ce era tocmai să facă. Îşi strânse buzele tremurătoare şi-şi întoarse capul. Întregul corp îi era cuprins de un fior rece, iar ochii mari şi întunecaţi oglindeau un întreg şir de reticenţe.

Fără să vrea, atinse cu vârful limbii buza umflată, într-o mişcare care era de cercetare cât şi de alinare ; gestul o trădă bărbatului

care o privea atent că era total neobişnuită să apară în public cu o astfel de dovadă a pasiunii.

Buzele ei erau pline şi ispititoare, dar acum erau umflate şi însemnate de acea vânătaie trădătoare. Corpul lui se încordă, suferinţa pe care-o simţise de când s-a sculat, crescând brusc. Trecuse mult, mult timp de când nu mai încercase o astfel de pasiune aproape de nestăpânit.

Apetitul lui sexual scăzuse considerabil în ultimele luni de căsătorie şi spre deosebire de alţi bărbaţi pe care-i cunoştea, după divorţ nu avusese nici o dorinţă să înceapă să pedepsească restul femeilor pentru infidelitatea şi trădarea nevestei lui, întreţinând oricât de multe legături ar fi fost posibil.

Era adevărat că avusese nişte legături, dar amândouă fuseseră mai mult cerebrale decât fizice. Iar acum era un şoc să realizeze că era capabil de o dorinţă fizică atât de puternică, dureroasă şi de nestăvilit, chiar mai rău decât nevoia... că dorinţa îi era îndreptată spre o femeie pe care el în mod conştient şi hotărât o ţinuse la distanţă.

Mai târziu în maşină, când mergea către fabrică, îşi permise să se întrebe de ce simţise o astfel de apropiere instantanee de ea, o persoană împotriva căreia el ridicase în mod conştient tot felul de bariere pentru a o ţine la

distanță, pentru că ea era cineva care ar fi putut amenința stăpânirea de sine pe care și-o impusese în viață.

Se blestemă știind că nu fusese o idee bună s-o angajeze, dar ce altă alternativă avusese ? Trebuia să-l ia în considerare pe Robbie. Robbie care era copilul lui... fiul lui... Robbie, care din cauza sfaturilor mamei lui, se temea de el. Și totuși, noaptea trecută, înspăimântat de coșmar, Robbie se agățase de el... plângând, rugându-l să stea și ținând în brațe corpul mic și înspăimântat al fiului său, fusese copleșit de un val de dragoste și durere... dragoste pentru copil, care la urma-urmelor era o parte din el și durere pentru anii în care fuseseră despărțiți și pentru toate durerile și necazurile care marcaseră relația dintre ei.

Nu putea înțelege ce se întâmplase cu el. După ce-și zăvorâse toate sentimentele, după ce-și spusese că era mai sigur să nu simtă... să nu iubească, dintr-odată simțise cum toată hotărârea i-a fost spulberată, lăsându-l neapărat și sângerând ; lăsându-l vulnerabil în durere... lăsându-l atât de confuz și copleșit de propriile sentimente... atât de șocat de faptul că a realizat ce i se întâmplase... Trase aer adânc în piept, cutremurându-se puțin când își aminti ce simțise în dimineața aceea când văzuse buzele tumefiate ale lui Sarah ; cum fusese furios, aproape de o gelozie nebună pe

bărbatul care avusese dreptul s-o sărute așa de pasionat și pentru că ea nici nu observase și nici nu-i păsase că acesta o rănise.

„Nu am un prieten" îi spusese ea. Și totuși, cineva o atinsese, o sărutase. Dumnezeule, dacă închidea ochii, aproape că putea să simtă cum fusese gura ei, să audă strigătele ei ușoare de plăcere și durere care îi umpleau urechile, să atingă rotunjimea feminină a gâtului ei, sânii... să simtă cum corpul ei începe să răspundă și să știe...

Înjură cu bruschețe, când un alt șofer îl claxonă făcându-l atent la stopul care devenise verde și că el stătea visând la volan. Toată povestea asta trebuia să se termine. Nu avea loc pentru așa ceva în viața lui... ceva atât de periculos care să intre în viața lui...

Odată crezuse că s-a îndrăgostit și că dragostea lui era împărtășită, dar se înșelase de fiecare dată. Nu-și va permite să mai cadă în această capcană încă o dată. Niciodată. Niciodată.

CAPITOLUL VII

Sarah recunoscu că Gray o punea în încurcătură. Era un bărbat plin de contradicţii ; un bărbat care acum putea fi un tată iubitor şi plin de grijă faţă de copilul său, iar în următoarea clipă să se închidă în el ca şi cum i-ar fi fost frică.

Dar frică de ce ? Sigur că nu de Robbie Poate îi era frică să-l iubească ?

Se încruntă în timp ce studia ideea. Trecuseră aproape două săptămâni de la acea dimineaţă fatală când îl găsise pe Gray dormind în patul lui Robbie, când în somn fiind, o ţinuse lângă el, o mângâiase şi o sărutase.

Dar nu, nu trebuia să se mai gândească.. nu avea voie să-şi amintească. Mereu îşi spusese că se gândea la acest incident de prea multe ori, că era o întâmplare în jurul căreia trebuia să ridice un zid de uitare, destul de mare ca să se asigure că amintirea lui va rămâne îngropată în mintea ei, ca ceva de neatins şi de neşters pentru restul vieţii.

Pentru că dacă nu era... dacă îi permitea să-i domine gândurile şi sentimentele... O trecu un fior.

Ceea ce simţea pentru Gray nu avea nici un viitor, nici o speranţă că el i-ar întoarce sentimentele, că s-ar putea îndrăgosti de ea : ştia asta din felul în care o trata, din politeţea rece care câteodată nu-i putea ascunde antipatia pe care o simţea faţă de ea. O angajase ca guvernantă pentru Robbie, deoarece pur şi simplu nu găsise pe altcineva, dar ştia cât de mult îl supăra prezenţa ei în casă, cât de nesuferită îi era. Văzuse felul în care o privea ori de câte ori Robbie, când dorea ceva, venea la ea şi îşi dădea seama că lui Gray nu-i plăcea că fiul lui se ataşa prea tare de ea.

Şi ea se ataşase foarte mult de el, dar bănuia că din motive diferite. Robbie era un copil vulnerabil. Încercase să-i lărgească orizontul, să-i facă cunoştinţă cu alţi copii şi într-o măsură reuşise, dar încă se agăţa de ea... încă alerga repede la ea ca şi cum îi era teamă că ar putea dispare în absenţa lui.

Desigur, era o reacţie aproape naturală, dată de drama prin care trecuse, dar în viaţă, Robbie avea nevoie de cineva permanent pe care să-l poată iubi şi de care să depindă, nu de cineva care să treacă prin viaţa lui pentru o perioadă relativ scurtă.

Era adevărat că încet, Robbie devenea mai ataşat de tatăl său, mulţumită încurajărilor ei permanente că mai degrabă trebuia să vadă în Gray un prieten decât un duşman şi de asemenea, era adevărat că şi Gray devenise mai sensibil, arătându-i mai multă blândeţe şi mai multă bunăvoinţă, dar tocmai când se felicita că-i ajutase să stabilească o legătură adevărată între ei, aproape întotdeauna — sau aşa i se părea — când într-adevăr Gray îi arăta afecţiune lui Robbie, se retrăgea în sine, corpul lui trădând clar tensiunea şi îngrijorarea, ca şi cum îi era teamă să-şi iubească fiul. Dar care om ar simţi în felul acesta ? Cărui om i-ar fi teamă să-şi iubească propriul copil ?

Cel căruia odată i-a fost luat copilul şi, într-un mod ilogic, i-ar fi teamă că s-ar putea întâmpla din nou ? Cel căruia îi era teamă să-şi permită să-şi iubească propriul copil deoarece în adâncul inimii lui, dragostea era legată puternic de durerea despărţirii de soţia lui şi nu putea face deosebire între ele ?

Sarah şi-ar fi dorit să poată vorbi mai liber cu Gray despre sentimentele lui şi teama ei că el îl rănea pe Robbie respingându-l ; că-l învăţa pe Robbie să nu aibă încredere în sentimentele lui, să-i reprime dorinţa naturală de a-i arăta dragoste şi afecţiune tatălui său. Dar chiar dacă Gray ar fi fost mai abordabil, ea se îndoia că ar fi putut depăşi

îndeajuns propria ei dragoste, ca să poată discuta acest subiect cu toată sinceritatea de care era nevoie.

Din cauza asta, dar şi din cauza sentimentelor ei pentru Gray, începuse să-şi pună foarte serios întrebarea dacă era persoana potrivită să aibă grijă de Robbie.

O dată încercase foarte ezitant să-şi expună îndoielile, dar imediat Gray se întunecase la faţă şi gura îi devenise o linie subţire, acuzând-o că vrea să rupă contractul pe care-l semnase şi fu forţată să se oprească, ştiind că-i era imposibil să-şi expună toate problemele într-un mod care să fie convingător.

Învăţase de mult că Gray respingea tot ce avea ca bază sentimentele şi ea gândi cu amărăciune că odată o iubise foarte mult pe mama lui Robbie, ca să fie atât de afectat de ruptura dintre ei.

Şi totuşi, mai târziu, acasă, când discuta cu Sally şi Ross le-a auzit, acesta a negat repede, scuturând din cap :

— Nu asta am auzit eu, îi spuse el. Din toate sursele, singurul motiv pentru care s-a căsătorit a fost că ea era gravidă şi se pare că el a făcut presiuni asupra ei ca să accepte. Aparent, nimeni n-a fost mirat când căsătoria a eşuat, deoarece se ştia chiar de la început, că dacă a fost ceva pasiune la început, care a dus la conceperea lui Robbie, aceasta

s-a sfârşit cu mult înainte de căsătorie, lăsând la o parte moartea.

Când Sarah scoase un sunet uşor de nemulţumire, Ross dădu din nou din cap :

— Ştiu care este necazul cu tine, nu-i aşa ? îi zise el. Eşti prea iubitoare... prea idealistă.

— Îmi pare rău pentru Robbie, îl întrerupse Sally. Bietul băiat. Totuşi are nevoie de tine, Sarah !

Sarah negă.

— Mi-e teamă că pot să fac mai mult rău decât bine. Are nevoie de cineva care să fie permanent cu el.

— Adică vrei să zici că Gray trebuie să se recăsătorească. Ei bine, mă îndoiesc că o va face vreodată, zise Ross. Gurile rele spun că după divorţ a jurat că nu se va mai căsători şi sigur nu-şi va călca cuvântul, nefiind tipul de om care se aprinde repede.

— Nu, nu este, întări cu însufleţire Sarah.

Şi totuşi, Gray nu era un om fără sentimente. Chiar şi fără s-o fi sărutat, ea ştia asta. Câteodată aproape că putea să simtă încordarea a tot ce ascundea în el şi care radia prin fiecare por ca o căldură.

De când începuse să lucreze pentru el, se părea că devenea din ce în ce mai iritabil, din ce în ce mai critic şi câteodată atât de nedrept, încât ea se întreba dacă de fapt el nu încerca s-o facă să rupă contractul şi să

plece. Şi totuşi, dacă voia să scape de ea, putea să i-o spună şi nu s-o atace, ca o persoană mult prea laşă ca să acţioneze pe faţă ; probabil că folosea aceste manevre necinstite astfel ca toată povara hotărârii să cadă asupra ei şi nu asupra lui.

Şi totuşi, câteodată o privea de parcă o ura.

De asemenea, începuse să vină acasă din ce în ce mai târziu, astfel că era nevoită să stea şi după ora şase. Ori de câte ori îi reproşa acest lucru, el îi replica amintindu-i că el îi propusese să stea acolo.

De exemplu, în seara asta, gândi ea obosită în timp ce-i călca ultima cămaşă de la uniforma de şcoală a lui Robbie. Gray îi promisese că va fi înapoi la ora şase. Ea îi explicase că urma să ia masa în oraş, alcătuind o pereche cu un om de afaceri, prieten cu Ross şi Sally şi care era în regiune pentru vreo două zile, cu afaceri.

Când îi spusese pentru prima oară de cină, Sally o asigurase că nu încerca să pună la cale o căsătorie ; Sarah nu era aşa de sigură, dar îi era prea datoare verişoarei ei ca s-o refuze, astfel că acceptă.

Totuşi, era şapte şi jumătate şi deja a trebuit s-o sune pe Sally şi s-o prevină că s-ar putea să nu ajungă la timp şi, pe bună dreptate, verişoara ei nu fusese prea încântată.

— Eî zău, totul are o limită, se plânse ea. Aproape că-mi vine să cred că o face intenționat. Ai sunat la fabrică ?

— Da, și se pare că nimeni nu știe unde este. A plecat imediat după prânz la o întâlnire de afaceri și a spus că pe urmă vine direct acasă. Sarah își mușcă buzele. Crezi că a avut un accident, nu ? o întrebă neliniștită pe vara ei.

Dintr-odată, mânia lui Sally s-a evaporat.

— Oh, Cerule, sper că nu... dar poate ar fi mai bine să verifici. Totuși, mă gândisem că dacă s-ar fi întâmplat ceva... Totuși...

— O să sun la poliție, îi spuse Sarah cu voce tremurată.

*
* *

După ce aflase că nu fusese raportat nici un accident în care să fie implicat Gray, cu toate că asta nu dovedea că n-ar fi putut să i se întâmple ceva, Sarah era încă lângă telefon, când auzi mașina îndreptându-se spre casă, o jumătate de oră mai târziu.

Imediat spaima i s-a transformat în furie, nu numai pentru că întârziase, ci și pentru că, chiar fără să știe, o făcuse să fie din nou neliniștită.

Când el intră pe uşă, ea era deja în picioare, cu chipul palid şi încordat, cu ochii măriţi şi strălucitori în lumina slabă a holului, o siluetă subţire şi aproape eterică, a cărei formă feminină îl făcu pe Gray să simtă o durere ascuţită şi chinuitoare, încât a făcut un efort să se reţină ca să nu se îndrepte spre ea, s-o ia în braţe, s-o ţină, s-o mângâie şi s-o sărute... ca şi cum n-ar fi fost o străină, ci femeia lui pe care o iubea şi ştia cum îi va răspunde ; că ar putea face dragoste cu ea acolo unde stătea, îndepărtându-i toate supărările, să-i împărtăşească grijile care-l apăsau şi procedând aşa, ştia că ea l-ar înţelege, că ar accepta... că sentimentele ei pentru el... dragostea ei pentru el i-ar permite o astfel de comportare egoistă, de eliberare de toate necazurile, fără să-l critice sau să-l condamne.

Chiar făcuse primul pas spre ea, când vocea ei rece ca un duş de gheaţă i-a spulberat toate iluziile.

— Mi-ai promis că vei fi acasă la ora şase, îi zise ea tăios. Aveam întâlnire în seara asta.

Şocul pe care i l-a produs vocea aceea tăioasă şi privirea rece pe care i-o arunca, au avut efectul unui jet de apă rece aruncat pe o piele încinsă, cauzându-i aproape o durere fizică, aşa că-şi reveni imediat, resentimentele trădându-l încă o dată.

— Ce te-a împiedicat să pleci, dacă acea întâlnire era aşa de importantă ? îi aruncă el.

Sarah se holbă la el uimită şi mânioasă.

— Ştii foarte bine că nu puteam să-l părăsesc pe Robbie, îi răspunse.

— De ce nu ? o întrebă el cu brutalitate. Maică-sa o făcea. De fapt, din cauză că-l părăsea adesea, mama ei a intervenit şi l-a luat în grija ei. Ei bine, dacă întâlnirea aceea este aşa de al naibii de importantă pentru tine... poţi să pleci. De fapt, dacă este aşa de al naibii de importantă pentru tine, poţi să pleci şi nu te deranja să te mai întorci.

Atacul a fost atât de neaşteptat, atât de nedrept încât Sarah n-a putut decât să se uite la el, nevenindu-i să creadă.

Putea simţi lacrimile care i se formau sub pleoape şi ştia cu limpezime că dacă mai stătea acolo, va fi incapabilă să se oprească să izbucnească în plâns. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Gray să fie martor la slăbiciunea şi vulnerabilitatea ei, aşa că făcu singurul lucru pe care-l putea face : şi-a smuls geanta şi ferindu-şi faţa, a trecut pe lângă Gray şi a ieşit în goană pe uşă.

Scrâşnind din cauciucuri în dorinţa ei nebunească de a se îndepărta, se îndreptă spre poartă şi se opri înainte de a ajunge în autostradă, ca să se calmeze şi să-şi şteargă nasul.

Nu mai avea nici o importanţă că lacrimile curgeau şiroaie, îşi zise ea, în timp ce-şi înghiţea hohotele de plâns care ameninţau s-o cuprindă.

Era numai şocul, gândi. Numai şocul, asta era. Dar sub acest şoc se ascundea un val crescând de durere şi deznădejde. Îşi tot zicea că nu avea nici o importanţă, că ştiuse tot timpul cum era Gray, că se tot prevenise să nu-l vadă în culori mai calde, ci ca un bărbat dur, critic, acestea fiind adevăratele trăsături care-l caracterizau... că era vina ei dacă acum suferea pentru slăbiciunea ei.

Dar s-o acuze aşa, când el era cel... Îşi şterse lacrimile şi-şi suflă nasul.

Încă nu putea crede că o concediase. Că-şi pierduse cumpătul în aşa hal... că-şi pierduse controlul atât de tare, când de fapt întotdeauna... întotdeauna era aşa de stăpân pe sine în tot ceea ce făcea... când niciodată nu făcuse o mişcare care să nu fi fost atent calculată.

În timp ce ajungea acasă, mânia o storsese şi o lăsase epuizată şi tremurând.

Nu fusese niciodată o persoană violentă, totdeauna se considerase o persoană tăcută, stăpână pe sine, dar în seara asta...

Se cutremură uşor în timp ce intra în casa goală şi mergând în bucătărie îşi puse ceainicul să-şi facă un ceai.

De fapt, poate din cauza trecerii prea bruşte de la teama că Gray ar putea fi rănit, zăcând neajutorat şi inconştient într-un spital îndepărtat, la realitatea amară a sosirii lui întreg şi nevătămat, nepăsându-i evident de neli-

nistea, de spaima pe care i-o cauzase, lăsând la o parte faptul că venise atât de târziu când știa că avea o întâlnire, i se dezlănțuise mânia neașteptată.

Da, avusese un motiv să reacționeze în felul ăsta, însă în ce-l privea pe Gray... se părea că lui îi căzuse bine furia ei... îl încurajase și-l atâtase, deși își dădea seama că greșea. Și apoi, s-o concedieze...

Se cutremură din nou, mai tare de data asta. Desigur că trebuia să se ducă din nou acolo, chiar numai pentru a-i explica lui Robbie situația. Dar cum putea să-i explice... Ce-i va spune ? Mai mult ca sigur nu voia să facă ceva care să strice relațiile și așa destul de fragile dintre Robbie și tatăl lui.

De data asta o cuprinse o furie disperată. Cum putea fi Gray așa de egoist, așa de nepăsător față de sentimentele lui Robbie ? Oare nu-și putea da seama cât de tare putea să-l afecteze pe băiat ?

Sally și Ross s-au întors mai târziu și desigur, au vrut să audă toată povestea, Ross încruntându-se când le-a povestit despre reacția lui Gray față de supărarea ei.

— Mi se pare că în momentul ăsta ești concediată, o anunță el după ce-o ascultă până la capăt.

— Dar Robbie... începu Sarah.

Ross dădu din cap.

— Sarah, știu cât de îngrijorată ești pentru el, îi zise. Cum am mai spus înainte, ai o inimă prea bună. Dar pentru că tu locuiești aici, noi suntem răspunzători în ceea ce te privește. Da, știu, ești adultă... și perfect capabilă să iei hotărâri, dar nu sunt mulțumit deloc de felul cum a început Gray să se poarte cu tine. De fapt, aproape sunt hotărât să mă duc să-i spun vreo două vorbe...

— Oh, nu... te rog, nu fă asta, îl rugă Sarah.

Se albise așa de tare și arăta atât de îngrozită încât Ross cedă, chiar dacă era încă încruntat și grav.

— Foarte bine, dacă dorești nu mă duc, dar nu pot pretinde că mă simt liniștit pentru că tu n-o să mai lucrezi acolo.

— Trebuie să mă duc să-l văd pe Robbie, le spuse Sarah la amândoi. Nu pot să-l părăsesc pur și simplu, chiar dacă Gray vorbește cu el.

— De ce nu aștepți până când eu sau Sally te vom putea însoți ? îi sugeră Ross, dar imediat Sarah clătină din cap.

— Nu, nu vreau să mă ascund după voi. Așa cum ai spus, sunt adultă și perfect capabilă să mă lupt singură. Astă-seară am fost luată prin surprindere... dar mâine...

*

* *

Se sculă cu mult înaintea răsăritului soarelui, deoarece dormise foarte prost. Se îmbrăcă cu grijă, nu cu hainele ei obişnuite, ci cu un taior sobru care semăna cu starea ei sufletească. Nu avea intenţia să-l convingă pe Gray să-şi schimbe hotărârea, umilindu-se, şi rugându-l să-i dea slujba înapoi, dar era hotărâtă să meargă să-l vadă pe Robbie şi să-i explice cu blândeţe, cum putea mai bine, ce se întâmplase, fără să-l acuze pe tatăl lui în nici un fel. De dragul lui Robbie, nu putea... nu trebuia să facă asta.

O jumătate de oră mai târziu când parcă maşina, văzu că toate luminile erau aprinse. Chiar înainte de a apuca să iasă din maşină, uşa s-a deschis şi Gray coborî în grabă scările, alergând spre ea şi o întrebă grăbit în timp ce deschidea portiera :

— Robbie... este cu tine ?

Robbie... cu ea ? În nerăbdarea lui, Gray o prinsese de braţ. Stătea atât de aproape de ea, încât îi putea simţi încordarea şi teama care-l cuprinsese. Barba crescută peste noapte îi trasa o umbră întunecată pe maxilare. Purta un tricou şi o pereche de blugi ; îşi dădu seama că arăta de parcă nu dormise toată noaptea. Starea de nelinişte pe care o avea Gray începuse să i se transmită şi ei.

— Nu, Robbie nu este cu mine, îi răspunse ea repede. De ce ?

— Nu pot să-l găsesc. Am luat de lucru acasă, seara trecută. Nu știu de ce... dar n-am putut să dorm.

Evită s-o privească, vocea îi era răgușită și aspră ca și cum ar fi vrut să-și mascheze sentimentele.

— M-am sculat devreme. M-am dus să mă uit la Robbie, dar nu l-am găsit. Am căutat în toată casa, dar nu este nicăieri.

Sarah fu cuprinsă de mânie și neîncredere.

— Noaptea trecută, îl întrebă repede. Noaptea trecută, te-ai dus să-l vezi după ce am plecat ?

Acum o privea, cu ochii înroșiți de nesomn și oglindind încordare.

Ezită și apoi clătină din cap... și deși ea nu-l criticase cu voce tare, începu să se scuze cu tristețe.

— Mi-am adus de lucru acasă. Am crezut că el dormea. N-am vrut să-l deranjez.

„Adică n-ai vrut să te deranjezi tu", gândi Sarah tristă, dar nu zise nimic. Putea să-și dea seama după expresia chipului lui cât de mult suferea... cât de vinovat se simțea. Nu putea realiza nimic dacă-i zicea ceva acum.

Deoarece ea a tăcut, a urmat o mică pauză, apoi spre surpriza ei, el spuse răgușit :

— Mulțumesc.

Uimită, l-a privit cu ochii mari, trădând emoția care o simțea.

— Pentru ce ? îl întrebă ea cu voce înecată.

— Pentru că n-ai spus ceea ce știu că trebuie să gândești. Că ar fi trebuit să mă duc să văd ce face.

Emoția... disperarea din vocea lui a făcut-o să simtă o afecțiune dureroasă pentru el.

— Domnul știe... ar fi trebuit s-o fac... dar n-am făcut-o și acum el a fugit, continuă el.

— Ești sigur că a părăsit casa ? îl întrebă Sarah.

— Foarte sigur. Am căutat în fiecare cameră și în fiecare dulap de două ori. Singura mea speranță era să fi venit la tine.

Gura i se uscă de teamă și neliniște.

— Poliția ? îl întrebă ea calmă. Ai sunat... ?

Gray negă.

— Nu. Tocmai voiam să te sun, să aflu dacă era cu tine și dacă nu, să-ți cer sfatul. Uimirea a făcut-o să rămână cu gura căscată. Nu mă crezi ? Nu mă surprinde. După felul în care m-am purtat cu tine seara trecută... Oh, Doamne... unde s-a dus ? De ce a fugit ? Am crezut că a început să se obișnuiască... că începe să-și dea seama...

— Cred că mai bine am suna la poliție, îi spuse Sarah cu blândețe. Fără să-și dea seama, întinse mâna și-l atinse pe braț ; un gest de mângâiere și încurajare, un răspuns la necazul lui și totuși el se opri din vorbit și întâi privi locul unde mâna ei ce așezase pe brațul lui și apoi la ea. Dintr-odată, cu inima bătând, fu conștientă de căldura puternică pe

care o degaja corpul lui, de pielea catifelată acoperită cu fire de păr, de felul în care mușchii lui tresăreau la atingerea ei.

I se puse un nod în gât... nu putea gândi... nu putea să se miște. Apoi dintr-odată, se trase brusc un pas înapoi, cu fața palidă de neliniște și frământată de un sentiment de vinovăție.

Cum putuse să simtă așa ceva când toate gândurile ei, toată afecțiunea trebuiau concentrate asupra lui Robbie ? Cum a putut să-și permită să simtă o atracție fizică așa de puternică și revoltătoare când, în mod clar, Gray îi arătase cât de puțin ținea la ea, fără să mai pună la socoteală faptul că n-o dorea ?

Cu mâna tremurândă a format numărul și a sunat la poliție. Au răspuns imediat, într-un fel încurajator. Urma să vină cineva într-o jumătate de oră, o asigurară, iar între timp nu trebuiau să se lase cuprinși de panică.

Să încerce să nu se lase cuprinși de panică ? Cum era posibil ? Trebuia să se gândească numai cum l-a întâlnit pentru prima oară pe Robbie... la naivitatea lui când credea că putea ajunge singur la Londra.

Inima ei aproape că încetă să mai bată. Se întoarse către Gray.

— Nu crezi că se duce la Londra, nu-i așa... ca s-o găsească pe menajera bunicii lui ? Prima oară când l-am întâlnit...

Gray clătină din cap.

— Nu am nici cea mai mică idee. Tu ştii mai multe despre el... felul cum gândeşte, felul în care acţionează, decât ştiu eu. Am fost sigur că voia să vină la tine. Asta a fost tot ce mă puteam gândi... că voia să fie cu tine. Doamne, ajută-mă, chiar am crezut că tu ai...

Se opri clătinând din cap, dar ea deja ghicise ce-a vrut să zică.

— Sincer, chiar asta ai crezut ? Că l-aş fi încurajat să fugă de acasă... un copil de vârsta lui ?

Deşi încerca să rămână calmă, vocea ascuţită o trăda.

— Îmi pare rău... Eu... Se pare că nu sunt capabil să judec corect acum. Probabil că ai auzit şi tu bârfa locală că experienţa mea în ceea ce priveşte femeile n-a fost întotdeauna bazată pe încredere.

Sarah îl privi serioasă.

— Încrederea, ca şi alte sentimente, presupune un lucru care se împarte între două persoane, îi răspunse calmă. Niciodată n-aş fi făcut ceva care să-l rănească pe Robbie, oricare ar fi fost sentimentele mele faţă de tine. Ştiu că m-am enervat seara trecută...

Acum era timpul potrivit să-i spună ce voia să-i spună, acum că toate zidurile dintre ei fuseseră dărâmate şi că împărtăşeau împreună grija pentru Robbie.

— Dar m-am simțit așa de vinovată față de verișoara mea și soțul ei că nu i-am putut ajuta tocmai când aveau întâlnire cu un client.

Gray se încruntă.

— Aveai întâlnire cu verișoara ta ?

— Trebuia să fac pereche împreună cu ei, îi explică Sarah.

Se opri brusc când auzi zgomotul unei mașini care se îndrepta spre casă.

— Trebuie să fie poliția.

— Da, aprobă scurt Gray, îndreptându-se spre ușă. Mă duc să le deschid.

O jumătate de oră mai târziu, după ce trecu în revistă toată îmbrăcămintea din dulap, Sarah a putut să spună polițiștilor în detaliu cu ce era îmbrăcat Robbie.

Probabil că hotărârea de a fugi fusese luată brusc, îi spuse sergentul, încercând s-o îmbărbăteze, deoarece din ceea ce observaseră ei, când un copil plănuia să fugă de acasă, lua cu el jucăria favorită și un schimb de haine. Robbie nu luase nimic cu el și judecând după dezordinea din sertare, se îmbrăcase în grabă.

— S-a întâmplat ceva ieri... ceva care i-ar fi putut cauza supărarea ?

Sarah s-a gândit și apoi a clătinat din cap.

— O ceartă cu un alt copil... sau chiar cu dumneavoastră ? o întrebă sergentul, uitându-se atent la ea.

Din nou Sarah clătină din cap încet, revăzând în gând toate întâmplările din ziua precedentă.

Deja îi făcuse sergentului o scurtă descriere a trecutului lui Robbie şi cum ajunsese să aibă grijă de el, dar nu menţionase nimic care să sugereze că relaţiile dintre Gray şi copil erau nesatisfăcătoare. Dacă Gray voia să le spună altceva, era treaba lui şi nu avea nici o intenţie să-l ajute.

Întâi, poliţiştii au vorbit cu ei separat, iar apoi împreună ; i-au întrebat amănunţit despre Robbie şi despre mediul familial, întrebări care au făcut-o pe Sarah să tresară, deşi a văzut că Gray a răspuns la ele cu sinceritate şi calm, chiar când răspunsurile nu-i erau favorabile.

O dată sau de două ori, sergentul care-i întreba a tăcut, permiţându-i să răspundă mai pe larg şi când Gray mărturisise că nu se dusese să se uite la Robbie în timpul nopţii, i-a spus cu simpatie :

— Nu vă mai condamnaţi atâta, domnule. De asta ne facem toţi vinovaţi.

Sarah a fost întrebată separat de Gray, dacă simţise că Robbie a fost maltratat fizic sau psihic de către tatăl lui. Repede a negat din cap, fiind mulţumită că nu trebuia să mintă. Se putea ca Gray să nu fie tatăl ideal, dar nu putea fi acuzat că ar vrea să-l rănească pe Robbie în vreun fel.

Când sergentul a strâns destule date și a fost gata de plecare, s-a oferit să lase pe cineva cu ei, ofertă pe care Gray a refuzat-o.

Imediat după plecarea lor, Sarah îi sugeră cu timiditate că ar trebui să plece și ea, gândindu-se că probabil ar dori să rămână singur, dar spre marea ei surpriză, el clătină din cap aproape rugător :

— Nu, te rog... dacă ai putea să stai... spuse el repede.

Când ea a rămas tăcută, a adăugat ezitant ca și cum ar fi avut de-a face cu niște cuvinte nefamiliare :

— Tu îl cunoști pe Robbie. Te știe, are nevoie de tine... te iubește. Dacă... când îl găsesc... dacă ești aici...

Așadar, era pentru binele lui Robbie, faptul că dorea ca ea să rămână și nu pentru el, dar de fapt la ce altceva se putea aștepta ?

Desigur că-i telefonase lui Sally să-i spună ce se întâmplase și imediat verișoara ei a fost de acord că trebuia să rămână pe loc.

Deja trecuse jumătate din dimineața aceea interminabilă, când urcă în camera lui Robbie, simțind nevoia să fie printre lucrurile lui. L-a găsit acolo pe Gray, stând pe patul fiului lui, cu spatele spre ușă, cu capul aplecat, ținând în brațe ursulețul favorit al lui Robbie.

Tăcută, tocmai voia să iasă din cameră, când el i-a spus răgușit :

— Nu, nu pleca. Dumnezeule, când mă gândesc cât de mic este... cât de vulnerabil... Ar fi trebuit să-l caut... nu să stau aici, aşteptând.

Sarah dădu din cap, dar realizând că nu putea s-o vadă, se îndreptă spre el.

— Nu, poliţia a spus că trebuie să stai aici... în caz că au vreo veste, îi spuse.

— Mă simt aşa de neajutorat, protestă Gray. Simt că trebuie să fac ceva. Este fiul meu, pentru Dumnezeu... copilul meu... Se opri, apoi, spuse cu o voce mai dură : Presupun că gândeşti că totul este din vina mea, dar crede-mă, nu mă poţi condamna mai mult decât mă condamn eu.

Aşa cum făcuse înainte, instinctiv, Sarah întinse mâna să-l mângâie, un gest simplu şi tăcut de compasiune şi încurajare, prea încordată ca să poată vorbi, dar tocmai atunci Gray se întoarse cu o mişcare bruscă şi inconştientă, cu o privire sălbatică în timp ce striga la ea :

— De ce... de ce a făcut-o ?! Îi este chiar aşa de frică de mine... chiar mă urăşte aşa de mult ?

Imediat, Sarah negă.

— Nu, nu, desigur că nu, îi spuse cu blândeţe.

Probabil că fără să-şi dea seama, se apropiase de el, pentru că atunci când îl privi, distanţa dintre ei era doar de câţiva centimetri şi deşi o parte din ea o avertiză că era

ultimul lucru pe care trebuia să-l facă, compasiunea și blândețea, care erau adânc înrădăcinate în felul ei de a fi, explicau gestul ei. Apropiindu-se, întinse mâna și-l mângâie pe cap ; un gest simplu de încurajare și simpatie.

— Oh, Doamne, Sarah, dacă i se întâmplă ceva...

Dar brusc, Sarah înțepeni de uimire, în timp ce gestul lui dădea peste cap tot ce gândise despre el. Gray se apropie neîndemânatic, luând-o în brațe, ținând-o atât de strâns că abia mai putea respira. Gray își sprijinise capul de pieptul ei, în timp ce vorbea.

— Gray...

Fără să-și dea seama, vocea îi tremura, parcă rugându-l să facă ceea ce nu era în stare să facă. Însă când el nu se mișcă ci-și întări strânsoarea începând să tremure, cuprins de emoție, Sarah realiză că ea era cea care trebuia să rupă această apropiere dintre ei.

CAPITOLUL VIII

Sarah încercă să se desprindă din îmbrăţişare, dar ca şi cum Gray ar fi simţit ceea ce voia să facă, fără să-şi ridice capul, continuă să vorbească cu faţa lipită de pieptul ei. Respiraţia lui fierbinte pătrundea prin pânza subţire a bluzei, înfiorându-i pielea sensibilă şi dându-i o senzaţie aproape erotică.

— Nu, te rog, Sarah, se rugă el răguşit. Lasă-mă numai... numai să te ţin în braţe.

Şi apoi pe neaşteptate şi cu brutalitate, Gray a început să vorbească, în timp ce ea stătea nemişcată, tremurând de şocul apropierii şi uimită de propriul răspuns la această apropiere.

— Oh, Doamne, nu mai ştiu ce se întâmplă cu mine. Ştii că mă gândesc la tine zi şi noapte? Te visez... mă trezesc dorindu-te... imaginându-mi... Doamne, am nevoie de tine. Eu....

Se încordă brusc, ca şi cum ar fi devenit conştient de ceea ce spunea, de uimirea ei...

şi apoi începu să-şi ridice capul, ferindu-şi chipul pe când spunea, cu voce încărcată de dezgust :

— Chiar şi acum când ar trebui să mă gândesc la Robbie, tot te doresc... tot...

— Este şocul, îi spuse Sarah la întâmplare. Câteodată are un efect ciudat asupra oamenilor ; îi face să se comporte nefiresc. Este...

Se opri din vorbit în timp ce-şi aplecă privirile şi văzu că nasturii de la bluză se deschiseseră, lăsându-i pieptul descoperit.

Mâna îi tremura îndreptându-se spre nasturi. Mişcarea ei pripită atrase atenţia lui Gray. Se încordă când observă că şi el o privea. Respiraţia i se înteţi, pieptul ridicându-se şi coborând mult prea repede, trădându-i agitaţia.

Ca şi cum ar fi primit o comandă neauzită, dar hotărâtă de la el, mâna pe care o ridicase ca să-şi acopere porţiunea dezgolită, cu un gest de timiditate feminină, căzu, iar bătăile inimii i se înteţiră. Era un răspuns, era o reacţie voluptuoasă la dorinţa lui Gray.

Fu cuprinsă de o stare de inerţie aproape hipnotică, toate celelalte reacţii fiind reduse la zero. Faptul că Gray o voia, că avea nevoie de ea, că o dorea, o făcea să se simtă plină de feminitate.

Toată puterea ei de a reacţiona era întreruptă de starea ei de emoţie fizică puternică, datorită faptului că zidul dintre ei căzuse ;

că pentru prima dată erau egali, că pentru prima dată Gray lăsa la o parte armura cu care se înconjurase, permiţându-i să vadă omul vulnerabil care era.

Pentru prima dată erau uniţi, de grija pentru Robbie. De fapt, era în firea ei să răspundă plină de compasiune la orice durere omenească, să ofere îmbărbătare şi ajutor. Sarah nu s-a gândit să-l respingă pe Gray, nu s-a gândit să se îndepărteze de el, să-l refuze.

La ce nu se aşteptase era că propria ei nevoie... propria ei dorinţă ar putea fi aşa de puternică, aşa de şocantă, aşa de intensă ca a lui.

Ştia că-l iubea şi-l dorea, dar pentru ea dorinţa sexuală, chiar dacă intensificată de dragostea ce o simţea pentru el, fusese într-un fel domolită şi de puţina experienţă câştigată în tinereţe.

Şi acum, dintr-odată, în timp ce Gray o ţinea în braţe şi-i murmura numele cu capul sprijinit de pieptul ei moale şi catifelat, începu să-i descheie restul nasturilor. Sarah era cuprinsă de o dorinţă atât de puternică, încât respiraţia îi deveni gâfâitoare şi scoase un strigăt de nerăbdare încercând să-şi scoată hainele şi apoi pe ale lui, ca să-i simtă corpul aproape. A trebuit să-şi muşte buza cu putere ca să se abţină să nu-l grăbească... Simţea cum mâinile lui Gray tremurau când îi descheia bluza ; îi simţea şi ea pielea transpi-

rată și căldura corpului și își dădu seama că încerca să-și scoată tricoul. Acum mâinile i se plimbau nestingherite pe corpul lui și asta făcea să-i crească dorința. Scăpă un strigăt ușor de protest când nu reuși să-i scoată tricoul cu totul.

L-a simțit pe Gray cum se încordează. Respirația lui fierbinte o făcea să tremure și dorea să se elibereze de haine în așa fel, încât nu numai mâinile, dar și gura lui să-i poată mângâia pielea fină.

— Ce este ? îl auzi ea spunându-i, deși era clar că mișcările corpului ei îi răspunseseră la întrebare.

— Asta vrei, Sarah ? Asta este ce vrei... corpul meu gol lângă al tău... să mă simți lângă tine ? îi zise răgușit în timp ce-și scotea tricoul.

Sarah tremura atât de violent încât nu putea vorbi, dar modul în care corpul ei reacționa la vederea lui, la cuvintele pe care i le spunea, la căldura corpului lui, era mai mult decât un răspuns verbal.

Cu un gest total nefamiliar ei, ceva ce în mod normal n-ar fi făcut sau și-ar fi imaginat că era capabilă să facă, închise ochii și se arcui spre el cu sânii lipiți de pieptul lui ; îi mângâia pielea cu degetele tremurătoare, nedându-și seama cât de excitant era gestul ei până când el nu-i rosti numele cu o voce

răguşită şi o strânse lângă el. Gura lui fierbinte îi urma linia gâtului, iar cu mâinile îi cuprinse sânii, la început ezitant, pe jumătate temător să n-o rănească sau s-o sperie. Dar când ea se lipi de el, rugându-l aproape, Gray întinse mâna să-i desfacă sutienul, mâinile cuprinzându-i sânii goi. Senzaţia mâinilor lui pe pielea ei mătăsoasă era atât de erotică încât gemu de dorinţă, degetele ei înfigându-i-se în umerii puternici. O străbătu un fior de plăcere, când el îi atinse sfârcurile întărite.

L-a auzit spunând ceva şi deşi la început intensitatea senzaţiei ei l-a uimit, chiar dacă era încordată încercând să se controleze, deja el o întindea pe pat prinzând-o sub corpul lui, aşa că imediat şi-a dat seama de excitarea lui. La rândul ei era excitată de mărimea şi căldura pe care o simţea între coapsele ei în timp ce gura lui cobora spre sâni.

Deşi îşi dădea seama de ceea ce simţea ea, nu făcu nici o mişcare s-o mângâie cu blândeţe, ci prinse cu brutalitate în gură sfârcurile întărite. Senzaţia care a străbătut-o a făcut-o să-şi arcuiască corpul într-un spasm violent de plăcere, un ţipăt ascuţit i-a scăpat de pe buze, mâinile ei fiind pretutindeni pe braţele lui, pe spatele lui, în timp ce dorinţa care o cuprinsese a devenit de nesuportat.

Până atunci nu ştiuse că poate exista o senzaţie ca asta, o dorinţă atât de puternică

care întrecea orice altceva şi reducea întregul univers la locul unde gura lui îi producea o astfel de senzaţie de neîndurat.

Îi spunea ceva, cuvinte care treceau pe lângă ea ca un balsam, la fel ca şi gura lui care încerca să potolească intensitatea dorinţei ei. Îi spunea că era aşa de perfect senzuală, că-l făcea să-şi piardă stăpânirea de sine, că atracţia pentru ea era copleşitoare ; că o dorea mai mult decât viaţa lui. Sarah îi răspundea incoerent că şi ea simţea la fel, că-l dorea şi ea la fel de tare, astfel încât dacă nu-i potolea acea dorinţă cu corpul lui, suferinţa ar fi omorât-o.

Îi desfăcu fusta, călăuzindu-i mâna spre blugii lui, iar apoi, ca şi cum n-ar mai fi suportat întârzierea, şi-i scoase de pe el cu o mişcare sălbatică în timp ce Sarah îl privea cu aviditate.

Avea un corp perfect şi inima începu să-i bată nebuneşte pe când îl privea, dorindu-l, iubindu-l, simţurile fiindu-i cuprinse de un vârtej care o ameţea.

Totuşi, nu-l uitase pe Robbie. El era prezent în gândurile ei, un alt fel de durere, grija pentru el şi alte sentimente la fel de puternice provocaseră această pasiune neaşteptată şi de neoprit. Într-un fel, cu Gray era

un ritual... un fel de liniştire a acestor sentimente puternice... un fel de ritual de sacrificiu care o făcea să tremure şi să-şi piardă stăpânirea de sine ca atunci când încercase să smulgă hainele de pe Gray. Acum, după ce o dezbrăcase, Gray o sorbea din priviri.

Până acum, corpul ei fusese ceva abstract, ceva pe care îl hrănea, îmbrăca şi-l ţinea în formă, dar nu se gândise la el într-un mod voluptuos sau erotic şi totuşi în acest moment...

I se părea, sau pielea ei avea o strălucire mai catifelată... oare dintotdeauna ştiuse corpul ei să se abandoneze într-un mod atât de voluptuos... să se mişte astfel încât să facă un bărbat să tremure şi apoi să geamă, înainte de-a o mângâia cu mâini tremurânde de-a lungul spatelui, trimiţând fiori de-a lungul şirei spinării, mâini care s-au strâns posesiv în jurul taliei ei, apoi au întârziat în jurul coapselor, care-l invitau parcă spre locul cel mai feminin şi mai ascuns al corpului ei ?

Şi tot timpul el a privit-o atent, înregistrând şi cea mai mică reacţie în aşa fel încât a ghicit, cu mult înainte ca ea să zică ceva, că dorea mai mult decât mângâieri erotice.

Îi citise dorinţa în privirea întunecată şi brusc, a pătruns-o.

Trecuse mult timp de când făcuse dragoste pentru prima oară. Fusese o pasiune de adolescentă, neîndemânatică şi nesatisfăcătoare,

care o lăsase întrebându-se ce era așa de grozav. Ca și cum ar fi simțit asta, Gray a ezitat, fiindu-i teamă să n-o rănească, dar Sarah, cu simțul ei de femeie, se arcui spre el, se lipi de el și l-a simțit cum începe să tremure, incapabil să se mai abțină.

A fost o explozie frenetică, intensă, aproape sălbatică, alăturată dorinței reciproce, generată de teama lor, o explozie care a lăsat-o pe Sarah atât de epuizată încât a fost incapabilă să se miște, transpirată, cu obrajii uzi de lacrimi.

Incapabilă să ridice mâna ca să le șteargă, le-a lăsat să șiroiască pe obraji. Gray începuse să se miște, dar se opri și cu degete ușoare, începu să le șteargă în timp ce cu limba îi culegea picăturile de sudoare de pe piele.

Această gingășie neașteptată după ce făcuseră dragoste atât de violent, îi tăie respirația. Cât timp fusese sclava dorinței, nu putuse să se gândească la nimic altceva decât la clipa următoare. Dar acum, liniștindu-se, începu să realizeze ce s-a întâmplat... Voia să se miște, să se acopere, să se ascundă undeva și să moară acolo. Însă cu rușine, își dădu seama că era prea obosită, prea stoarsă ca să facă o mișcare și că Gray încă o ținea în brațe.

Închise ochii, dorind să nu fi făcut nimic, să-și ascundă sentimentele și vulnerabilitatea față de el.

Nu avea nevoie să-şi explice ce însemna comportarea lui. Nu fusese decât sex, nimic altceva, o descărcare fizică a grijii lui pentru Robbie. Nu era o reacţie obişnuită la un bărbat aflat într-o situaţie disperată ; la urma-urmei... era exact ca la perechile divorţate care dintr-odată descopereau că aveau nevoie unul de altul, atât că nu mai erau sentimente între ei, ci numai sex... dar îşi dădu seama că Gray încă o mai ţinea în braţe, încă o mai mângâia. Începu să tremure, gândurile îi deveniră confuze. O săruta urmărind încet conturul feţei, cu degetul mare trasându-i conturul gurii. Apoi, cu limba, îi trasă conturul urechii, făcând-o să se înfioare de plăcere, stârnindu-i simţurile într-un mod în care, cu cinci minute înainte, ar fi jurat că este imposibil.

De data asta proceda aproape deliberat, cu o încetineală controlată în felul în care o mângâia şi deşi dorinţa lui era la fel de mare ca şi a ei, era mai puţin forţată de data asta, parcă era înconjurată de o senzualitate languroasă în care se scufunda fericită, încetul cu încetul.

Senzaţia de fierbinţeală care-i cuprinsese corpul era mărită de mângâierea lui Gray, care-i dezmierda fiecare părticică, făcând-o să reacţioneze cu atâta intensitate încât se revoltă, dorind împlinirea dar în acelaşi timp prelungirea plăcerii.

Senzuala atingere a gurii lui pe coapse a fost punctul care a destrămat fragila ei stăpânire de sine până când cedând, i-a spus lui Gray cât de mult avea nevoie de el, cât de mult îl dorea, cât de mult suferea din cauza lui, că această suferință se va potoli când va fi a lui. În acea clipă el a pătruns-o cu putere și posesiv, într-un ritm care a făcut-o să-i strige numele înainte de a atinge punctul culminant.

Mai târziu, epuizată, aproape că adormise, când l-a simțit pe Gray plecând de lângă ea și a vrut să-l oprească, a vrut să-l roage să stea cu ea, dar era prea obosită ca să vorbească.

Soneria telefonului a trezit-o definitiv. Cu numele lui Robbie pe buze s-a sculat din pat, tresărind la oboseala fizică pe care o resimțea. Numai datorită faptului că era complet goală n-a fugit pe scări în nerăbdarea ei de a afla vești despre Robbie. A zăbovit destul de mult să se îmbrace, ignorând aura de senzualitate feminină pe care o căpătase corpul ei. Avea timp mai târziu să se schimbe și să facă un duș ; acum singura grijă era Robbie, grijă care a turnat gaz pe foc, făcând-o să se simtă și mai vinovată. Niciodată n-ar fi trebuit să-și permită să se abandoneze acestei plăceri fizice pe care o împărtășise cu Gray, mai ales acum. Nu avea nici o importanță că-și repeta că adesea oamenii reacționau

straniu când aveau un necaz ; că se putea explica comportamentul lui Gray, dar ea nu trebuia să se amăgească aşa de tare. Îl iubea pe Gray... şi-l dorea, dar niciodată nu visase că s-ar putea comporta de o manieră atât de desfrânată şi lipsită de jenă, mai ales când ştia că Gray nu simţea nimic pentru ea.

În timp ce se îmbrăca, corpul ei trădător îi aminti că dacă n-o iubea, în mod clar, Gray o dorise fizic.

Se simţi dezgustată. O dorea sau pur şi simplu a vrut să se descarce făcând dragoste cu cineva... cu oricine ?

O cuprinse greaţa. De ce nu se gândise la asta înainte... nu să aştepte până acum, când era prea târziu... când se făcuse de râs, trecând peste principiile ei, peste convingerile ei, comportându-se ca o... desfrânată pentru care sexul era o obişnuinţă. Oare numai perechile căsătorite, care se bazau pe nişte sentimente puternice şi sincere, puteau face dragoste ?

Ei bine, ce fel de legătură era între ea şi Gray ? Nici una... nici una.

În afara faptului că amândoi îl iubeau pe Robbie... că erau îngrozitor de îngrijoraţi pentru el... că amândoi se comportaseră altfel decât în mod normal, comportare determinată de necazul lor şi de neputinţa lor de a face ceva să-l ajute, ce altă legătură era între ei ?

Ce făcea ? Căuta scuze pentru ce nu era de iertat. Se cutremură. Ceea ce se întâmplase era ceva ce putea înțelege și accepta dacă se întâmpla între două persoane căsătorite — să zicem părinții cărora le dispăruse copilul, care în nevoia lor de a se încuraja reciproc, puteau face dragoste ca răspuns la tensiunea în care erau... dar două persoane care nu se iubeau... două persoane care nu se puteau suferi una pe cealaltă... două persoane din care una o iubea în secret pe cealaltă...

Sunetul receptorului pus în furcă îi îndreptă gândurile spre Robbie. Acum era îmbrăcată și se grăbea pe scări ca să-l găsească pe Gray stând în hol. Când o auzi coborând își ridică privirea spre ea, apoi întoarse capul ca și cum nu voia s-o vadă. Înțepeni acolo unde era, luptându-se să nu izbucnească în lacrimi, dar își aminti că și el era la fel de vinovat pentru ceea ce se întâmplase, ca și ea. Ridicând capul cu mândrie, îl întrebă cu voce încordată :

— Telefonul... Aveau vreo veste despre Robbie ?

El clătină din cap, încă refuzând s-o privească.

— Nu. Nu încă. Era doar polițistul care a întrebat dacă s-a întors. Se pare că au făcut cercetări și n-a fost văzut, ceea ce duce la concluzia că ar putea încerca să ajungă la

Londra. Oh, Doamne, când mă gândesc cât este de mic. Cât de vulnerabil. Dacă numai...

Brusc întoarse capul şi se uită la ea. Şocul de a fi obiectul unei priviri atât de pătrunzătoare a făcut-o să roşească.

— Despre ce s-a întâmplat... înainte... eu... nu ştiu ce să spun... alta decât că...

— Nu este nevoie să spui nimic, îl întrerupse Sarah cu disperare.

Urma să-i spună că ceea ce se întâmplase n-ar fi trebuit să se întâmple, că nu intenţionase s-o facă. Era ca şi cum ar fi scris cu litere de-o şchioapă pentru ca toată lumea să ştie şi să fie clar că el n-o dorea sincer... că nu simţea nimic pentru ea.

— Amândoi ne-am purtat anormal.

Se bâlbâia, refuzând să dea atenţie durerii care o chinuia. O să-i arate că mai are puţină mândrie. N-o să-l lase să fie singurul care spunea că ceea ce se întâmplase nu însemna nimic. Chiar dacă era o minciună, trebuia să se asigure că el credea că era la fel de nerăbdătoare ca şi el să uite întregul incident.

— Cred... cred că oamenii se comportă câteodată ciudat... când sunt la necaz. Este... este mai bine pentru amândoi să uităm totul. La urma-urmei, odată ce Robbie va fi găsit... ei bine, nu va mai fi necesar să ne mai întâlnim, nu-i aşa ?

— Nu, cred că nu, fu de acord Gray. Desigur, numai dacă...

Vocea îi era răguşită şi trăda încordare. Se opri, încă uitându-se fix la ea, aproape aşteptând să zică ceva, realiză ea, deşi nu ştia cu exactitate ce aştepta de la ea.

— Dacă vor fi... consecinţe... atunci desigur va trebui să ştiu... să-mi... să-mi asum responsabilitatea.

Consecinţe ? Sarah se uită cu ochii măriţi de uimire la el când îşi dădu seama ce voia să zică. Ultimul lucru la care se gândise când făcuseră dragoste era că ar putea rămâne gravidă. Dintr-odată, s-a răcit şi i s-a făcut rău la gândul că ar fi posibil. Şocul a fost atât de puternic, încât a trebuit să se agaţe de balustrada scării şi să lupte cu ameţeala care-o cuprinsese.

Gravidă... dar nu... nu se putea. Nu aşa de repede... nu în felul acesta, fără a se gândi... fără un plan. Ce se întâmplase cu ea ? se întrebă în zeflemea. Era chiar aşa de stupidă ca să nu-şi dea seama cât de uşor se putea rămâne gravidă ? Numai cât de puţin îi trebuia ? „Un accident" îl descriau cel mai adesea femeile. Un accident fericit, poate, pentru cele mai multe dintre ele, dar nu pentru ea...

Ceva în ea s-a rupt când s-a gândit că, în alte împrejurări, şi-ar fi dorit copilul lui Gray... cât de fericită ar fi fost să ştie că acel copil a fost conceput în timpul unei astfel de drame... cât de deosebit ar fi fost acel copil... dar numai dacă ar fi fost conceput dintr-o dra-

goste reciprocă... numai dacă Gray ar fi iubit-o așa cum îl iubea ea... dacă simțea la fel... dacă o voia ca parteneră de viață. Ceea ce în mod sigur, el nu dorea.

Simțea o durere așa de puternică, așa de nesuportat încât îi vorbi cu o cruzime care nu-i era caracteristică :

— Ei bine, să sperăm că nu se va întâmpla, îi răspunse ea. La urma-urmei, nu l-ai dorit niciodată cu adevărat pe Robbie, nu-i așa ?

— Nu este adevărat. Chipul îi era întunecat și hotărât. Ah, știu că asta gândești și tu și Robbie și probabil că toată lumea, dar pur și simplu nu este adevărat. Râse amar. Cerule, Robbie nu s-ar fi născut niciodată dacă hotărârea ar fi fost lăsată în seama mamei lui. A vrut să scape de el. A trebuit s-o șantajez financiar ca să treacă toate cele nouă luni. Este o ironie. În afară de bani, i-am promis că voi divorța, altfel avorta. Și totuși, după ce a născut, când a realizat ce armă permanentă și puternică avea contra mea, a refuzat să recunoască ceea ce hotărâsem și să-mi încredințeze copilul. Niciodată n-a dorit să rămână gravidă, nici cu mine, nici cu altcineva și refuz să cred că l-a iubit cu adevărat pe Robbie. Nici măcar n-a locuit împreună cu el. Mama ei l-a crescut pe Robbie.

Amărăciunea din vocea lui a făcut-o pe Sarah să se cutremure, propria ei suferinţă fiind uitată când şi-a dat seama că spunea adevărul.

— Vorbeşti de parcă ai urî-o.

Se cutremură din nou, cuvintele ei fiind un răspuns instinctiv la toată durerea pe care o vedea clar pe chipul lui.

— Şi totuşi, trebuie că ai iubit-o... trebuie că v-aţi iubit odată.

— Oare ? Zâmbi cu amărăciune. Cu siguranţă că am simţit o atracţie unul pentru celălalt. Dar foarte repede am descoperit că dorinţa nu înlocuieşte dragostea şi când am descoperit lucru acesta, era prea târziu. Rămăsese gravidă şi ne-am căsătorit. Oh, Doamne, unde este ?

Disperarea din vocea lui a făcut-o să se îndrepte spre el, vrând să-l îmbărbăteze, să-i fie alături, dar s-a oprit brusc când şi-a reamintit ce se întâmplase între ei şi de faptul că ea era ultima persoană de la care ar fi dorit ajutor.

Voia să facă ceva... orice decât să stea să aştepte pur şi simplu aici, lăsând pe alţii să-l caute... şi dacă ea găsea aşteptarea de nesuportat, atunci cum trebuia să se simtă Gray, care, la urma-urmelor, era un om de acţiune.

O jumătate de oră mai târziu, când telefonul sună din nou, amândoi înghețară, privindu-l fix, incapabili să se miște, până când brusc, Gray a întins mâna și ridicând receptorul și și-a spus numele cu voce răgușită.

În tăcerea care a urmat, în timp ce el asculta ce i se spunea de la celălalt capăt al firului, Sarah era sfâșiată de teamă și încordare. I se păru că a trecut un secol până când l-a auzit vorbind din nou.

— Da, da. Am înțeles. Mulțumesc.

Apoi a pus receptorul în furcă, cu grijă, ceea ce a făcut-o să tremure de groază. Când s-a întors spre ea, pe chipul lui nu se putea citi nimic, ochii-i erau goi și întunecați. Inima a început să-i bată nebunește iar gura îi era așa de uscată încât a trebuit să-și umezească buzele înainte de a vorbi.

— Robbie ? L-au... ? îl întrebă ea cu voce joasă.

— L-au găsit.

Vocea îi suna înfundat, în timp ce Sarah simțea cum i se face rău. Părea atât de șocat, de... Începu să se prăbușească, albă la față ca varul.

Când Gray se întoarse și o văzu, scoase o exlamație și înjură încet. În clipa următoare, fu lângă ea, prinzând-o în brațe.

— Sarah, este bine, îi spuse repede. Robbie este bine. Este bine sănătos... L-au găsit într-un hambar dărăpănat unde se refugiase.

Numai... numai că a spus la poliție că nu vrea să vină acasă. M-au rugat să merg la secție. Mă întrebam... știu că este imposibil după tot ce s-a întâmplat... dar... vrei să vii cu mine ?

Sarah nu putea vorbi. Nu putu decât să aprobe din cap, încă nevenindu-i să creadă că Robbie era cu adevărat bine și sănătos, după toate câte se întâmplaseră.

Gray a condus până la secția de poliție. Aparent, era stăpân pe sine și sentimentele sale, dar Sarah învățase să privească dincolo de aparențe și putea spune că în sufletul lui suferea la fel de mult ca și ea.

Cum putuse să fie așa de crudă și să spună că nu-l dorise pe Robbie, când își dăduse seama ce însemna copilul pentru el, chiar dacă refuza s-o arate ? Era uimită de puterea ei de a-l răni; chiar dacă o făcuse dintr-o disperată încercare de a se apăra.

Dacă ar fi să rămână gravidă, ultimul lucru la care s-ar gândi ar fi avortul. Dar nu toate femeile sunt la fel și din ce-i spusese Robbie despre mama lui, Sarah deja își dăduse seama că cealaltă femeie fusese vanitoasă și superficială, mai mult interesată de persoana ei și de propriile ei dorințe și nevoi decât de copilul ei. Fusese o femeie interesată, folosindu-l pe Robbie ca pe o armă împotriva ta-

tălui lui şi apoi, cu cruzime, l-a influenţat făcându-l să creadă că tatăl lui era o persoană de care trebuia să se teamă.

Când au ajuns la secţie au fost invitaţi într-o cameră mică, unde un Robbie, foarte obosit şi speriat, era mângâiat de o poliţistă. În clipa în care a zărit-o pe Sarah a sărit în picioare şi a venit în fugă spre ea. Instinctiv, Sarah s-a lăsat în jos, aşa încât erau la aceeaşi înălţime. Robbie pur şi simpu i s-a aruncat în braţe. În timp ce-l ţinea în braţe şi-i mângâia părul, a simţit cum ochii i se umpleau de lacrimi, fericită că putea ţine în braţe corpul subţirel.

În celălalt capăt al camerei, Gray vorbea cu sergentul care-l găsise pe Robbie. Vorbeau încet, dar Sarah prinse din zbor câteva cuvinte ciudate.

Sergentul spunea ceva de „o ceartă" şi de Robbie fiind supărat, însă copilul plângea aşa de tare că n-a mai auzit nimic.

•
• •

Mult mai târziu, după ce Robbie fusese pus în pat şi după ce adormise în sfârşit, a putut să afle de la Gray ce se întâmplase. L-a întrebat cam fără tragere de inimă.

— Se pare că Robbie ne-a auzit certându-ne în seara aceea, îi spuse lui Sarah, când l-a întrebat dacă poliția a aflat de ce fugise.

— Aparent voia să fie cu tine și în timp ce eu eram în birou, s-a îmbrăcat și a părăsit casa. Numai că s-a rătăcit și n-a mai putut să-și găsească drumul în întuneric și s-a speriat. Când a găsit hambarul părăsit a intrat și a dormit acolo. Am crezut că începusem să ne înțelegem. Am crezut că începe să se obișnuiască cu mine.

Părea așa de supărat, încât lui Sarah i se puse un nod în gât. Dorea să poată să-l ia în brațe ca pe Robbie. Să-l țină și să-l mângâie la fel cum făcuse cu Robbie. Niciodată nu semănaseră mai mult... așa de vulnerabili. Dar a trebuit să-și amintească de faptul că blândețea ei, dragostea ei era ultimul lucru de care Gray avea nevoie sau și-l dorea.

— Lucrurile nu pot să continue așa, îl auzi vorbind cu severitate. Am crezut că Robbie începe să se obișnuiască și că mă va accepta ca tată, dar acum... Are nevoie de tine și te vrea mai mult decât mă dorește pe mine.

Inima lui Sarah tresări de durere. Se simțea vinovată.

— Este mic, îi zise. Și nu uita că nu este prea obișnuit cu bărbații. A fost crescut și înconjurat de femei și mama lui...

— Mama lui l-a învățat, aproape din ziua când s-a născut, să mă urască și să se teamă de mine, iar eu n-am făcut mare lucru ca să îndrept câte ceva, nu-i așa ? Am fost așa de îngrozit să nu-l copleșesc, să nu-l sufoc cu sentimentele mele încât m-am abținut, sperând că el va veni în întâmpinarea mea, dar în loc de asta...

— Are nevoie de timp să se adapteze... să se obișnuiască cu tine, încercă Sarah să-l încurajeze.

— Chiar așa ? se strâmbă Gray. Cred că-ți dai seama că nu acesta este adevărul. Dă-mi un copil până la vârsta de șapte ani — nu așa obișnuiau să spună iezuiții ? Se strâmbă din nou. Nu pot să-i șterg toate prostiile pe care i le-a băgat maică-sa în cap. Robbie niciodată nu...

Se opri clătinând din cap.

— Știi că greșești, îi spuse încet Sarah. Cred că el te iubește, dar este așa de mic și de tulburat și mai trebuie să știi că el crede că tu nu ții la el.

— Nu-l iubesc ? Sigur că-l iubesc, îi spuse Gray repede. Este fiul meu, la naiba... copilul meu.

— Nu toți părinții își iubesc copiii, îi aminti Sarah cu amărăciune. Fosta ta soție... mama lui...

Da, îl iubea, recunoscu Sarah şi-i era milă de el, dar el nu arăta, nu putea fizic să-i demonstreze lui Robbie cât de mult însemna pentru el. Se ţinea la distanţă faţă de copil ca şi cum i-ar fi fost frică să-i permită lui Robbie să vadă mai mult, că ţinea mult la el, ca să nu-şi piardă stăpânirea de sine şi să-l sufoce pe copil cu o afecţiune pe care el nu şi-o dorea.

— Poate dacă i-ai arăta ce mult îl iubeşti, îi sugeră ea cu blândeţe. În loc să-l ţii la distanţă...

Imediat, Gray clătină din cap, nepermiţându-i să termine.

— Ţi-am spus deja că el nu mă iubeşte. Ştii ce le-a spus poliţiştilor care l-au găsit ? Le-a spus că mă urăşte şi că vrea să fie cu tine. Că nu vrea să locuiască cu mine deoarece te-am alungat. Le-a spus că ar fi dorit ca eu să fi murit, şi nu mama lui.

A simţit cum i se pune un nod în gât, făcând ca vocea să-i sune înfundat şi răguşit.

— Este numai un copilaş... asta-i tot. S-a ataşat de mine pentru că sunt femeie. A fost crescut de femei. Femeile îşi arată mai uşor sentimentele, se trădează mai uşor.

— Chiar aşa ?

Privirea pe care i-a aruncat-o a făcut-o să roşească, amintindu-şi cât de tare se trădase în acele împrejurări. Nici în cele mai fantastice gânduri nu-şi imaginase că era capabilă de

atâta senzualitate şi erotism. O trecu un fior. Încercase cu disperare să şteargă asemenea amintiri din mintea ei, să uite ce se întâmplase, ştiind că Gray le uitase deja : că intimitatea lor fusese o exprimare bărbătească a neputinţei şi mâniei... o nevoie de a îndepărta grija pentru copilul lui, să-şi ocupe mintea şi trupul cu ceva, cu orice, numai să uite drama prin care trecea.

— Mai bine mă duc să mă uit la Robbie, îi spuse tremurător, ştiind că se folosea de Robbie ca de o scuză ca să scape de el şi înţelese din privirea lui că şi el îşi dăduse seama.

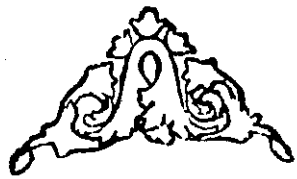

CAPITOLUL IX

— Trebuie să vorbim.

Cererea bruscă a făcut-o pe Sarah să se încordeze şi să-şi pună jos cana de cafea pe care tocmai o ducea la buze.

Era ora opt şi tocmai îl culcase pe Robbie şi voia să-i spună lui Gray că era timpul să plece acasă.

Până acum, Robbie recuperase surprinzător de repede. Se trezise după-amiază şi deşi nu vorbise despre ceea ce se întâmplase şi se agăţa de ea atât fizic cât şi din punct de vedere emoţional, Sarah reuşise, cu blândeţe, să-l întrebe de ce a fugit.

Aşa cum spusese şi la poliţie, auzise cearta lor şi se hotărâse că dacă ea nu mai venea, atunci nici el nu mai voia să locuiască cu tatăl lui. Sarah a trebuit să-i explice cu încetul cât de mult îl iubea tatăl lui şi cât de îngrijorat fusese. I-a spus de asemenea că adulţii se mai ceartă şi se părea că el fusese de acord cu ce-

ea ce-i spusese ea, deşi nu se putea să nu observe felul în care evita orice contact direct cu tatăl lui.

Acum aştepta să vadă ce dorea Gray.

— Robbie are mai multă nevoie de tine, decât de mine, îi spuse el scurt. Ştiu că ai spus că nu doreşti să locuieşti aici, dar mă întrebam dacă n-ai vrea să te mai gândeşti.

Ce putea să zică ? Tindea să refuze, dar simţea că el nu era în stare s-o asculte şi nu putea să-i reamintească că deşi hotărâseră să găsească pe altcineva să aibă grijă de Robbie... Cum putea să facă asta, acum ?

Ca întotdeauna, inima ei bună cedă... şi apoi, dacă era cinstită cu ea însăşi, într-un fel nu dorise ea să stea acolo ? Oare chiar acum nu făcea decât să se încurce tot mai rău în propriile dorinţe ? Asta dorea cu adevărat ? Deja era prea târziu, deoarece era legată afectiv de Robbie. Cât despre sentimentele ei faţă de Gray... Cum ar putea locui aici, în aceeaşi casă cu el, acum după tot ce se întâmplase şi totuşi, pentru binele lui Robbie cum putea face altfel ? Trase aer în piept, hotărâtă să-şi ignore propriile sentimente, spunându-şi că Robbie era pe primul loc.

— Nu vreau să fac presiuni asupra ta, îl auzi ea pe Gray spunându-i cu bruscheţe. Dar de dragul lui Robbie...

— De dragul lui Robbie o să stau aici, îi răspunse Sarah, dar cu o condiţie : trebuie să-ţi faci timp pentru Robbie... timp ca să-l cunoşti mai bine, iar el să se obişnuiască cu tine.

Era gata să vorbească, dar ea nu-l lăsă, continuând repede, hotărâtă să-şi impună punctul de vedere înainte de a-şi pierde curajul şi de a-i demonstra cât de important este ca peste prăpastia dintre el şi Robbie să construiască un pod şi asta repede.

— Ştiu că o să spui că eşti prea ocupat ca să-ţi iei liber de la serviciu, dar asta este exact ce trebuie să faci. **Trebuie** să-l pui pe Robbie pe primul plan. Amândoi trebuie să facem asta.

Se lăsă o tăcere încordată. Îşi ţinea respiraţia aşteptându-se ca el să nege tot ce-i spusese ea, să respingă rugămintea ei, dar spre uşurarea ei, el răspunse cu severitate :

— Bănuiesc că dacă n-o să fiu de acord, o să refuzi să stai aici... asta vrei să zici ?

Era tentată să aprobe, dar conştiinţa ei rece n-o lăsă şi clătină din cap.

— Nu, asta nu pot s-o fac... dar trebuie să-ţi dai seama cât de important este acum să stabileşti o legătură cu Robbie şi singurul mod de-a o face este să-ţi petreci mai mult timp cu el. Nu-ţi dai seama că nu este de ajuns să-mi spui mie că-l iubeşti ? Trebuie să-i arăţi lucrul acesta lui Robbie. Trebuie să-i câştigi... încrederea... afecţiunea.

A urmat o pauză lungă. Își ținea răsuflarea și apoi Gray a vorbit cam fără tragere de inimă :

— Foarte bine. Mâine o să mă duc la birou să rezolv unele probleme... dar asta numai mâine. Orice problemă urgentă care-o să apară, o să încerc s-o rezolv de aici.

• • •

S-a ținut de cuvânt, și peste aproape o săptămână după fuga lui Robbie, care-i speriase pe amândoi, într-o dimineață lui Sarah i s-a tăiat respirația, când l-a auzit pe Robbie adresându-i-se direct tatălui lui în loc să-l întrebe prin ea.

Este adevărat, era numai o întrebare simplă, dorea să știe cum vor petrece dimineața, dar era un început și o recunoaștere din partea lui Robbie că tatăl lui exista și făcea parte din viața lui. Din privirea înceţoșată a lui Gray, și-a dat seama că și el era conștient de importanța acestei întrebări.

Dimineața mai aduse o ușurare, când a descoperit că nu era nici un risc și că nu rămăsese gravidă. Cel puțin își zise că era o ușurare și încercă să susțină acest punct de vedere trecând în revistă toate motivele pentru care n-ar fi fost potrivit să-și permită nici cea mai mică plăcere de a descoperi că era gravidă. Și

totuşi, în fundul sufletului, simţi o durere surdă ştiind cât de mult ar fi dorit să aibă un copil, un alt Robbie... sau poate o Roberta. Gândul o făcu să zâmbească amar. Un fiu sau o fiică, sexul copilului n-ar fi avut importanţă... ceea ce ar fi fost important era că ar fi rămas gravidă cu Gray... şi chiar dacă ştia că el nu dorea... ea l-ar fi născut.

Când a coborât, l-a găsit pe Robbie întrebându-şi tatăl dacă puteau mânca la McDonald's. Supărarea o învălui umplându-i ochii de lacrimi şi-i strânse stomacul de durere, fiind conştientă că dacă nu putea avea copilul lui Gray, probabil că nu va putea avea copii deloc, deoarece nici un bărbat nu se va mai apropia de ea. Gândul de a se culca cu un alt bărbat, aşa cum o făcuse cu Gray, deşi ştia că asta nu însemnase nimic pentru el, i se părea un sacrilegiu.

Era hotărâtă ca nimeni să nu afle cât o costa să-şi ascundă adevăratele sentimente şi să locuiască în aceeaşi casă cu Gray, fiind conştientă de felul în care acesta evita să vină în contact cu ea, de felul în care evita s-o privească, ca şi cum... Ca şi cum ce ? Oare era atât de scârbit de amintirea intimităţii lor încât acum prezenţa ei îi era de nesuportat, dar o făcea pentru binele lui Robbie ?

În câteva zile nervii ei erau aşa de încordaţi şi era aşa de conştientă de el, îl dorea atât de

mult, încât abia ştia cum s-o suporte şi totuşi, într-un fel sau altul a reuşit... întotdeauna trebuia să-şi amintească de ce era acolo şi cât de important era pentru Robbie ca ei doi să se împace bine.

În acelaşi timp, îşi dădea seama că şi pentru Gray era foarte dificil. Câteodată, privirea lui când se uita la Robbie, fără să ştie că ea îl privea la rândul ei, îi umpluse ochii de lacrimi. Cum putuse să se îndoiască de faptul că-şi iubea fiul ? Îşi dorea să fi avut puterea magică ca printr-o mişcare să dărâme toate barierele care erau între ei. Robbie era un băieţel afectuos şi iubitor, dar capacitatea lui de a avea încredere în tatăl lui fusese atât de tare prejudiciată de mama sa, încât pentru un pas înainte, făcea doi înapoi. Ca în ziua când Gray i-a luat la plimbare într-un parc de distracţii, când Robbie a refuzat să meargă lângă tatăl lui. El şi Sarah au mers împreună în faţă, iar Gray în spate, singur.

Dar făceau progrese, se linişti Sarah. Seara trecută Gray îi citise povestea lui Robbie şi acum copilul începuse să vorbească direct cu tatăl lui. Nu era de mirare că Gray părea aşa de încântat.

Era convinsă că în timp ce Robbie se va apropia de tatăl său, îşi va învinge marea neîncredere în el şi-şi va da seama că Gray îl iubeşte. Odată cu asta, rolul ei se va termina,

prezența ei nu va mai fi necesară. Și oare cum se va simți atunci ? Cum se va simți când va trebui să plece ? Ca Eva gonită din paradis ? O cuprinsese o ciudată stare de paralizie care-o făcea să plângă noapte de noapte, durerea de nestăvilit și dragostea care o torturau neîncetat, felul în care tânjea să poată să se întoarcă spre Gray și să vadă în ochii lui tot ceea ce bănuia că era în inima ei.

Ce speranțe imposibile și stupide ! De ce Dumnezeu se agăța de ele în mod atât de ridicol, când știa că ele îi vor mări durerea și disperarea ?

În seara acea, după ce făcuse baie și după ce Sarah îl înveli și s-a aplecat să-l sărute, Robbie a luat-o în brațe și s-a lipit de ea.

— Aș dori ca tu să fii mămica mea, îi spuse lui Sarah.

Ochii i se umplură de lacrimi și întoarse capul ca el să nu vadă, dar când a făcut-o, a înghețat.

Gray stătea în pragul ușii și din privirea lui și-a dat seama că a auzit ceea ce spusese Robbie.

Pentru o clipă, a stat acolo privind-o și apoi brusc s-a întors pe călcâie și a plecat fără să scoată un cuvânt.

— Tăticul vine să-mi citească povestea în seara asta, sporovăi în continuare Robbie.

Asta era un semn că cel puțin îl acceptase pe Gray în viața lui și asta îi ridica moralul.

— Cred că da, îi răspunse automat, ridicându-se de lângă pat şi îndreptându-se spre uşă.

Când a coborât, Gray nu era în bucătărie, dar pe sub uşa închisă a biroului zări o dungă de lumină.

Ciocăni la uşă şi când Gray deschise uşa, i se adresă repede, fără să ridice privirea.

— Robbie te aşteaptă să-i citeşti povestea.

Se îndepărtă fără să aştepte răspunsul lui, prea stânjenită şi conştientă de cum trebuia să se fi simţit auzind cuvintele nevinovate ale lui Robbie şi dorind să nu le fi auzit.

Ştia deja cât de puţin o dorea în viaţa lui şi că o suporta în casă numai pentru binele lui Robbie. Văzuse felul în care se comporta cu ea, ca să-şi mai facă vreo iluzie.

Dacă întâmplător se atingea de el, imediat se dădea un pas înapoi, imediat reacţiona la prezenţa ei mărind distanţa între ei. La fel procedase şi după ce au făcut dragoste — nu, nu făcuseră dragoste... ci pur şi simplu au făcut sex. Se cutremură dezgustată, dar refuză să înlocuiască cuvântul, aşa cum întotdeauna refuza să-şi închipuie că însemnase ceva pentru el.

Îl auzi ducându-se sus, dar rămase în bucătărie, gândind că atunci când va coborî se va duce direct în birou. Locuiau în aceeaşi ca-

să, dar imediat ce Robbie se culca, se despărțeau... ea sta ori în bucătărie ori în camera ei, iar Gray, ca de obicei, lucra în birou.

Se prefăcea că citea un articol din ziar când l-a auzit coborând. Se încordă în timp ce aștepta să audă ușa biroului deschizându-se și apoi închizându-se, ca o retragere simbolică, și în felul acesta arătându-i că o eliminase din viața lui.

De fapt, era așa de sigură că el o să se ducă în birou, încât atunci când el intră în bucătărie fu atât de uimită, încât rămase uitându-se la el.

— Plec... plec pentru câteva zile, spuse el brusc. Este... este vorba de afaceri, ceva ce nu pot evita.

Ce putea să spună ? Ce putea să facă ? Să-i reamintească ceea ce promisese când fusese de acord să locuiască acolo... să-i reamintească ce important era să-i dedice mai mult timp liber lui Robbie ?

Deschise gura să vorbească și apoi renunță, știind că-și pierdea timpul. Cum putea să se comporte așa ? se întrebă ea cu tristețe și aproape furioasă. Cum putea să-i întoarcă spatele lui Robbie, când copilul începuse să se apropie de el ?

— Chiar este necesar ? a fost tot ce a putut spune cu voce dură, trădând ceea ce gândea.

Obrajii lui Gray se colorară.

— Da, este, i-a spus scurt. Evită s-o privească şi ea simţi că era ceva legat de ea... că el nu-i spunea tot adevărul. Plec mâine dimineaţă foarte devreme.

Sarah se strâmbă, dar înainte să zică ceva, el o uimi prin ceea ce-i spuse :

— Deja i-am explicat lui Robbie. Cred că a înţeles. Voi fi plecat pentru o lună de zile.

O lună de zile ! Sarah îşi ascunse dezamăgirea, prea uluită ca să protesteze. Nu era drept să-l lase în grija ei pe Robbie pentru o perioadă aşa de lungă.

*

* *

Mai târziu în noaptea aceea, pe când se pregătea pentru culcare, Sarah îşi dori cu amărăciune să poată înţelege, aşa cum o făcuse şi Robbie. Îi promisese că o să-l pună pe Robbie pe primul plan ; că o să se străduiască să câştige încrederea copilului... şi ea a crezut că poate conta pe cuvântul lui, că n-o să şi-l calce. Ştia cât de ataşat era de muncitorii lui, dar de data asta, Robbie avea întâietate.

Şi dintr-odată, să anunţe calm că va lipsi o lună întreagă... Dar nu, nu fusese calm, recunoscu ea în sinea ei, de fapt fusese încordat şi agitat. Dar de ce... de ce-l părăsea pe Robbie

acum, tocmai acum când băieţelul începuse să se obişnuiască cu el ?

Dorea să aibă curajul şi puterea să-l întrebe, dar ştia că n-o va face... nici chiar pentru binele lui Robbie, oricât de mult îl iubea pe copil.

Înghiţi cu greutate, reamintindu-şi acel moment dureros când Robbie îi spusese că dorea să fie mama lui, iar apoi clipa şi mai dureroasă când s-a întors şi a văzut că Gray auzise vorbele copilului.

Din cauza asta plecase... deoarece îi era frică de ea... ? Că ea ce ? Că ar putea să încerce să folosească afecţiunea copilului ca să... ?

Ochii i se umplură de lacrimi. Doar nu avea o părere aşa de proastă despre ea ? Sigur, faptul că ea niciodată nu se referise la ce se întâmplase între ei în ziua dispariţiei lui Robbie, trebuie să-i fi dovedit că era conştientă cât de puţin conta ea pentru el... sau cât de puţin dorea el să-şi amintească de asta.

Când în sfârşit epuizată, adormi, avea urme de lacrimi pe obraji şi simţea o durere surdă în piept deoarece ştia că ea-l iubea pe Gray din toată inima, iar el niciodată nu-i va dărui dragostea lui.

Dimineaţa când a coborât, el deja plecase. A găsit un bilet scurt pentru ea, în care se scuza pentru plecarea bruscă şi-i mulţumea pentru tot ce făcuse şi continua să facă pentru Robbie.

De asemenea, lăsase un bilet şi pentru Robbie, un gest înduioşător. Era primul gest din partea lui Gray de când îl cunoştea. În timpul micului dejun, în ciuda durerii ei, îl tot aducea în discuţie pe Gray, hotărâtă să întărească firava legătură dintre tată şi fiu.

Şi a fost răsplătită mai târziu, în timpul zilei.

— Aş dori ca tăticul să fie aici, nu-i aşa, Sarah ? exclamă la un moment dat Robbie.

Sarah se forţă să zâmbească, în timp ce rămase tăcută. Ce putea să spună astfel ca Robbie, un copil, să poată înţelege ?

Deja era îngrozită că Gray ghicise ce simţea pentru el. Era aproape sigură că şi Ross şi Sally ghiciseră adevărul, chiar dacă nu făcuseră nici o aluzie.

A trecut o săptămână fără ca Gray să dea un semn de viaţă. Nu că s-ar fi aşteptat, îşi zise Sarah, dar totuşi ar fi putut să-i trimită lui Robbie o vedere, de oriunde se afla, pentru... of ! această afacere era atât de importantă încât nu se putea amâna ?

Dormea foarte prost, zilele i se păreau nesfârşite iar ea se simţea nenorocită şi dezorientată. Se strădui să facă un efort pentru Robbie, dându-şi seama ce mult însemna prezenţa lui Gray în casă, chiar dacă în acelaşi timp era nevoită să îndure nepăsarea lui când se aflau amândoi în aceeaşi cameră.

*
* *

Îl culcase pe Robbie, casa era curată, nu mai avea nimic de făcut... nimic decât să citească romanul pe care şi-l cumpărase când, împreună cu Robbie, au fost în sat pentru aprovizionare. Deschise televizorul din salon şi îşi zise că după ştirile de noapte putea să se ducă la culcare. Însă zilele lungi de singurătate şi aşteptare lăsaseră urme şi cu mult înainte de programul de ştiri, adormi în fotoliu.

Aşa a găsit-o Gray, o jumătate de oră mai târziu, când a intrat : încolăcită în fotoliu, arătând mai mult ca o fetiţă decât ca o femeie, cu părul prins într-o coadă de cal şi faţa nefardată.

Fu străbătut de o durere surdă în timp ce stătea şi o privea. Plecase pentru că nu mai putea îndura agonia de a trăi în apropierea ei, iar acum se întorsese pentru că nu mai putea trăi fără s-o vadă.

Suferinţă dacă rămânea, suferinţă dacă pleca. Se strâmbă. Nu exista nici un tratament care să-i vindece dragostea pentru ea. Îşi dăduse seama de lucrul acesta, în ziua când îşi pierduse controlul asupra lui şi fusese atât de stupid ca să cedeze dorinţei puternice şi dragostei. Fusese împins de grija pentru Robbie şi capitulase în faţa sentimentelor, a nevoii

aproape primitive şi a pasiunii. Nu-şi va putea ierta niciodată această comportare... niciodată.

Sarah se mişcă în somn. Gray tocmai voia să iasă din cameră, dar înainte de a se putea mişca, ea deschise ochii.

— Gray.

Sarah nu-şi putea crede ochilor. Inima îi bătea nebuneşte, vocea îi era răguşită de emoţie în timp ce se uita cu ochii larg deschişi la el, sorbindu-l din priviri, neştiind dacă prezenţa lui era reală sau doar un produs al imaginaţiei.

De câte ori, seara, nu stătuse acolo suferind şi visând la felul cum ar intra el, cum va veni spre ea, ar lua-o în braţe şi... ?

Îşi reveni repede, trezindu-se la realitate.

— Dar ai spus că o să fii plecat o lună.

— Da.

Vocea îi era încordată şi răguşită, ca şi cum ar fi luptat să-şi menţină stăpânirea de sine.

Se uită atentă la el, uimită să constate că slăbise, pielea îi era întinsă pe pomeţi, privirea lui ascuţită şi strălucitoare era acum umbrită şi obosită.

— N-am mai putut să mai stau.

Vorbise cu greutate şi amărăciune, ca şi cum ar fi fost conştient de înfrângerea suferită.

Pe moment, n-a putut să răspundă, prea conştientă de încordarea care-l stăpânea şi apoi

își dădu seama de ceea ce spusese. Când îi răspunse, din vocea ei răzbătea atât compătimirea cât și bucuria.

— Ți-a fost dor de Robbie, ghici ea.

— Robbie ?

Se holbă la ea și apoi gemu.

— Da, da, mi-a fost dor de Robbie, dar de o mie de ori mai mult mi-a fost dor de tine. Oh, Doamne, Sarah, n-ar fi trebuit să-ți spun toate astea, să te împovărez și pe tine după toate câte ai pe cap, dar intrând în cameră, văzându-te acolo... mi-am reamintit ce-am simțit când te-am ținut în brațe, când te-am mângâiat, când te-am simțit răspunzându-mi... După Angela, am jurat să nu mă mai apropii sentimental de nici o femeie : că niciodată n-o să mai sufăr din acest punct de vedere, că mai degrabă voi trăi fără femei, decât să risc să se apropie de mine atât fizic, cât și sentimental, ceea ce ar crea pericolul ca într-o zi să-și schimbe părerea și să mă părăsească. Credeam că am reușit. Mi-am spus că eram mai fericit singur, decât fusesem însurat cu o femeie pe care nici n-o iubeam și nici n-o respectam, chiar dacă odată crezusem că am iubit-o... Și atunci, te-am întâlnit. Din prima clipă când te-am văzut stând acolo, sub salcie, cu Robbie... fiul meu... amândoi uitându-vă la mine cu frică și antipatie, am știut că tot ce gândisem, toate regulile pe care le făcusem, nu însemnau nimic. Chiar atunci am fost tentat puter-

nic să te iau în braţe şi să te ţin strâns... nu mai păţisem aşa ceva până atunci. Şi nici nu mai vreau să trăiesc o asemenea experienţă. Mi-am spus că era din cauza sensibilităţii emoţionale create de problemele pe care le aveam cu Robbie, dar în fundul sufletului ştiam că eram îngrozit şi voiam să ascund adevărul. Ştiam de atunci că ce simţeam pentru tine era departe de sentimentele pe care le avusesem pentru mama lui Robbie. Cu mult înainte de a doua dispariţie a lui Robbie, n-am mai încercat să mă amăgesc singur. Ştiam că te iubeam şi că o să te iubesc tot restul vieţii. M-am dispreţuit pentru o asemenea slăbiciune şi câteodată te-am urât pe tine pentru asta. Nu pot să-ţi cer iertare pentru ce am făcut... acele amintiri sunt prea preţioase pentru mine. Numai să pot să te mai iau în braţe... să te ating... M-am jurat ca niciodată să nu-mi pierd stăpânirea de sine. Niciodată n-am dorit mai mult decât să te ţin în braţe, dar odată ce te-am atins...

Se cutremură şi Sarah, care-l asculta în tăcere, nevenindu-i să creadă, simţi un fior senzual care-o făcu să tremure, excitată de ceea ce spunea şi de ce îşi reamintea. Se luptă să uite, spunându-şi că visa, că probabil avea halucinaţii.

— Am plecat pentru binele lui Robbie, inventând o afacere urgentă, deoarece ştiam că dacă mai stăteam, înnebuneam. Te doream a-

tât de mult ! Dar odată plecat, lucrurile nu s-au îndreptat. Mă gândeam la tine zi şi noapte... mă trezeam noaptea dorind să te am lângă mine şi să te ţin în braţe. Se opri brusc. N-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea. Niciodată n-am vrut să ţi le spun. Plănuisem altceva. Voiam să mă întorc şi să-ţi spun să pleci, pentru că îmi dădeam seama că Robbie era prea ataşat de tine. Râse cu amărăciune. Nici măcar nu aveam curajul să-ţi spun adevărul, şi-l foloseam pe Robbie drept scuză, deşi ştiam cât de mult te iubeşte şi are nevoie de tine. L-am auzit când spunea că dorea ca tu să-i fii mamă. Doamne, nu-şi putea dori asta mai mult ca mine. Dorea ca tu să fii mama lui, soţia mea, iubita mea, femeia mea. Doresc să nu-mi mai amintesc cum ţi-ai deschis braţele pentru mine când am avut nevoie de tine, felul în care mi te-ai dat atât de pasionat, Sarah...

Felul nerăbdător în care-i rostise numele, îi umplu ochii de lacrimi.

Era la jumătatea drumului spre el, când îi vorbi din nou, de data asta ca o respingere, ceea ce o făcu să se oprească şi să-i privească chipul încordat.

— Nu, nu veni lângă mine, se rugă el. Dacă o faci...

Asta îi dădu curajul de care avea nevoie. Ignorând teama şi timiditatea, se gândea la ceea ce-i spusese el.

Se îndreptă hotărâtă spre el.

— Dacă o fac, tu ce, Gray ? îl întrebă ea cu o voce murmurată.

Era destul de aproape de el, simţindu-i răsuflarea mângâindu-i buzele. Inima începu să-i bată nebuneşte. Emoţia îi întunecă privirea şi căldura pe care o emana corpul lui o învălui, făcând să-i tremure nervii încordaţi.

— Eu...

Se opri, murmurându-i numele, în timp ce ea îi fixa gura refuzând să-şi mai ascundă sentimentele. Într-o fracţiune de secundă, îşi ridică privirea de la gura lui, uitându-se direct în ochii lui şi începu să tremure.

Braţele lui o înconjurară, gura lui devorând-o pe a ei, într-un sărut atât de posesiv încât aproape că o rănea, dar durerea era de data asta binevenită, deoarece îi dovedea că ceea ce-i spusese era adevărat. Nu era un sărut senzual ; era sărutul unui bărbat măcinat de dorinţi şi sentimente puternice, dincolo de orice stăpânire de sine şi ea se abandonă total, ascultând bucuroasă sunetele guturale pe care le scotea în timp ce mâinile lui erau pe tot corpul, mângâind-o şi pipăind-o ca şi cum cu greu putea crede că era adevărat.

Când îi atinse sânii, amândoi au început să tremure. Dorinţa pe care o simţea o făcea să se agaţe ameţită de el, răspunzându-i la cu-

vintele drăgăstoase pe care i le spunea la ureche, lăsându-se cuprinsă de bucuria faptului că el o iubea.

— Te doresc. Te doresc așa de mult, îi spunea Gray cu voce răgușită în timp ce-i lua fața în mâini și o săruta. Dar nu încă, până când nu te conving că te iubesc... până când nu-mi spui că m-ai iertat că m-am purtat așa de oribil cu tine... până când nu mă convingi că nu este un vis și că atunci când o să mă trezesc n-o să fiu în altă parte, singur. Mă iubești, Sarah, nu-i așa ? Nu pentru că ți-e milă de mine ? Știu cât de bună și de miloasă ești, cât de mult te doare să vezi pe cineva suferind.

— Te iubesc.

Vocea ei tremura puțin când recunoscu, dar recunoașterea ei s-a transformat în excitare când a început s-o sărute, răspunzându-i bucuroasă cu întreg corpul la mângâierile lui, știind că o iubește și o dorește.

Înlănțuiți unul în brațele celuilalt, n-au auzit ușa de la salon deschizându-se.

— Tăticule, de ce o săruți pe Sarah ? întrebă Robbie curios.

— De ce ? Deoarece o să se mărite cu mine și o să fie mămica ta, de asta. Cel puțin, sper că o să se mărite cu mine, murmură Gray cu seriozitate în timp ce-o îndepărta puțin de el și o privi în ochi.

Era destulă nesiguranţă şi teamă în privirea lui, care-l făcea să semene cu un Robbie foarte vulnerabil.

Aplecându-se, luă mâna lui Robbie într-a ei, apropiindu-l de ei, în timp ce, cu voce blândă, îl asigura :

— Vreau să mă mărit cu tine, Gray, însă cu o condiţie.

Îl simţi cum se încordează şi a ştiut la ce se gândea. Odată, mama lui Robbie îi pusese condiţii, dar mama lui Robbie era o fantomă pe care ea intenţiona s-o gonească din viaţa lor pentru totdeauna.

— Ce condiţie ? întrebă el cu brutalitate.

Privindu-l în faţă şi ignorându-i încordarea pe care i-o simţea în corp, îi şopti :

— Nu vreau ca Robbie să fie singur. Te vreau pe tine, dragostea ta şi vreau să am copii cu tine, Gray.

— Primele două lucruri le-ai obţinut deja, iar în ce-l priveşte pe al treilea... Sunt de acord cu tine. Robbie are nevoie de fraţi şi de surori. În orice caz, în acest moment Robbie trebuie să fie în pat şi să doarmă, de asta are nevoie.

Privirea pe care i-a aruncat-o a făcut-o să roşească şi să zâmbească, dar nu s-a opus când Gray l-a luat pe Robbie în braţe şi a pornit spre uşă. În curând, ea va fi singura persoană pe care Gray o va ţine în braţe... în curând o

s-o mângâie, o s-o iubească. Gray se opri la uşă şi văzu din felul în care o privea că-i ghicise gândurile şi că el dorea acelaşi lucru.

Peste capul lui Robbie, îi spuse din vârful buzelor :

— Te iubesc.

Apoi, incapabil să se abţină, cu Robbie în braţe, veni la ea şi începu s-o sărute, întâi scurt, apoi din ce în ce mai lung până când Robbie protestă că era strivit.

— Curând. Mă întorc curând, îi promise el în timp ce se îndrepta cu Robbie spre uşă.

— SFÂRŞIT —

Îndepărtată de la școală, Sarah ajunge guvernanta lui Robbie care-și pierduse mama, iar tatăl său nu știe să și-l apropie. Gray, tatăl lui Robbie, se vede pus în situația de a alege între Sarah a cărei dragoste nemărturisită o simte și teama de o nouă legătură sentimentală având în vedere experiența anterioară.

Dorința pe care o simțea o făcea să se agațe amețită de el, răspunzându-i la cuvintele drăgăstoase pe care i le spunea la ureche, lăsându-se cuprinsă de bucuria faptului că el o iubea.

THE BEST

ISBN 973-9197-19-1

Lei 1700